

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEFIANT QUEEN

MEGHAN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DEFIANT QUEEN

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Meydan Okuyan

Kraliçe Kopya

hakkı

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan

March Bu Kitap

Hakkında

1. Montaj

2. Montaj

3. Montaj

4. Keira

5. Montaj

6. Keira

7. Montaj

8. Keira

9. Montaj

10. Keira

11. Montaj

12. Keira

13. Montaj

14. Keira

15. Montaj

16. Keira

17. Montaj

18. Keira

19. Keira

20. Montaj

21. Montaj

22. Keira

23. [Montaj](#)
24. [Keira](#)
25. [Montaj](#)
26. [Keira](#)
27. [Montaj](#)
28. [Keira](#)
29. [Montaj](#)
30. [Keira](#)
31. [Montaj](#)
32. [Keira](#)
33. [Montaj](#)
34. [Montaj](#)
35. [Keira](#)
36. [Montaj](#)
37. [Keira](#)
38. [Keira](#)
39. [Montaj](#)
40. [Keira](#)

[Meghan ile Bağlantı](#)
[Kurun Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Meghan March](#)

DEFIANTQUEN

Dağ Üçlemesinin İkinci Kitabı

Meghan March

COPYRIGHT

Telif Hakkı© 2017 by Meghan March LLC Kindle
Edition

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke
Kurşun Geçirmez
Düzenleme
www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: Letitia Hassar RBA
Designs www.RBADesigns.com

Kapak fotoğrafı: Sara Eirew www.saraeirew.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi www.meghanmarch.com adresinde ziyaret edebilirsiniz.

DON'T MISS OUT!

USA Today çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfabayla tanışmak ister misiniz?
Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni da takip edinBookBub'](#)

Yeni sürüm uyarıları için beni [Amazon](#)'da takip edin!

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime

geçin: Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#)| [Twitter](#)| [Instagram](#)

ALSOBYMEGHANMARCH

ÜÇLEME DAĞI

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

BAĞIMSIZ

Beni Geri Götür

Kötü Karar

SERİNİN ALTINDA:

Bu Altında MürekkebinBu

Zincirlerin Altında Bu

Altında Bu

Altında Yaraların

Yalanların

Bu Altında Gölgelelerin

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli Zevkler

Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli Kız

Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

BİR BOUTHISBOOK

Ben onun eğlencesiyim. Oyuncağıym. Bir borcun ödemesi.

Kendime ondan nefret ettiğimi söylüyorum ama o odaya her girdiğinde bedenim bana ihanet ediyor. Aynı anda hem onu isteyip hem de ondan nasıl korkabilirim?

Bana kafamı karıştıracığını söylediler. Vücudumla savaşa gireceğini.

Ama bunun tam bir anarşi olacağını fark etmemiştim.

Daha iyi bilmeliydim. İşin içinde Mount varsa kural yoktur.

Teslim olmayacağım. Zayıflık göstermeyeceğim. Yerimde duracağım ve bu pazarlıktan kalbim ve ruhum bozulmadan çıkacağım.

Ama onun başka planları var. . .

Meydan Okuyan Kraliçe Acımasız Kral', Dağ Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır ve dan sonra okunmalıdır.

MOUNT

T *otuz yıl önce*
A Karanlık, ürpertici hissediyorum, gibi
Ben olsam yürüdü üzerinde

Kız, sosyal hizmet görevlisiyle birlikte verandanın kırık dökük ön basamaklarını tırmanırken birinin mezarı omurgamdan aşağı süzüldü. Zayıf sarışın, yırtık paravan kapıdan içeri girdiklerinde siyah bir çöp torbasını göğsüne bastırmıştı. Sahip olduğu her şeyin içeride olduğunu tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Ben ve çöp torbam son dokuz yılda on dört kez taşınmıştık. Bundan önce kaç kez elden ele dolaştığımı hatırlayamıyordum. İlk hatırladığım, midemin kendi kendini kemirdiği, bu yüzden daha fazla yemek için yalvardığım ve üvey babamın suratıma ters bir tokat attığıydı. Dört yaşındaymışım, ya da bana öyle söylediler. Doğum günü pastasının üzerindeki mumları hiç görmediğinizde takip etmek zordu çünkü hiç doğum günü pastanız olmamıştı.

Bahse girerim Bayan Holiday hayatta olsaydı, belki de her yıl bir tane alırdım, ama çok hastalandı ve altı ay sonra uzun süre dayanamayacağı ve bize bakamayacağı belli olunca beni yeni bir eve taşıdılar. İlk defa birinin beni istediğini hissediyordum. İlk kez biri bir mağazada kendi kıyafetlerimi seçmeme izin verdi. İlk kez biri akşam yemeğinde ne istediğimi sordu. İlk kez gerçek bir annem olduğunu hissediyordum. O gittiğinde her şey daha da zorlaştı. Bana bu hayatta hiçbir şeye ya da hiç kimseye bağlanmamayı öğretti çünkü o yolun sonunda iyi bir şey yoktu.

Ondan önceki ve sonraki her ev aynı eski bokun farklı versiyonlarıydı. Onların *gerçek* çocuklarından biri değildiniz; kazanmak için hiçbir şey yapmadıkları maaş çekiydiniz. Seni zar zor besliyorlardı. Bazılarından bir diş fırçası alırsan şanslısın. Ya kıyafetler? Kilise ne bağışladıysa ya da belki gerçek çocuklar ne giydiyse. Yeni bir şey olmadığı kesindi.

Şu anda giydiğim atlet beyazdan çok lekeliydi ve bu hafta başında onu tel örgülere kaptırıp bir delik açtığımda, Jerry beni evin kenarına itti ve bana bir ders vermek için kemerini çıkardı, bunu haftada birkaç kez yapmayı severdi, özellikle de altılı paketi bitirip birkaç sigara içtikten sonra.

Kötü sarhoşlar da yeni bir şey değildi. Artık onları yüz metreden fark edebiliyordum.

Eğer Jerry'nin benden bir adım ve yüz elli kilo üstünlüğü olmasaydı, kemeri ilk çıkardığında ona vururdum. Bu ve eğer bu evden atılırsam Destiny'yi koruyacak kimsenin olmadığını bilmek. Sadece altı yaşındaydı ama Jerry'nin ona nasıl baktığını gördüm. Bu doğru değildi, bu yüzden ona olabildiğince yakın durmak için elimden geleni yaptım.

Çoğu zaman, sırf Jerry'nin bir şey yapmayacağından emin olmak için geceleri odamdan gizlice çıkıp onun kapısının önünde uyuyordum. O pisliğe güvenim kalmamıştı ve o şişko herifle bu çok da uzak sayılmazdı.

"Destiny ve kız kardeşini nihayet bir araya getirebildiğimiz için çok heyecanlıyız. Herkes Hope'a merhaba desin," dedi sosyal hizmet görevlisi, sesinde kızın adı kadar umut da vardı. O buradayken bile bu evde hiç umut olmadığını anlamamıştı.

Tüm bu boktan sistemde hiç umut yoktu.

Jerry, karısı Dixie ve oğulları Jerry Jr. birkaç metre öteden izlerken Destiny'nin kısa, sıska bacakları odanın bir ucundan diğerine uçarak kendini kızın beline attı. Artık pek yaklaşmıyordu. Muhtemelen Jerry ve Dixie haftada sadece bir kez duş almama izin verdikleri içindir. Su faturasından tasarruf ediyormuş, öyle dediler.

Yeni kız küçük kardeşine sarılmak için çöp torbasını bıraktığında, Jerry dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek onu sanki

Sadece kendisi için pişirmek üzere kasaptan eve getirdiği o kalın biftekleri.

O kadar küçük olmasına rağmen düşündüğümden daha büyük olduğunu fark ettiğimde içime bir kurşun yerleşti. Muhtemelen benden de büyüktü. Zaten göğüsleri vardı ve kesinlikle sütyen giymiyordu.

Jerry gözlerini onun memelerinden alamıyordu ve bunu saklamaya bile çalışmıyordu.

Eğer Destiny'ye bakışı doğru değilse, Hope'a bakışı düpedüz berbattı. Porno dergilerini kimsenin görmeyeceğini düşündüğü kulübede bir kutuya tıkılmış halde bulmuştum. Onları genç ve sarışın seviyordu ve sosyal hizmet görevlisine iki kızı da alıp bu evden olabildiğince uzağa götürmesi için bağlamak istedim.

Ama ağzımı açarsam ne olacağını biliyordum. Kovulan ben olurum ve ikisini de Jerry'den koruyacak kimse olmazdı.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı Hope, Destiny kirli muşamba zeminde dizlerinin üzerine çökerken. Hope başını kaldırıp geri kalanımıza bakmadan önce uzun uzun ve sıkıca sarıldılar.

Elbette önce Jerry öne çıktı. Kollarını uzatırken karnı beyaz atletine yapışmıştı. "Ben senin yeni babanım, Hope. Evine hoş geldin."

Hope'un gözleri büyüdü ve beni görene kadar onun arkasına baktı. Tıpkı benim gibi. Benim *gerçek* çocuklardan biri olmadığımı biliyordu. Onu uyarmak için başımı hafifçe salladım.

Kızın hakkını vemeliydim - sinyalleri çabuk alıyordu, bu da beni çıldırtacak şeyler yaşadığı anlamına geliyordu.

Destiny'yi kucaklayıp yanında tuttu ve Jerry'ye şu yan okşama şeylerinden birini yaptı ama o piç ısrarcıydı. İki kızı da sıkıca kucakladı.

"Küçük ailemiz artık tamamlanmış gibi hissediyorum."

Dixie ona başıyla onay verdi. Muhtemelen günün mümkün olduğunca büyük bir kısmını iki litrelik Sprite şişesinden içerek geçirdiği için fazla konuşmadı. Ama içinde hiç baloncuk yoktu ve bayıldığında

taşıdıktan sonra ilk kez kanepede otururken, bir yudum almak için kapağı çevirmiştim.

Votka.

On üç yaşında bunları bilmeli miydim? Muhtemelen hayır, ama çocukluk lüksüne sahip değildim. Ayrıca, Jerry'nin odalarında pikabın sesini sonuna kadar açtığı gecelerin ertesi sabahı, onun üzerinde bıraktığı morlukları örtmekle meşguldü hep.

Belki yanlıştı ama son bakıcı annemin benim için en sevdiği lakap "Şeytan'ın dölü" olduğu için zaten cehenneme gideceğimden oldukça emin olduğumdan, o gecelerden memnundum. Destiny'ye asılması için daha az şansı olduğu anlamına geliyordu.

Ama Hope? Lanet olsun, Hope bela demekti.

Jerry garip bir şekilde uzun süre kucaklaştıktan sonra ikisini de serbest bıraktı. Sosyal hizmet görevlisi kardeşleri yeniden bir araya getirme başarısından dolayı hâlâ yüzünde güller açıyordu.

"Pekâlâ, sizi daha iyi tanışmanız için yalnız bırakayım." Dixie'ye baktı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Yeni bir şey yok."

Jerry güldü ve gömleğinin alt kısmı kalktı, böylece bağırsakları pantolonunun üzerine sarktı. "Her ay aldığımız çekte bir artıştan başka bir şey yok demek istiyorsun."

Sosyal hizmet görevlisinin gülümsemesi birkaç watt azaldı ama başını salladı. "Elbette." İki kıza baktı ama daha çok yeni kıza odaklandı. "Herhangi bir nedenle herhangi bir şey hakkında konuşmak isterseniz numaram sizde var. Umarım yeni evinizde iyi vakit geçirirsiniz ve Destiny ile sonunda yeniden bir araya gelmenize çok sevindim."

"Burayı çok sevecek," dedi Jerry.

Sosyal hizmet görevlisi arabasıyla uzaklaşır uzaklaşmaz Jerry sosis gibi parmaklarını Hope'un koluna doladı. "Sana yeni odanı göstereyim. Benim ve Dixie'nin hemen yanında olacaksın."

"Destiny'yle paylaşabilirim," dedi Hope. "Zahmet olmaz. Kendi odama ihtiyacım yok."

Jerry dilini yine dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Bir odayı paylaşmak için çok yaşlısın. Bir sürü odamız var. Haydi, tartışmayın."

Jerry onu merdivenlerden yukarı sürüklerken, muhtemelen Destiny ve ben birbirimizden birkaç gün önce ortaya çıkmadan önce başka bir evlatlık çocuğun boşalttığı odaya doğru giderken o iğrenç, ürpertici his büyüdü.

Küçük Jerry'nin söylediğine göre, o da bir kızdı. Sadece yedi yaşındaydı, bu yüzden bana neden taşındığını söyleyemezdi ve bilmek istediğimden emin değildim.

Hope'un Destiny'ninkinin tıpatıp aynısı olan mavi gözleri, çöp torbası her adımına çarparken bana kilitlendi. Korkuyu gördüm. Yüzünde patlayacak bir kıvılcımı bekleyen bir barut fıçısının içine girdiğini biliyordu.

Merdivenlerin tepesindeki köşeyi dönene kadar bakışlarını kırmadım ama o anda yemin ettim ki o şişko herif ona dokunursa... her şey bitecekti.

Hope ilk hafta kendi odası yerine Destiny'nin odasında yattı, çünkü Destiny ne zaman Hope'un yanından ayrılrsa ağlıyordu.

Jerry'nin artık canına tak etmişti. Bu gece sarhoş ve sinirliydi, yumruğunu tezgâha ucuz tabakları şingirdatacak kadar sert vurdu.

"Mızızızlanmayı kes artık. Hope hiçbir yere gitmiyor ve istesen de istemesen de bu gece kendi lanet odasında uyuyacak."

Bütün hafta neredeyse hiç uyumamıştım çünkü ona güvenmiyordum. Uykusuzluktan sarhoş gibi hissetmeye başlamıştım ve zaten pek uğraşmadığım okul ödevlerim hiç olmadığı kadar kötüydü. Bu okula başladığımdan beri müdürün odasında sınıftan daha fazla zaman geçiriyordum. Ama bunu benden ve sistemdeki tüm çocuklardan bekliyorlardı. Sanki ilk günden başarısız olacağımızı biliyorlardı, o zaman neden denesinlerdi ki?

Bizden bir bok olmazdı.

Benim için gerçek buydu. En azından bana anlatıldığı şekliyle, annem beni Quarter'daki bir kilisenin merdivenlerinde bırakmış ve bir rahibe beni kendi pisliğime bulamıştı.

Hayatımın nasıl gittiğine dair oldukça uygun bir başlangıçtı. Ne olduğumun, *kim olduğumun* lekesi gittiğim her yerde beni takip etti.

Bazen annemin beni terk etmeden önce bana isim verme zahmetine katlanıp katlanmadığını merak ederdim ama bunun bir önemi yoktu. Sahip olduğum tek isim

Rahibenin bana verdiği isim Michael'dı. Atılmış çocuklara verdikleri diğer İncil isimleri gibi sıradan bir isim.

"Hayır! Hanım evladımı istiyorum!" Kader ağladı.

Jerry onu ince kolundan yakaladı ve diğer eliyle kemer tokasına uzanırken onu daha yakına çekti. "Ağlamak mı istiyorsun? Sana ağlayacak bir şey vereceğim."

Hope kız kardeşinin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve onu Jerry'nin kasıklarıyla göz hizasına getirdi. "Sorun yok, Desi. Sadece birkaç oda ötede olacağım. Sabah uyandığında yine burada olacağım. Bizi tekrar ayırmalarına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Bu söz bana Hope'un düşündüğüm kadar uzun süredir sistemde olmadığını söyledi. Öyle olsaydı, söz vermemesi gerektiğini daha iyi bilirdi. Hepsi bozulmaya mahkûmdu.

Jerry Destiny'yi ve kemer tokasını tutmaya devam etti ama dikkati Hope'a kaydı. Daha doğrusu Hope'un gömleğine.

Birinin kıza sutyen alması gerekiyordu ama Jerry'den almayacağını garanti etmiştim.

"Gördün mü, kız kardeşin nasıl iyi bir kız gibi davranacağını biliyor." Dilini ağzının içinde dişlerinin arasında gezdirdi. "*Gerçekten* iyi."

Bu gece bir daha uyuyamayacağımı biliyordum.

JERRY harekete geçmeden önce Destiny'nin uyumasını ve Dixie'nin oturma odasında sızmasını bekledi. Göz kapaklarım sanki bir ton tuğla tarafından aşağı çekiliyordu ama eski ahşap zemin gıcırdadığı anda harekete geçtiğini anladım.

Kapı aralığımdan kayarak çıkıp, geldiğim günden beri ezberlediğim gıcırdayan tahtaları atlarken kanım daha sert ve daha hızlı pompalanıyordu. Sessizce hareket etmenin avantajları vardı.

Uzun zamandır yağa ihtiyaç duyan kapının menteşeleri, kapıyı itip açarken gıcırdadı.

Hope'un yatağına doğru gitti ve arkasındaki pozisyonumdan Hope'un fırladığını ve çöp torbasını tuttuğu gibi yorganı göğsüne çektiğini gördüm.

Jerry ona doğru hamle yaptı ve bir eliyle ağzını kapattı. "Sakın çığlık atayım deme, yoksa bedelini daha da ağır ödetirim kızım."

Hope ona karşı koydu ama Jerry onun yırtık gömleğini önden parçaladı ve küçük göğüsleri serbest kaldı. Birine uzandı ve sıktı. Diğer eli ortadan kayboldu.

"Kıranı ödemeye hazır ol kızım. Kız kardeşininkini de. Tabii ondan almamı istemiyorsan. Eminim o da senin kadar güzel ağlıyordur."

Boş midemde öfke kaynakı ve sözleri karşısında kusma isteğini bastırmak zorunda kaldım. Yaşamayı hak etmiyordu.

Jerry Jr.'a Küçükler Ligi için aldığı Louisville smaçörünü omzuma koyarak ellerimi esnetip tutuşumu ayarladım. Haftanın herhangi bir günü masum bir ruhu kurtarmak için şeytani bir hayatı alabilirdim.

Ben kapı aralığından içeri adımımı atarken Jerry yorganı sonuna kadar açtı.

"Sakın ona dokunma."

Jerry dönüp bana baktı ve Hope'un korku dolu iniltileri kulaklarımı doldurdu.

Bakışları omzumun üstündeki sopaya takıldı. "Onunla ne yapacağını sanıyorsun, evlat? Kendini bir bok sanıyorsun diye onu kışına sokmamı mı istiyorsun?"

Düşündüğümde daha hızlı hareket etti, cüssesini yataktan kaldırdı ve bir boğa gibi üzerime saldırdı, aleti kirli pantolonundan gevşek bir sosisli sandviç gibi sallanıyordu.

Orospu çocuğu.

Düşünmedim. Savurdum.

Ama Jerry eğildi ve sopa boynunun yan tarafına çarptı. Duvara çarpana kadar geriye doğru tökezledi, elleri boğazına gitti. Hope yatağında sessizce ağlarken, korkudan titreyerek üstünü örtmek için çarşafı kavrarken yere yuvarlandı.

Jerry ona doğru adım atarken nefes almakta zorlanıyordu, ben burada olmasaydım ona neler yapabileceğini düşündükçe tiksintim artıyordu. Eğer kaçmasaydı, o ilk yumrukla kafasını bir kavun gibi ezebilirdim, ama bunun olmamasına sevindim. Bu kadar kolay ya da çabuk ölmeyi hak etmiyordu.

On dört yaşında bir kıza tecavüz etmeye çalışan yetişkin bir adam yavaş yavaş, olabildiğince acı çekerek ölmeyi hak ediyordu.

Sopanın ucunu ellerine doğru bastırdım ve her seferinde basıncı biraz daha artırırken, onu kendi hava kaynağını kesmeye zorladım.

"Bu lanet evde başka bir kıza asla dokunamayacaksın."

Jerry'nin gözleri her geçen saniye biraz daha yuvalarından fırlıyordu. Sonunda, bu cehennem çukuruna adım attığımdan beri ilk kez gözlerinde korku gördüm.

Hızla akan kanımı besledi ve ellerini kurtarmaya çalışıp başaramayınca baskıyı arttırmakta tereddüt etmedim.

Yakında bilincini kaybedecekti ve o gitmeden önce bu korku ve acının onu pençelemesini istedim. Eğer şüphelerim doğruysa, bu onun daha önce pek çok çaresiz çocuğa yaşattıklarından daha fazla bir şey değildi.

"Bir daha asla, Jerry. Beni duyuyor musun?"

Elimden geldiğince büyük bir güçle sopayı ellerine vurdum ve gözlerinden hayatın çekilişini izlemeden önce keskin bir çıtırtı duydum.

Gerçekten öldüğünden emin olmak için bir kez daha sertçe vurdum. Yana doğru yığıldığında Hope'un çığlıkları daha da yükseldi. Jerry'nin nabzını kontrol etmek için eğildim.

Hiçbir şey yoktu. Siyah kalbinden geriye tek bir atış bile kalmamıştı. Dünyaya bir iyilik yaptım.

Parmaklarımın ucunda sallanan sopayla ayağa kalkıp gözleriyle buluştuğumda, korku hâlâ oradaydı. Bu sefer kimden daha çok korktuğunu bilmiyordum ama muhtemelen tek bir tahminde bulunabilirdim.

Belki de yanıliyordum.

Hope yataktan fırladı, çarşaf etrafına sarıldı ve yanıma çarptı. Kollarını belime doladı. "Teşekkür ederim."

Gözyaşları kirli gömleğimi ıslatırken hıçkırıklarının arasından kelimeleri zar zor seçebiliyordum.

"Ben sadece yapılması gerekeni yaptım. Şimdi giyin ve eşyalarını topla. Ben Destiny'yi alacağım. İkiniz de bu evden siktir olup gideceksiniz. Sizi birkaç blok ötedeki kilise barınağına kadar götüreceğim.

Sosyal hizmet görevlinizi arasınlar. O bayana Jerry'nin ne yapmaya çalıştığını anlat."

Başını çevirip adamın vücuduna baktı. "Ona bu konuda ne söyleyeceğim?"

"Gerçeği."

Hope'un ağlamaklı mavi bakışları benimkilere kaydı, bakışlarında bir kez daha korku vardı. "Ama peşinden gelecekler-"

"Beni asla bulamayacaklar."

Hope dudağını ısırdı ve beni tutuşunu bıraktı. "Acele et. Gitmeliyiz."

O evden son kez çıktığımda, iki kız da arkamda toplanmıştı, son bakıcı annemin bana Şeytan'ın dölü derken yanıldığını anladım.

Ben şeytanın ta kendisiydim.

MOUNT

P SON GÜN

Keira beni itiyor, kontrolümün sınırlarını yıpratıyor, Bu da kimsenin yapmasına izin vermediğim bir şey.

Bir kapıyı çarptım.

Öfkeyle tepki vermem. Artık vermiyorum. Tüm hareketlerim soğuk, kesin hesaplamaların sonucudur.

Ama bu kadın bana kapıları çarptırıyor.

Kendime bunun sorun olmayacağını söyledim. Ona sahip olabilirdim, onu elimde tutabilirdim, kontrol edebilirdim ve asla bir mülkten fazlası olmasına izin vermezdim. Kendime tarafsız ve kayıtsız kalacağıma söz verdim, çünkü alternatifi asla iyi bir yere götürmez. Bunu çocukken öğrenmiştim.

Her şeye geçiciymiş gibi davranın. Bu her zaman doğru olan bir şeydir. Hiçbirimiz bu hayattan sağ çıkamayacağız, öyleyse neden başka türlü davranmaya zahmet edelim?

Her zaman doğru olduğunu düşündüğüm bir başka şey? Kendim ve tepkilerim üzerinde tam kontrole sahip olduğumu.

Yanlış.

Keira Kilgore hiç istemediğim bir şeye dönüştü ama kendi dünyamda kuralları ben koyuyorum, yani artık planlarımı değiştirmemi engelleyen hiçbir şey yok. Kral olmanın en iyi yanı ne? Ne istersem yapabiliyorum.

Onu tutmak bir hata olabilir ama gitmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de artık onun üzerinde daha fazla hakimiyetim varken.

banka kredileri ve onları onun hesabına eklemek.

Böyle şeyler *istememe* asla izin vermedim. Bir imparatorluğu yönetiyor olabilirim ama asla zayıflık göstermediğim için zirvede kaldım.

O sadece ben izin verirsem zayıflık gösterir ve bu durum şu anda sona eriyor.

Odasına gidip ona Lloyd Bunt'ı nasıl öldürdüğümü anlatmak istiyorum ki bu onu benden sonsuza dek uzaklaştırsın.

Yapmam gereken tam olarak bu. Ama istediğin her şeye sahip olamayacaksan, sahip olmaman gerekse bile, bir imparatorluğu yönetmenin ne anlamı var?

Bu düşünce beynimde süzülürken, istismar edilebilir bir zayıflık yaratmanın eşiğinde olduğumu fark ediyorum. Bunca yıldır savaştığım bir şey.

Ama ben lanet olası Lachlan Mount'um. Kendimi bu acımasız şehrin çukurlarından çıkardım, kimliğimi değiştirdim, sadece hayatta kalmak için değil, *gelişmek* için ne gerekiyorsa yapmayı öğrendim. Kaldırım çatlakları arasında büyüyen ve ölmeyi reddeden bir ot oldum. Bu örgütün merdivenlerini tırmanarak çıktım ve tahtı zorla ele geçirdim. Dış dünyaya korku, gözdağı ve yaptığım her tehdidin arkasında durma konusundaki mutlak isteklilikle hükmediyorum.

Bir erkeğin isteyebileceği her türlü maddi varlığa sahibim. Şu anda, İtalyan ustalar tarafından sıvanmış duvarlar arasında beyaz ve altın İran halıları üzerinde yürüyorum, 14K altın kaplama aplikler ve düşünmek istediğimden daha pahalı olan kristal avizelerle aydınlatılıyorum. Etrafımı en iyinin de iyisiyle çevreliyorum ve bir an bile bunun kendi pisliğimde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmaya çalıştığım için olmadığını iddia etmiyorum.

Bu blokta sahip olduğum her bir mülkü birbirine bağlayan bir geçit ağına açılan düzinelerce gizli girişten birini serbest bırakan gizli mandala uzandığımda, nefesimi kontrol altına almayı başardım.

Keira ile her karşılaşmam beni bir öncekinden daha fazla etkiliyor ve bu da bir istisna değil. Devam etmesine izin veremem. *Üstünlüğü tekrar ele geçireceğim.* Tavandan tabana bir tablo kenara kayarak labirente girerken bu yemini ediyorum.

Benden başka sadece üç kişi bu labirentin her santimini biliyor: Keira'nın Scar diye hitap ettiği V; ikinci adamım J; ve terzim G. Üçü de bana olan sadakatlerini defalarca kanıtladılar ama kimseye tamamen güvenmek saflık olur.

Asla saf olmadığım bir şey var.

Birkaç tur atıyorum, duvarların ötesinde neler olup bittiğini görebilmem için iç koridor boyunca serpiştirilmiş gözetleme deliklerinden zar zor bakıyorum. Nereye bakacağınızı bilmediğiniz sürece onları fark etmek imkânsız.

Benim konumumdaki diğer adamlar otomatik silahlı korumalarla evde devriye gezerlerdi ama ben bunu reddediyorum. Birincisi, kendi başımın çaresine bakabilirim ve ikincisi, neden organizasyonumda daha fazla olası zayıf halkaya izin vereyim? Düşük seviyeli bir korumayı satın almak çok kolay. Bunu sayamayacağım kadar çok kez yaptım. Çalıştırdığım insanlar satın alınamaz çünkü şu ya da bu nedenle bana hayatlarını borçlular.

Ayrıca, kameralar daha etkilidir ve güvenlik yayınlarım hacklenemez ... ya da olabildiğince yakındır.

J'nin inim olarak adlandırdığı odama ulaşmak için gerekli dönüşleri ve merdivenleri tırmanmayı bitirdiğimde, içimde kaynayan duyguların bir isyan kadar etkili bir şekilde bastırılmasını bekliyorum.

Öyle değil, çünkü şömine döndüğünde ve kütüphanem görüldüğünde, bu sığınacağın beni hissettiklerimden izole edeceğini düşünerek büyük bir hata yaptığımı biliyorum.

Tek görebildiğim o. Bu duvarların içinde durduğu ilk gece, o iğrenç trençkotunu çıkarıp o gülünç kına dövmesiyle sevişilebilir kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı ve bu görüntü beynime kazındı.

Kendini bir kraliçe gibi tutuyordu. Kendimi ilan ettiğim kralın yoğunluğuyla başa çıkabilecek bir kadın gibi.

Zayıflık yok, kendime tekrar hatırlatıyorum.

Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ve bir tanesini duvara saplamak istiyorum. Hatırlayabildiğimden daha uzun bir süredir ilk kez, şüphe benimle alay ediyor.

Kontrolü elinde tut. Benim işim bu ve Keira Kilgore'un bunu değiştirmesine izin veremem.

İçki sürahilerinin bulunduğu masaya doğru dönüp en sevdiğime uzanıyorum ama elim havada kalıyor.

Bu bir Seven Sinners viskisi, talebim üzerine ortaklarıma içki fabrikasının tesis dışındaki depolarından getirttiğim bir viski, çünkü Seven Sinners İçki Fabrikası'nın tepesindeki restoranda küçük partiler dışında henüz halka satışa sunulmadı ve ben de reddedilmeye razı bir adam değilim. Elimi Spirit of New Orleans'tan çekip Scotch'a uzanıyorum. Ne de olsa adım İskoçlardan geliyor. Lachlan Mount kulağa güç isteyen bir adam gibi geliyordu ve ben bu ismi seçtiğimde on beş yaşındaydım.

O sefil Jerry'nin hayatına son verdikten sonra sokaklarda yaşadığım iki yıl boyunca bir adım yoktu. Kimse başka bir kaçağı daha az umursayamazdı. Barınaklarda uyuduğum nadir gecelerde, her seferinde farklı bir sahte isim kullandım. Yalan söyledim. Hile yaptım. Çaldım.

Tüm bunları hala yapıyorum ve dahası, pişmanlık duymadan yapıyorum.

Ben iyi bir adam değilim. Ruhum kapkara. Kalbim taştan. Şöhretim efsane ya da mit değil, gerçeklerin bir toplamı.

Bir insanın saflığını belirleyen bir terazi olsaydı, bir tarafını günahlarımın ağırlığıyla yere çökertir ve izlerken gülerdim.

Ben cehenneme gideceğim. Bunu kesinlikle biliyorum, ama benden önce oraya göndereceğim uzun bir insan listesi var.

Keira Kilgore ise tam tersi. O saf. Masum. Çok saf. Hâlâ herkesin kurallara göre oynadığını ve iyi karar vermenin başarıya giden yolu açtığını düşünüyor. Yanılıyor ama bana asla inanmaz. Onu dünyama hiç sokmamalıydım ama umursamayacak kadar bencilim. Onu burada tutacak kadar bencilim.

"Ben bunu istemiyorum. Bunu ben istemedim ve asla isteyerek boyun eğmeyeceğim. Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim."

Bu sözleri önümde çırılçıplak dururken söyledi ve vücudu ona ihanet etti. Ben de onu yalancı durumuna düşürdüm çünkü onu her aldığımda fazlasıyla istekliydi. O da en az benim kadar istiyordu.

Yemin ederim bu odada deri, eski kitaplar ve puro dumanı üzerinden onun kokusunu alabiliyorum ve bu bende onun odasına geri dönme, kapıyı açma ve onu tekrar yalancı çıkarma isteği uyandırıyor.

"Sakin şimdi bana dokunayım deme. Ya da bir daha asla."

Benim gibi bir adama meydan okumaktan daha iyisini bilmeli. Her seferinde ben kazanırım.

Dişlerimi sıkıyorum ve sanki içindeki ciltlerden birini okuma şansım varmış gibi kendimi kitaplığa doğru yürümeye zorluyorum.

Bir vınlama sesi şöminenin girişinin döndüğünü işaret ediyor ve arkamı dönüyorum. Neredeyse öfkeli kızıl saçlı bir tanrıçanın beni tekrar görevlendirmeye gelmesini bekliyordum. Bu da benim iğrenç zihnimde, onun sandalyelerimden birinin koluna domalması ve elleri arkadan bağliken onu sikmemle son bulacaktı.

Ama öyle olmadı. Bu J, benim ikinci komutanım.

"Bir sorunumuz var, hassas bir sorun. Kendim hallederdim ama görüş almak isteyeceğinizi biliyorum."

"Ne?" Dikkatimin dağılmasına sevinerek soruyorum.

"Kartel şeflerinden birinin teğmeni, kız arkadaşına oyun odasında gece boyunca nasıl davrandığı konusunda bir kez uyarıldı, ama aptal herif mesajı almıyor."

Amacın tanıdık soğukluğu üzerime çöküyor ve beni merkeze geri getiriyor. Burası benim üstün olduğum yer. Kolayca kontrol edebileceğim bir şey.

J haklı. Bu benim yardımına ihtiyaç duyan bir durum değil ama ben de katkıda bulunmak istiyorum. Ve bu gece ... belki kendim bile halledebilirim.

"Hadi gidelim."

Çalışma odamı ve Keira'yı hatırlatan her şeyi terk ederken J'yi takip ediyorum. Tavşan geçitlerinden geçerek kumarhane katına geri dönüyoruz. Fransız Mahallesi'nin bütün bir bloğuna sahip olmanın, iç duvarları kaldırabilmek ve bloğun yarısının orta bölümünü, çoğu erkeğin bir yılda kazandığından daha fazlasını bir gecede üreten bir yeraltı kumarhanesine dönüştürebilmek gibi avantajları var. Üyelik özeldir, seçicidir ve nadiren verilir. Sadece çok zengin, çok güçlü ya da çok iyi bağlantıları olanların girmesine izin veriliyor ve hepsinin başının üzerinde söylenmemiş bir tehdit asılı duruyor: Konuşursan ölürsün. Eğer hile yaparsan, ölürsün. Bana yanlış bakarsan, ölürsün.

Onlara gözdağı ve korkuyla hükmettiğimi ve bunu eylemle desteklediğimi söylediğimde abartmıyorum.

Her zaman kullandığım arka kulüp girişinden giriyoruz ve ölüm arzusuyla yanıp tutuşan teğmenin şu anda yüksek bahisli blackjack oynadığı özel odayı bulmamız sadece birkaç dakika sürüyor.

Bu kulüpte çalışan kızlar benim korumam altındadır ve onlara karşı işlenen bir suç bana karşı işlenmiş bir suçtur. Elbiselerinin göğüslerini, amlarını ya da kıçlarını zar zor örtmesi ya da makyajlarının en sevdiğim arabamın boyasından daha kalın olması umurumda değil. Dünyanın en eski mesleğinde para için çalışıyor olmaları da önemli değil. Benim kulübümde tartaklanamazlar. Bu kuralların bir parçası, ama sarhoş adamlar bazen unutuyor. Unuttuklarında, personelim onlara sonuçları hatırlatmasında bir sorun görmüyorum.

Koyu renk kökleri olan sıska bir sarışın olan bu kız, bir olay çıkmasını önlemek için kendini adamın kucağından gizlice kurtarmaya çalışıyor. J'nin deyimiyle aptal herif kızı serbest bırakmıyor. Bunun yerine, saçlarını yumrukluyor ve öyle bir güçle çekiyor ki, kız dizlerine çarpıyor.

Telefonum cebimde titriyor ama öfke damarlarımı doldururken onu görmezden geliyorum. Sarışınlarla yatanlar her zaman beni daha da öfkeliendiriyor.

Benden en az on beş santim kısa ve elli kilo hafif olan teğmen, kızın yüzünü kucağına bastırıyor. "Sikimi yala, kaltak."

"Bu gece ölecek." Sessizce söylüyorum ama J benden tekrar etmemi istemiyor. Bu kaçınılmaz bir sonuç.

"Ben hallederim patron."

Öfkemi dizginleyip soğuturken başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu şahsen halledeceğim."

"Emin misin? Yapabilirim-"

Bakışlarımı J'ye çevirdiğimde, yardımcım nefesini içine çekiyor.

"Elbette eminsin. Belki de senden duymak daha iyi olur."

J varsayar Ben yapıyor Bu kendim Çünkü olacak gönder
a Teğmen'in şefine açık bir mesaj, ama bu sadece işin
bir parçası. Bu gece, ben

İçimdeki öfke için bir çıkışa ihtiyacım var ve bu pislik herif sorun çıkarmak için yanlış günü ve yanlış yeri seçti. Bu hatayı bir daha yapmayacak.

Odaya adımımı atıyorum, kapıyı arkamdan kararlı bir tıkırtıyla kapatır kapatmaz diğer üç oyuncunun ve krupiyenin dikkatini çekiyorum.

Torbacı bu odada gördüklerinden asla bahsetmeyecek çünkü bana hayatını borçlu. On altı yaşındayken bir uyuşturucu satıcısı tarafından bir sokak köşesinde infaz tarzında öldürülmesini engelledim. Ayrıca burada olanlarla ilgili tek bir kelime etmenin, kaçtığı aynı kaderle sonuçlanacak bir ihanet olacağını da biliyor. Ayrıca, sağlıklı bir yaşam sürüyor, gelecek ay evlenmeyi planladığı hamile bir kız arkadaşı var ve onu ve bebeği tehlikeye atmaya cesaret edemez.

Diğer oyuncular kirli bir belediye meclisi üyesi, bir mega kilise vaizi ve topraklarını genişletmek için insanları acımasızca evlerinden eden bir petrol baronu. Her biri hakkında bildiklerimle onlar da konuşmaya cesaret edemezler.

Odayı geçerken konuşmuyorum. Eylemler kelimelerden daha fazla güç taşır ve güç benim bildiğim şeydir. Teğmenin sandalyesinin bir adım gerisinde duruyorum ve onu kafatasının dibindeki siyah örgüden yakalıyorum. Örgüyü elimin etrafına doluyorum ve bir çekişle boynu aşırı uzayınca kadar başını geriye doğru çekiyorum. Adem elması boğazında sallanıyor.

Kızın saçını tutmayı bıraktığında, onu sandalyesinden söküp sandalyenin arkasına sürüklüyorum. Örgüsünü ip gibi kullanarak onu ayaklarından kaldırıyorum, yüz ifadesi şoka dönüşürken ayaklarının yerden birkaç santim yukarıda sallanmasını izliyorum.

Kırk yaşımı geçmiş olabilirim ama antrenmanlarımı her gün en üst seviyeye çıkarıyorum. Bazen en kötü kabusunuzla aranızdaki tek şeyin kaba kuvvet olduğunu çok genç yaşta öğrendim.

Kafa derisinin derisi, örgüsünden bir parça kopana kadar geriliyor ve elimdeki saça bağlı kanlı bir deri parçası bırakıyor. Önce ayakları yere çarpıyor ama bacakları tutmuyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

Tam da ait olduğu yere.

Ardından anlaşılmaz bir İspanyolca geliyor ama ne söylediği önemli değil. Burada kimse sınırı aşamaz, istisna yok.

İki avucunu da yere koyuyor, zıplamaya hazır. *Olmuyor*. O kıpırdayamadan, ona dokunmak için kullandığı elinin üzerine bir topuk indiriyorum ve el yapımı İtalyan ayakkabılarımın altındaki kemikleri eziyorum.

Acınası çığlığı, ses geçirmez duvarlar ve kapı yüzünden odadan dışarı çıkmıyor.

Kıza bakıyorum, ben gelmeden önce onu yakalamış olması gereken yerden boğazını çevreleyen kırmızı izlere bakıyorum. Tiksinererek örgüyü onun önünde yere atıyorum.

Sokak adaletine inanırım. Sadece göze göz değil, ceza üç katına çıkar. Onu ikinci kez boğazından yakaladığımda, duvara doğru sürüklüyorum ve omurgası duvara çarpana kadar tekrar kaldırıyorum.

Konuşmaya çalışıyor ama nefes borusundaki baskı bunu imkânsız kılıyor. Gözleri şişiyor, sonunda bir korku belirtisi gösteriyor ve ben o geceye geri dönüyorum. Bugün olduğum adamı şekillendiren geceye. Yerdeki telekız Hope'a dönüşüyor ve bu pislik de ona tecavüz etmeye çalışan hasta herif oluyor.

Bir an için elimi bırakıyorum, sağ cebime uzanıp parmaklarımı nadiren yanımdan ayırmadığım bir aksesuarın içine sokarken sol cebimdeki telefonumun sürekli vızıldamasını duymazdan geliyorum.

Nefesini tutuyor, elini önünde kavuşturuyor ve İspanyolca yalvarmaya devam ediyor. Nefesini boşa harcamamalı. Bu gece buradan çıkmayacak ve bu odadaki herkes bunu biliyor.

Elimi cebimden çıkardığımda, parmaklarım 24K altın kaplama muştalarımın etrafında yumruk şeklinde kıvrılıyor. Geri çekilip boğazına tek bir yumruk indiriyorum, nefes borusunu ezip boynunu kırıyorum. Pirinç muştaların üzerindeki kabartmalı harfler bir iz bırakıyor: MONT.

Ben geri çekilip muştalarımı cebime geri koyarken ve elimi esnetirken vücudu yere kayıyor.

Kapı koluna uzanıp duraklamadan önce J'ye "Biri çöpü çıkarsın," diyorum.

Dönüp odadaki herkesin dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. Benden yayılan vahşeti hissettiklerinden hiç şüphem yok ve bu gecedен kaynaklanan hiçbir sorun yaşamayacağım. Aksine, benim efsanem ve onların korkusu büyüyecek.

Memnun bir şekilde ana odanın kapısını açıp arkamdan kapattıktan sonra elimi cebime atıp telefonumu çıkarıyorum.

V'den sekiz mesaj ve kontrol merkezinden altı cevapsız arama var.

MOUNT

"W

O burada mı?"

"Onun dairesi. Dışarı çıktı ve bir şekilde kaçırdık çünkü ... şey ... blackjack odasında olanları izliyorduk. Ama fark eder etmez size ulaşmaya çalışmaya başladık," diye açıklıyor kontrol odası çalışanlarından L telefonda. "V oraya doğru yola çıktı bile. Beklemek istemedi."

V zam alıyor.

"Ne oldu lan? Sen görmeden nasıl dışarı çıktı?"

L konunun etrafında dans etmiyor; mazeret kabul etmediğimi biliyor. "Sıçıp batırdık patron. Kaçmaya çalışmadığı için takip cihazını ekrana getirmedi. Denemesini de beklemiyorduk."

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye mırıldanıyorum ve telefonu kapatıyorum. Şu anda Keira'dan başka hiçbir şeyin önemi yok.

V'den gelen sekiz mesajı okumadım ama kontrol odasından gelen cevapsız aramalarla birlikte, eğer hayal kırıklığım için ona boyun eğdirmek dışında bir çıkış yolu bulmasaydım, gittiğini çok daha erken anlayacağımı garanti ederim.

Birkaç arabamın bulunduğu garaja gittim ve Porsche 918 Spyder'ın anahtarlarını aldım. Dalga geçmiyorum ve şu anda sahip olduğum en hızlı araba bu.

Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastığımda motor zaten devirleniyor, sadece benim erişebildiğim özel bir kamera akışına erişiyor

için. Küçük gösterge paneli ekranında yanıp sönmeye başladığında düğmeye tekrar basıyorum ve Keira'yı dairesinin yatak odasında gösterene kadar çeşitli yayınlar arasında geçiş yapıyorum. Birkaç dakika bekliyorum ve kutuyu bulup duvara fırlatmasını, bana küfredmesini izliyorum. Sonra içinde ne olduğunu anladığında bana tekrar küfrediyor.

Bir gün kaçacağını ya da evine dönmesine izin vereceğimi biliyordum. Ona yüzlerce kez o gece maskeli baloda benim olduğumu söylemek istedim ama bunun benden daha az nefret etmesini sağlamayacağını biliyordum. Peki, neden kanıtları bıraktım? Çünkü bir parçam her zaman gerçeği bilmesini istedi.

O pislik Brett'i değil de *beni* beklediğini düşünmem hâlâ içimi yakıyor.

Garajdan çıkıp boş sokağa girdiğimde motor kükrüyor ve Spyder'ın lastikleri patlıyor. Dairesine giden en hızlı yolu kolayca biliyorum, çünkü son birkaç aydır itiraf edemeyeceğim kadar çok kez o yolu kullandım.

Acımasız bir adam olabilirim ama yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da sabrın kendi ödülü olduğudur. Keira'yı elde etmek bu dersin en iyi alıştırmaları oldu.

Rastgele yayaların etrafından dolanıyorum ve kırmızı ışıktaki geçiyorum, direksiyonu çekiyorum ve bir köşeyi dönerken arka taraf gevşerken küfrediyorum. Ele geçirilmiş bir adam gibi sürerken bir gözümü yoldan ayırmadan, o yatak odasından çıkana kadar ekranı izlemeye devam ediyorum ve oturma odasındaki kamera yayınına geçmek için düğmeye dokunuyorum.

Gaza basıyorum, motor sokaklarda çığlık atıyor, gördüğüm şey karşısında. Brett Hyde, o değersiz pislik, ölümden dönmüş.

Kesin olarak bildiğim bir şey varsa o da yeni hayatının uzun sürmeyeceğidir.

KEIRA

T Dairemin kapısı bu gece ikinci kez uçararak açıldı. Loş ışıktaki etrafımda dönüyorum.

Koridor, sağ elimde bir kasap bıçağı ve sol elimde bir çekiçle karanlıkta bir ileri bir geri volta attığım oturma odama dökülüyor.

Brett'in silahı vardı. Benim yoktu. Bu denklemde kimin kazanacağını hepimiz biliyoruz. Ama o beni vurmadı çünkü görünüşe göre ölmemi istemiyordu. Hayır, ben onun için canlı daha yararlıyım.

Yapmak üzere olduğum şey gözyaşlarımla bulanıklaşıyor ama bu, bıçak başımın üstünde ve çekiç sallanırken gölgeli davetsiz misafire doğru koşarken attığım ölümcül savaş çılgınlığını durdurmuyor. Bıçak savrulup yere düşüyor ama çekiç saplanıyor. Elimden çekicini almadan önce homurdanıyor. Yüzümü duvara dönecek şekilde çevrildiğimde ve bileklerim kavranıp kalçalarıma sabitlendiğinde bir gümbürtüyle yere düşüyor. Soyulan boyaya bastırıldığımda sert bir göğüs sırtıma çarpıyor. Sarsılıp çekmeye çalışıyorum ama beni bir deli gömleğinin içine sokmuş.

"Bırak beni, seni orospu çocuğu! Yapacağımı söyledim zaten. Eğer annemle babama ya da kız kardeşlerime zarar verirsen, seni ellerimle öldürürüm."

Kulağımda Brett'in yalaka sesi yerine sadece bir homurtu duyuyorum. Nefes alıyorum ve beni esir tutan adamdan gelen koku, geçmişimi ve bugünümü rahatsız eden koku değil. Ama homurtu tanıdık geliyor.

"Bırak beni!" Tekrar talep ediyorum ve o da bileklerimi sallıyor.

Başımı çevirirken gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum, neredeyse haklı olup olmadığımı görmekten korkuyorum. Scar'ın profili sulu ışık huzmesinde görülebiliyor.

Beni esir tutan adamın kollarındayken muhtemelen hissetmemem gereken bir rahatlama duygusu içimi kaplıyor ve çırpınmayı bırakıyorum. Ciğerlerim hâlâ kabarıyor ama bedenim birkaç derece gevşiyor.

"Bırak beni gideyim. Kaçmayacağım. Ya da seni öldürmeyeceğim. Muhtemelen. Belki." Bu noktada, neler yapabileceğimi bilmiyorum. Kesinlikle mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla.

Scar bileklerimdeki tutuşunu bırakmadan önce birkaç vuruş bekliyor. Etrafımda dönüyorum, gözlerimi onun yüzünden ayırmadan geri çekilirken ellerinin beni zincirlediği yerleri ovuşturuyorum. Dizlerimin arkası kanepeye çarptığında yere yığılıyorum. Titremeler vücudumu sarsıyor ve kollarımı kendimi bir arada tutuyormuşum gibi ortama sarıyorum.

"Kendisi gelme zahmetine bile girmedim mi?" Sesim de geri kalan her şeyim gibi titriyor ve neredeyse öldürdüğüm kişinin Mount olmamasını umursadığım için sinirleniyorum. "Şaşırmamalıyım. Onun için küçük kalesini terk edecek kadar önemli değilim."

Scar sözlü olarak cevap vermiyor. Onun yerine elini cebine atıp telefonunu çıkardı. İçine bir şeyler yazıyor ve birkaç saniye sonra parmakları tekrar uçuşuyor.

Odanın karşısındaki masadan benim telefonum bir mesajla çalıyor ve gözlerim Scar'a kilitleniyor. Çenesini ona doğru salladı.

Ayağa kalkıyorum, dizlerim hala titriyor, telefonu almak için odayı geçerken beni bekleyen bir mesaj buluyorum.

BİLİNMEYEN NUMARA: Patron yolda.

BAKIŞLARIM YARA IZINE YÖNELİYOR. Bu bilgi beni sakinleştirmek yerine, içimde bir duygu fırtınası yaratıyor, notumun ve tangamın bulunmasıyla ortaya çıkan canlı geri dönüşten kaynaklanıyor.

Mardi Gras balosunda giydim. Mount başından beri gerçeği öğrenmemi bekliyordu, çıkarıcı piç. Belki bu kadar çabuk değil ama eninde sonunda.

"Onun planını başından beri biliyor muydun?" Tüm bunları düşündüğümde

Brett'in gitmeden önce bana anlattığı şeyler, öfkemi daha da artırıyor.

Scar'ın ifadesi donuklaşıyor ve cevap yazmak için kıpırdamıyor. Bunun yerine, Brett'in geri gelmesinden endişe ederek, pek de ölü olmayan kocam gider gitmez kapattığım ışıkları yaktı. Onunla karşılaşma fırsatım olursa her türlü avantajı elde etmek istiyordum.

Scar'a, "İkinizden de nefret ediyorum," dedim, her kelimeyi çelik kaplama gibi destekleyen bir inançla.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce oturdum çünkü cevaplanmayacağını bildiğim daha fazla soru sormanın bir anlamı yoktu. Her geçen saniye omuzlarım geriliyor ve kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlanmak için omurgam dikleşiyor.

Mount geliyor. Bu sadece bir zaman meselesi.

Ayak sesleri sanki biri koşuyormuş gibi koridorda gürliyor ve dairemin kapısı tekrar çarparak açılıyor.

Siyah gözleri yanan ve göğsü kabaran Mount, cinayet işlemeye hazır mış gibi kapımın önünde duruyor.

Harekete geçmeden önce düşünmedim. Kanepeden fırlayıp odanın bir ucundan diğerine uçuyorum ve onunla çarpışıyorum. Kolları beni sarmak için hareket ediyor ama ben teselli aramıyorum. Ondan değil.

Onun sert göğsüne vururken ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Bütün gece tutmaya çalıştığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı nehirler halinde akıyor.

"Bunu bana nasıl yaparsın, seni piç kurusu? Bu benim hayatım, bir oyun değil! Birine bunu yapmak için ondan ne kadar nefret etmen gerekir?"

Ona morluklar bırakacak kadar sert vuruyorum ama o beni durdurmuyor. Kollarım yanıyor ve her vuruşta etkisi azalıyor, ta ki duygularımdan boğuklaşan sesim fısıltıya dönüşene kadar.

"Neden ben? Neden başka biri değil? Başka biri?"

Alnımı Mount'un göğsüne yaslıyorum, gözyaşlarımla gömleğini ıslattığımı umursamıyorum. Gözyaşlarım sel gibi akıyor ama hiç utanmıyorum. Bu adam, ben daha varlığından bile haberdar değilken hayatımı alt üst etmişti.

Güçlü kollarından biri belimi sarıyor ve boştaki eli başımın arkasını kavrayıp göğsüne bastırıyor. "Shhhh."

"Bana şşşt deme." Titrek cevabım zayıf ama yine de sert.

"Benim küçük İrlandalı zebanım. Son nefesine kadar savaşıyorsun." "Sen de öyle."

Başımın tepesine bir şey bastırıyor ve sanırım bu onun çenesi.

"Sonunda anlamaya başlıyorsun." Ses tonunu sessiz ve sabit tutuyor ama sözleri beni yeniden harekete geçiriyor.

İki avucumu da göğsüne bastırıyorum ve o da beni tutmayı bırakıp serbest kalmama *izin veriyor*.

Artık hiçbir yanılsama içinde değilim. Hayatımdaki hiçbir şey onun izni olmadan gerçekleşmiyor. Neredeyse hiçbir şey.

"Belli ki *hiçbir* şey anlamıyorum, çünkü anlasaydım, bu gece ölü kocam kapımda belirmediğinde bir hayalet görmezdim."

Mount'ın bir an için yumuşak bir ifade takınan yüz ifadesi sertleşiyor. "Onun ölü kalması gerekiyordu."

Yatak odama doğru bir adım daha atıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ona ödeme yaptığını söyledi. Bana karşı koz olarak kullandığın krediyi, ortadan kaybolması şartıyla ona verdiğini söyledi. Ölü numarası yaptığını söyledi! Bu doğru mu?"

"Evet." Mount yüz ifadesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan bana doğru adım atıyor.

O yaklaştıkça vücudum yeniden titriyor. Yutkunuyorum, bir sonraki soruyu sormak istediğimden emin değilim, çünkü cevabı zaten biliyorum. Ama aptal bir yanımla onun gerçeği itiraf ettiğini duymak istiyorum.

"O gece, maskeli baloda, Brett'in gelmesi için o notu yazdığında, gerçekten sendin, değil mi?"

Bana doğru bir adım daha attı. "Evet."

Ellerim yumruk oldu. "Neden? O olduğunu düşündüğümü bile bile bunu nasıl yaparsın?"

Mount'ın zaten sert olan ifadesi granite dönüşüyor. Çenesindeki kaslar titriyor. "Ben olduğumu bildiğini sanıyordum."

"Bu imkânsız." Cevap sersemlemiş bir nefesle gelir. Başını sallarken koyu renk gözleri kısıyor. "Notunu aldım. Brett değil. Bunu yazman için sana talimat verildiğini düşündüm. Bunun oyunun bir parçası olduğunu ve bana bırakılan hediye sen olduğunu düşündüm."

Sözleri karşısında şok içinde geri çekildim. "*Hediye* mi? Sanki insanların kadınları ödül olarak teslim ettiği bir tür savaş lordu musun?"

Mount soruma cevap vermek yerine Scar'a dönüp baktı ve başını daire kapıma doğru salladı. "Dışarıda bekle. Güvende olduğumuzdan emin ol. Herhangi bir tehditle ilgilen."

"Ne-"

Mount ilerleyip yatak odama girene kadar beni takip etmeden önce soru sormaya fırsatım bile olmuyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı.

Kendisine hediye edildiğimi düşünen adamla odamda kapana kısılmıştım.

Ve üstüne üstlük, ölü kocam ölmemişti.

Artık *hiçbir* şey mantıklı gelmiyor, özellikle de evlendiğim adamdan, üzerimde yükselen acımasız yabancından daha çok korktuğum gerçeği.

MOUNT

"T

Bana her şeyi anlat."

Sözlerim jilet gibi keskin bir talep.

Işık. Onu bu boktan dairede korku içinde titrerken görmek, ona bir daha asla yaklaşmaması gereken adama karşı öfkemi körüklüyor.

Saatler önce, tasarımcı kıyafetleri içinde mükemmel bir şekilde giyinmiş, bir imparatoriçe gibi bana meydan okuyordu ve şimdi saçları yüzüne dolanmış ve gözleri ağlamaktan kızarmış. Hepsi onun yüzünden.

Eğer ona dokunsaydı...

Keira sert bir şekilde gülüyor. Ses duvarlardan sekmek yerine çatlak alçıpan ve soyulan boya tarafından emiliyor. Ben onun cevap vermesini beklerken tavandaki vantilatör dönerken tıkırdıyor. Kollarını ortasına sarıyor ve kırılma noktasına ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum.

"Her şeyi bilmiyor musun?" diye tersliyor.

Cebimden telefonumu çıkarıp ekranını ona doğru tutuyorum. Sadece benim erişebildiğim, onun dairesinin ve evimdeki odaların kamera görüntülerini içeren güvenli web sitesi ekranda beliriyor, tıpkı Spyder'imda olduğu gibi, buraya olabildiğince hızlı gelmek için her yasayı çiğnediğim gibi.

Keira başını geriye attı. "Bu da ne?"

"Video yayını. Gerisini ya ben izlerim ya da sen bana ne olduğunu anlatırsın. Her iki şekilde de, her detayı alıyorum. Şimdi söyle bana, sana dokundu mu?"

Yeşil bakışlarında öfke parıldıyor. "Özel hayatıma girmeye nasıl *cüret* edersin?

Kameralar nerede?"

"*Sana dokundu* mu?" Sorum donuk bir kükreme olarak çıkıyor, ama bu mahallede sakinler müdahale etmeye cesaret edemez.

Cevabını bekliyorum, tekrarlamaya hazırım. Bilmek zorundayım. Bunu ondan duymalıyım.

Cevap vermeden önce çene kasları titriyor. "Hayır, bana dokunmadı. Beni istemedi! Beni hiç istemedi. Kimse istemez." "İşte burada yanılıyorsun."

Bir kez daha konuşmadan önce o sert kahkahası sinirlerimi bozuyor. "Ben senin için sadece bir oyunum."

Sözleri zaten içimde yanan ateşi körüklüyor.

"Benim için ne olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Saçmalık." Bu kelime bir meydan okumadır ve devam etmeden önce yeşil gözleri zümrüt gibi parlar. "Eminim şu anda tek istediğin ben sana bilmek istediğin her şeyi anlatana kadar beni dövmektir."

Her seferinde ölçülü bir adım atarak ona doğru ilerliyorum, ta ki omurgası küçük yatak odasının kapısının tam karşısındaki duvara değene kadar.

"Yanlış. Kendini riske attığın için kışına bir şaplak atmak istiyorum ve sonra seni öyle bir sikmek istiyorum ki, seni isteyip istemediğim konusunda kafanda hiçbir soru işareti kalmasın. Belki o zaman sonunda kime ait olduğunu anlarsın."

Burun delikleri alevlenir. "Ben kimseye ait değilim. Ben lanet olası bir köpek değilim."

"Hayır, ama yine *de benimsin*."

Avuç içi yanağıma çarpmadan hemen önce eli dışarı fırlıyor.

KEIRA

H *Lanet olsun. Ona tokat attım. Aslında ona tokat attım.*
Elimi geri çekemeden, Mount yakaladı.

Bileğim.

"Sadece sen buna cesaret edebilirsin." Etrafından dolanmaya çalıştığımda sesi eskisinden daha da gürlüyor ama diğer elimi de yakalayıp ikisini de başımın üstündeki duvara yapıştırıyor. "Siktiğimin zebanisi."

Az önceki beyanı son sürat giden bir yük treni gibi zihnimde kükrüyor.

"Kendini riske attığın için kışına şaplak atmak istiyorum ve sonra seni öyle bir sikmek istiyorum ki, seni isteyip istemediğim konusunda kafanda hiçbir soru işareti kalmasın. Belki o zaman sonunda kime ait olduğunu anlarsın."

Bu acımasız adam beni duvara yapıştırırken dehşete kapılmam gerekirken, içimdeki ham duygu beni pençeliyor ve bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok. Hayır, bu onun tehdidini yerine getirme düşüncesinden kaynaklanan bir beklenti.

Beni tanımadığım birine dönüştürüyor.

"Bırak gideyim." Talebimi dile getiriyorum ama arkasında hiçbir güç yok. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve tek bir kelime fısıldıyor.

"Asla."

Mount'un ağzı benimkiyle çarpışıyor, dişleri alt dudağımın üzerine kapanıyor ve keskin bir ısırıkla onu çekiştiriyor. Dilim onu yatıştırmak için dışarı çıktığında, daha iyi erişebilmek için başını eğerek içeri giriyor.

Öpücük tam bir kaos. Vahşi, öfkeli bir fırtına. Tüm çekingenliğimi ortadan kaldırıyor ve içimde tanımadığım bir pervasızlığı ateşliyor.

Bileklerim başımın üzerinde sabitlenmişken ve göğsünü göğsüme bastırmışken, ağızma sahip oluyor, onu kesin bir şekilde tekrar tekrar alıyor, ancak beklediğim zekice beceriden tamamen yoksun. Bu onun yıllar boyunca geliştirdiği denenmiş ve doğru bir hareket değil. Bu tamamen deneyimsiz ve akli başında olmayan bir şey.

Onu asla öpmeyeceğimi söyledim. Ne halt ediyorum ben? Bütün kurallarımı çiğniyor. Bedenim ve duygularım üzerindeki kontrolümün her parçasını çalıyor. *Bunu bana nasıl yapabilir?* İstemiyormuş gibi davranamam. Onu istiyormuşum gibi.

Ben ne olduğunu anlamadan Mount bizi duvardan ayırıyor ve ikimiz de yatağa devrilmeden önce beni yatağıma yaslıyor. Ağırlığı üzerime çöküyor ve kanımda çılgılık atan bir tatmin hissi yaratıyor.

Mücadele ediyorum, elini çekiştiriyorum ama ondan kurtulmaya çalışmıyorum. Ona *dokunma* özgürlüğü istiyorum. Tırnaklarımı tekrar omuzlarına gömmek istiyorum, beynimin bu hayvani arzusun lehine rasyonel düşünce kapasitesini kaybettiğini umursamadan.

Ağızını benimkinden ayırıyor, benim hissettiğim kadar çıldırmış görünüyor. "Bunu benim kadar çok istediğini söyle bana."

Alt dudağımı ıslatıyorum, kendimi toparlıyormuş gibi yaparken dişlerinin geride bıraktığı acıyı seviyorum. Kanımdaki ilkel ihtiyaç ateşini tutarlı bir düşünce kırıyor ve yüzünü net bir şekilde görebilmek için bir inç geri çekiliyorum.

"Önce bana bir söz vermelisin."

Karanlık bakışları yüz hatlarımda gezinirken hiçbir şey söylemiyor. Ciğerleri kabarıırken nabızı boğazında düğümleniyor. Çok iyi hatırladığım o koku üzerime sınıyor. Sonunda gözleri benimkilere kilitlendi.

"Aileme bir şey olmasına izin vermeyeceğine söz ver. Brett'in ya da başka birinin onlara zarar vermesine izin vermeyeceksin. Asla."

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor ama cevap vermeden önce sadece bir an duraksıyor. "Tamamdır."

Dudakları tekrar dudaklarıma çarpıyor ve ellerimi serbest bırakıyorum, omuzlarını kavriyorum ve kalçalarımı kaldırarak

Takım elbisesinin pantolonu tarafından zar zor kontrol edilen şişkin bir ereksiyon. Yeni piercingim vücudumda sarsıcı hisler uyandırıyor.

"Beni delirtiyorsun," diyor nefes nefese, bir göğsümü büyük avucunun içine almak için aşağı uzanırken, başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkıştırmadan önce meme ucunu bluzumun içinden gergin bir tepe haline getiriyor.

Zevk meme ucumdan merkezime doğru akıyor ve ona karşı daha da sertleşiyorum. Bir inilti çıkarıyorum çünkü, *kutsal cehennem*, her zamankinden daha inanılmaz hissettiriyor.

Meme ucumu serbest bırakıyor ve eteğimi vücudumdan yukarı itecek ve dantel bandın tek bir çitçitiyla tangamı yırtacak kadar uzun süre kaldırıyor. Bir sonraki saldırıyı bekleyerek geriliyorum, ama o hareketsiz kalıyor.

"Söyle."

Rasyonel düşünceden yoksun zihnim soruyu kavrayamıyor. "Ne?" Onun gergin yüzüne bakarak soruyorum.

"Bana bunu istediğini söyle. Tam burada. Hemen şimdi."

Tekrar baskı uygulamak için ayağa kalkıyorum, ama bir eliyle kalçama sarılıp beni tutuyor.

"Lütfen-" Kısa kesiyorum çünkü yalvarmak istemiyorum. "Lütfen ne?"

"Becer beni!"

Tıpkı yemek odasındaki tabakları ve kristalleri masadan süpürerek parçaladığı gece yaptığı gibi, komutum Mount'un ilkel doğasını serbest bırakıyor.

"Tanrıya şükür."

Parmakları çoktan ıslanmış olan merkezimi buluyor ve bir tanesini içeri sokuyor.

Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Klitorisime dokunmasını ve yeni mücevherimin verdiği hissin artmasını istiyorum. Ve sonra sert aletin beni doldurmasını istiyorum.

"Daha fazla."

Koyu renk gözleri sahiplenmeyle parlıyor. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Beni orgazmın eşiğine kadar parmaklarken klitorisimdeki mücevheri parmaklıyor ve ben uçmadan hemen önce duruyor.

"Hayır!"

Mount kemerini yırtıyor ve fermuarını indirmeden önce pantolonunun düğmesini açıyor. Aleti aramızda serbest kalıyor ve büyük bir eliyle onu yumruklayıp sertçe çekiştiriyor. "Sakın bana hayır deme."

"Siktir git!"

Dudaklarında hınzır bir gülümseme kıvrılırken başını sallıyor. Başını açıklığıma yerleştirmeden önce horozunu tekrar sallıyor. "Hayır Keira, seni beceren benim. *Tek kişi.*"

Bu güç mücadelesinin kontrolünü ele geçirmeye ve onu içeri girmeye zorlamaya çalışarak yukarı doğru eğildim, ama eli sadece uçtan daha fazlasını almamı engelliyor.

"Bana sikimi istediğini söyle. Sadece benimkini." Sıkılmış dişlerinin arasından bu talebi haykırıyor, sanki kendi akıl sağlığı da benimki kadar hızlı kayıyormuş gibi.

"Evet! Ver onu bana!"

Bir kükremeye kendini içime gömüyor. Bileklerimden birini serbest bırakıyor ama diğerini başımın üzerinde sabit tutuyor. İçime girerken, ağzı tekrar benimkini buluyor, vermeyi beklediğimden fazlasını alıyor ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi bana geri veriyor.

Defalarca içime güç verirken egemenliği tartışılmaz, her vuruş bana tam olarak gelmek için delicimde ihtiyacım olan sürtünmeyi veriyor.

"Henüz değil," diye emrediyor.

"Sabırsızlanıyorum."

"Evet. Sen. Yapacaksın."

Her kelimesi bir hamleyle noktalanıyor, ama ne derse desin, kendimi boşalmaktan alıkoyamıyorum. Çığlık atıyorum, onun orgazmı da benimkiyle aynı anda bedeninden ayrılırken siki içimde zonkluyor.

Bir eli kalçamda kenetli duruyor ve kalbi göğsünde tüm vücudumda yankılanacak kadar sert atıyor. Alnından akan bir ter damlası çeneme düşüyor ve boynumdan aşağı kayıyor.

Bu odada ne olduğunu bilmiyorum, ama sürdüğü süre boyunca dünyamda var olan tek kişi Mount'tu. Diğer her şey ve herkes yok olup gitti.

Sonunda bileğimi bıraktı. Bileğimi göğsüme doğru çekiyorum ve parmaklarımı bileğimi kavradığı yere doluyorum.

"Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum ve fısıldıyorum, "Hayır."

Alnı benimkine doğru eğiliyor ve ciğerlerimi onun eşsiz, bağımlılık yapan kokusuyla dolduruyor. "Yemin ederim o gece maskeli baloda benim olduğumu bildiğini sanıyordum."

Konunun değişmesi beni bu sığınaktan çıkarıp acımasız ve ani bir sarsıntıyla gerçekliğe sürüklüyor.

"*Seni istediğimi nasıl düşünebildin-*"

Ben cümlemi tamamlamadan yüz ifadesi kapanıyor ve kendini bedenimden ayırmadan önce tamamen kararıyor.

Varlığından bile haberdar olmadığım için diye ekleyecektim ama çoktan gözden kayboldu ve banyo kapım arkasından kapandı. Tuvaletin sifonunu duyuyorum ve sonra musluklar açılıyor.

Birkaç dakika sonra Mount, pantolonunun fermuarını çekmiş ve gömleğini içine sokmuş bir halde banyonun kapısında beliriyor. Yüz hatları hiç olmadığı kadar yasaklayıcı. Birkaç dakika önce onun altında olmasaydım, dudaklarım hâlâ onun ağzından morarmış haldeydi, az önce bana coşkuyla çığlık attıran adamın o olduğuna dair hiçbir fikrim olmazdı. Yüzü granitten yapılmış korkunç bir maskeye dönüşmüştü. Tamamen içine kapanmıştı.

"Kendini temizle. Gidiyoruz ve senin hâlâ bana anlatacağın bir hikâyen var."

MOUNT

W

Gergin bir sessizlik içinde eve döndük. Neredeyse V'ye onu aldıracaktım ama onu yanımdan ayırmaya hazır değilim.

Görüş. Ayrıca bu gece bitmeden istediğim cevapları almaya kararlıyım.

Keira en az üç kez bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ama tek bir kelime bile çıkmadan kapatıyor. İkimiz de bir santim bile vermek istemiyoruz. Ben veririm o bir mil alır, o verirse ben bin mil alırım.

Son dönüşü yaptığımda, V'nin farları arkamda yanıp sönerken diğer birkaç arabanın park ettiği garaja girdiğini gösteriyor.

"Gerçekten nerede yaşadığını görmeme izin verecek misin?" diye soruyor, ses tonunda şaşkınlık var.

"Kaçtığına göre artık pek de sır sayılmaz," diyorum ve onu çevresel görüşümde dudaklarını büzerken yakalıyorum.

"Doğru." Sessizce ekliyor, "Ama keşke yapmasaydım."

İtirafı beni şok ediyor ama tepki göstermek yerine, vücudundaki seks kokusu beni zaten olduğumdan daha fazla delirtmeden önce arabayı park etmeye ve arabadan çıkmaya odaklanıyorum.

Spyder'ı bir McLaren ve bir Ferrari'nin yanına park edip motoru durduruyorum. Garaj kapısı arkamızdan kapandığında, beklemekten bıkmıştım.

"Sana söylediği her lanet kelimeyi anlat bana."

Keira alıştığım cehennem zebanisi gibi itiraz etmek yerine iç geçiriyor. "Bunun için bir içkiye ihtiyacım olacak."

Kapıyı açıyorum ve tavan lambası aydınlanıyor, yüzünü garaj lambalarından daha iyi görebiliyorum. İfadesini çözmek zor. Doymuş, yenilmiş ama yine de meydan okuyor. Ne zaman onu çözdüğümü düşünsem, Keira Kilgore söz konusu olduğunda normal barometrelerimin hiçbirinin geçerli olmadığını fark ediyorum. O, bildiğimi sandığım her şeyin istisnası.

"Hadi gidelim."

Arabadan çıkıyorum, kaputu çevirip onun için açtığımda o hâlâ kendi kapısının mandalını bulmaya çalışıyor, elinden tutup dışarı çekiyorum.

"Aptal süslü arabalar."

"Bunu zar zor çalışan bir arabası olan kız söylüyor."

Hakaret karşısında omuzları dikleşti. "Üzgünüm, süper araba koleksiyonu yapmak için bir milyar dolar kirli param yok."

"Paranı insanların bağımlılıklarını besleyerek kazanıyorsun. Bunun benim yaptığımdan ne farkı var? İkimiz de günah işindeyiz, sadece farklı şekillerde."

"Gerçekte ne iş yaptığını bile bilmiyorum. Ve beni uyuşturucu satıcısı gibi gösterme. Benim işim tamamen yasal." Küçümseyici ses tonuyla çenesini kaldırıyor.

Yorumunun gerçekte ne iş yaptığımı bilmemekle ilgili kısmına değinmek yerine - çünkü bu ona asla söylemeyi planlamadığım bir şey - inkar edemeyeceği tek şeye odaklanıyorum.

"Bana alkolizmin uyuşturucu bağımlılığı kadar yıkıcı olamayacağını söyle."

"Bu farklı!"

"Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım, ama arada bir yaptığın şeyin saf ve masum olmadığını da kabul etmek için yüksek atından in."

Ağzını kapatıyor ve bunun bir cevabı olmadığı için olduğunu varsayıyorum. Yine yanılmışım.

"Beni içkiye götür. İyi malın olsa iyi olur."

Daha önce neredeyse içtiğim ama içmediğim viskiyi düşünüyorum çünkü ona olan takıntımı beslemek istemiyordum. O gol

bu geceden sonra iyice boku yedi.

"Her şeyin en iyisine sahibim, buna içki de dahil."

Elimi onun elinin etrafına doluyorum ve onu normal giriş yerine iç koridorlar ağına açılan garajdaki gizli bir kapıya doğru çekiyorum.

O elini çekmeye çalışıyor, ama benim tutuşum daha güçlü.

Sonunda soru sormak için mücadele etmeyi bırakıyor.

"Tüm bunları inşa etmek ne kadara mal oldu? Yoksa zaten burada mıydılar? Bunlar gözetleme delikleri mi? Aman Tanrım, odamda gözetleme delikleri mi var?" Aniden hareket etmeyi bıraktı ve beni durmaya zorladı.

Dehşete düşmüş bakışlarıyla karşılaşacak kadar döndüm. "Odalarınızın her köşesinde kameralarım varken neden gözetleme deliklerine ihtiyacım olsun ki?"

Ağzı açık kalıyor ve öfkeyle nefesini içine çekiyor. "İnsanların beni izlemesine izin verdiğine inanamıyorum! Bizi!" Boştaki elini bana tekrar tokat atacakmış gibi kaldırıyor, ama havada yakalıyorum, bu ateşli kızıla karşı kullanışlı bir beceri haline geliyor.

"Bu geceki tek boş atışını yaptın. Bir dahaki sefere bana vurmaya çalışırsan, bunun acısını senden on kat çıkarırım. Eylemlerin sonuçları vardır. Özellikle de izleyen başka gözler varsa."

Söylediklerimin hangi kısmının nihayet nüfuz ettiğinden emin değilim ama eli gevşiyor.

"Gerçekten birinin göğüslerini, kığını ya da amını görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sen *benimsin* ve ben paylaşmam. O görüntülere benden başka kimsenin erişimi yok. Kontrol odası sadece GPS'teki izleyicini izliyor ve beni uyardıklarında özel kamera görüntülerini çektim."

Başı tekrar geriye gitti. "Takip cihazı mı? Takip cihazı mı takıyorum?" Sesi bir oktav daha yükselirken, hepsi benim adamlarım tarafından tedarik edilmiş olan kıyafetlerini yokluyor. Parmakları kolye zincirine dokunduğunda ağzı açık kalıyor. "Bu sadece bir kilit değil, değil mi? Beni lanet bir köpek gibi çipledin."

"Kendinden köpek diye bahsetmeyi bırak. Bazen bir sürtük gibi davranabilirsin ama bir köpek kadar itaatkâr olmadığın kesin. Bu gece bunu yaptığım için minnettar ol. V ve ben oraya gelmeseydik başına başka neler gelebilirdi?"

Zinciri derisini parçalayacak kadar çekiştirildiğinde parmaklarımı onunkilerin üzerine kapatıp hareketini durduruyorum. "Rahat bırak onu. Çıkmayacak."

Bakışları benimkileri yakıyor ve söylemek istediği ama söylemesinin yasak olduğu kelimeleri görebiliyorum. *Senden nefret ediyorum.*

En azından öğreniyor.

Gizli kütüphane girişine ulaşıyoruz ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Bırak beni."

Bana karşı mücadele ediyor, ama ben daha sıkı sıkıyorum. "Kapa çeneni, Keira."

Platform dönüyor ve kütüphaneye girer girmez onu bırakıyorum.

Sanki benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi odanın bir ucundan diğerine fırlıyor.

İstedığın kadar dene, cehennem zebanisi. İşe yaramayacak.

Kristal sürahilerin bulunduğu büfenin önünde duruyor, servis edilmeyi beklemiyor.

Bir sürahinin tıpasını kaldırıp kokluyor ve burnunu kırııştırıyor, sonra başka bir şişenin tıpasını açıp içine çekiyor. Dönüp bana bakana kadar bu işlemi tekrarlıyor ve ben elinde hangi sürahiyi tuttuğunu tam olarak biliyorum.

"Spirit of New Orleans'ı nereden buldun? Onu sadece restoranımızda bulabilirsin ve sana promosyon şişelerinden birini göndermediğimden eminim."

Ona sadece *"Bu soruyu bana cidden soruyor musun?"* şeklinde yorumlanabilecek bir bakış *atıyorum.*

Keira gözlerini deviriyor. "Sana kimin aldığını öğrendiğimde onları kovmak zorunda kalacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kahkaham patlıyor, ikimizi de şaşırtıyor. "Sanki içeriden yardıma ihtiyacım var. Öte yandan sizin depolarınızın güvenliğini artırmanız gerekiyor."

Yüzünde saf bir şok ifadesi belirdi. "En iyi viskimden bir fıçı mı çaldın? Bu ne cüret-"

Odanın karşısına geçip bir adım ötesinde duruyorum. "Canım ne isterse ona cüret ederim. Günün birinde bunu anlayacaksın."

Arkasını dönüp kendine bir bardak doldurduktan sonra geri atarken boğazından bir hırıltı kaçıyor. "Sen-"

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve avuçlarımı onun iki yanındaki tahtaya bastırarak onu bedenime hapsediyorum. Göğsüm sırtına değdiğinde omurgası sertleşiyor.

"Neyim ben, Keira? Söyle bana." Dudaklarım neredeyse kulağına değiyor.

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı daha çıkarıyor ve ben onu yiyip bitirmek istiyorum. "İmkansız. Sen imkânsızsın."

Dudaklarımda bir sırtıyla burnumu omzuyla boynunun birleştiği kıvrıma götürüp içime çekiyorum. "Sen de benim gibi pis ve inanılmaz seks kokuyorsun. Şimdi bana bir içki doldur ve neler olduğunu anlat."

Hakkını yemeyeyim, bardağına üç parmak ve bir parmak daha koyarken eli titremiyor. Uzaklaşıyorum ve arkasını dönmesini bekliyorum. Döndüğünde, sözlerimden dolayı yaşadığı şok yüzünden silinip gitmişti.

Etkileyici.

Kendi kadehini yudumlarken uzattığı kadehi kabul ediyorum, tadına varmak için gözlerini kapatıyor ve sadece içişini izleyerek ereksiyon olmadan önce kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Bardağı dudaklarından indiriyor ve sanki birkaç dakika önce hiçbir şey olmamış gibi konuşuyor. Yine, sesini bu kadar etkilenmemiş gibi çıkarabilmesinden etkilendim.

"Bunun ne kadar iyi olduğunu hep unutuyorum. Yemin ederim bir şişe içebilirim." Bakışlarımı ona diktiğimde gözlerini deviriyor. "Neredeyse viskiyle büyüdüğümün farkındasın değil mi? Hafif sıklet değilim."

"Bu gece bir şişenin tamamını içmeyeceksin." Sandalyelerden birine yaslanmak için geri çekiliyorum, bardağımı dokunmadan bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bana o bok parçasının ne dediğini söylüyorsun."

Viskiye bakarken dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Komik, aslında hemfikir olduğumuz tek şey bu. Brett Hyde pisliğin teki." Kadehinden başını kaldırıyor, yeşil gözleri fırtınalı. "Ailemi tehdit etti. Eğer talimatlarına uymazsam onları ve kız kardeşlerimi öldürteceğini söyledi."

Kabul etmesi için kaybetmesi gereken her şeyi ona hatırlatırken ailesinin çektiğim fotoğrafını hatırlıyorum

pazarlığım. "Ve sence bunu başarabilir mi?"

"Belki yapamaz ama onları korumak için kendimi sana teslim ettim. Onu ciddiye almayacağımı sana düşündüren ne?"

Kollarımı açarak viskiden bir yudum almak için bardağa uzanıyorum. "Sana ne talimat verdi?"

"Yarın bankaya gidip yüklü miktarda para çekmem gerekiyor. Babamın onayı olmadan çekebileceğim en büyük miktar."

Parmaklarım kristali neredeyse parçalayacak kadar sıkı kavıyor. *Açgözlü orospu çocuğu.*

"Hesabında nakit olduğunu nereden biliyordu?"

Omuz silkiyor. "Online bankacılık uygulamasıyla telefonundaki bakiyeyi bana gösterene kadar bende olduğunu bile bilmiyordum. *Öldüğünü düşündüğüm için* erişimini kapatmayı düşünmedim." Gözleri kısıılırken son sözleri bana bir suçlama gibi savruldu. "Beni borcunun daha da derinine itmeye çalıştığın için kızgın olmadığımı sanma. Bu saçmalık. O parayı ben istemedim. Bunların hiçbirini istemedim."

Başparmağım ve işaret parmağımla burun kemiğimi sıkıyorum. "Sana işletme sermayesi borç verdim ki bir sonraki maaş bordrosunu ödeyebilesin. Voodoo Kralları'ndan etkinlik depozitosu için gelen çek, ihtiyacın olan günden birkaç gün sonrasına kadar gelmeyecek. Yoksa çalışanlarının maaş çeklerinin karşılıksız çıkmasını mı istiyorsun?"

Yüzünün rengi soldu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Konu sen ve işin olduğunda, *her şeyi* bilirim."

"Görünüşe göre, ölü kocamın ölü kalmaması dışında." Bana sırtını dönüyor ve adım atmaya başlıyor, bunun onun alışkanlıklarından biri olduğunu fark ediyorum. "Öldüğünde neden banka erişimini devre dışı bırakmayı düşünmeyim ki? *Ölmüştü*, yani içki fabrikasından çalmaya çalışacağından endişelenmiyordum." Yolunun sonuna geldiğinde dönüyor ve öfkeli yeşil bakışlarıyla beni mızraklıyor. "Ama ölmemişti ve keşke bunu bilseydim de dengemiz belli bir sayıya ulaştığında uyarı almasını engelleyebilseydim. Çünkü ben de onun bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Bir kere dolandırıldıysan, hep dolandırılırsın. Aslında Brett'in bu işi yapacak kadar zeki olmasına şaşırdım. Yüzünü tekrar gösterdiğinde ölüm fermanını imzaladı ve bu sefer daha da fazla olacak.

Acı verici. Sadece Keira'ya bu gece yaşattıkları yüzünden değil, onunla evlendiği günden beri.

"Neden senden parayı offshore bir hesaba havale etmeni istemedi? Bu daha akıllıca olurdu. Aptal herifin teki ama o kadar da aptal değil. Nakit para çekmek yanlış gidebilecek çok fazla değişken bırakır."

Tekrar adımlamaya başlıyor, viskiden arta kalanları boğazından aşağı boşaltarak ahşap zeminde ilerliyor. "Benim havale yetkim yok, Brett'in de yok. Sadece babamın var ve ona offshore bir hesaba para havale etmem gerektiğini açıklamamın hiçbir yolu yok. Bunun yol açacağı soruların farkında mısın? En azından o kadar parayı nereden bulduğum sorulurdu." Bana doğru geri döndüğünde, bir arada tuttuğu güçlü cephesi çatlıyor ve sesi de öyle. "Ama bunu yapmazsam hepsini öldüreceğini söyledi, bu yüzden başka seçeneğim yok. Yarın sabah bankaya gideceğim ve sonra, inşallah, her şey bitecek."

Bardağımlı masaya indirip yoluna çıkıyorum, bir elimi her iki omzuna doladığımda onu durup bana bakmaya zorluyorum.

"Ona o parayı verirsen, daha fazlası için geri gelmeye devam eder. Bu işler böyle yürür."

"O zaman ben ne yapacağım? Verdiğim kötü karar yüzünden ailemin acı çekmesine izin veremem."

Tüm dikkatinin bende olduğundan emin olmak için onu daha sıkı kavriyorum. Bakışlarıma karşılık verdiğinde, daha önce verdiğim sözü tekrarlıyorum. "Kimse onlara dokunmayacak."

"Bana yemin et."

"Ettim bile."

"Tekrar duymak istiyorum."

Onu sıkıyorum. "Ben kendimi tekrar etmem."

Dudağını ısıırıyor ve ne düşündüğünü bilmek için çok şey verirdim.

"Peki. Ama eğer yapmazsan, tüm bahisler kapanır."

"Bu kararı sen veremezsin. Ama sana bir söz daha veriyorum, Brett Hyde ölümden dönmüş olabilir ama

tekrar dul kalmadan çok önce."

KEIRA

Mount kurşunBen dışarı . ve çalışma sonra meraklı viski bardağını parmaklarımdan aldı. Hala inanamıyorum.

Yedi Günahkarlar'ın raflarından birinden bir fıçı New Orleans Ruhunu çalmayı başardı. Şu anda ciddi bir güvenlik yükseltmesi de bütçenin bir parçası değil. Bu sorun üzerinde düşünmekle o kadar meşgulüm ki, geçtiğimiz koridorların daha önce geçtiğim koridorlarla aynı olmadığını fark ediyorum.

Mount kocaman siyah bir çift kapıyı iterek açtığında içeri bir adım atıyorum ve duruyorum.

"Burası benim odam değil. Yani *hücrem*."

Daha önce etrafımı saran dekor tamamen kadınsıyken, aynı renk düzenine sahip olmasına rağmen burası tam tersi. Mount'un erkeksi damgası, boyumun üç katından fazla olan parlak siyah tavanlardan, eşleşen kalın siyah pervazlara kadar her ayrıntıda var. Oturma odasının ortasında, duvara gömülerek gizlenmiş gibi görünen devasa bir düz ekran televizyonun karşısında siyah deri bir kanepe yer alıyor. Sehpa da altın desenli siyah lake. Siyah ve altın rengi bir içki dolabı, kütüphanesindekinden daha fazla içki barındırıyor.

Bu onun kaçıışı olabilir, ama burası Mount'un evi. Burası onun yaşadığı, kimsenin onu görmediği yer. Kokusu odaya yayılıyor, bir sonraki çift kapıya doğru birkaç adım daha attığımda daha da güçleniyor. İçeriye baktığımda bir yatak odası görüyorum.

Yatak şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü. Voodoo Kralları'nın bir kısmı yatabilir ve yine de birkaç amigo kıza yer var. Örtü siyah kadife, kenarları altın rengi, siyah çarşaflar ve yastıklar.

"Siyah, beyaz ve altından başka renk sever misin?" Mount, ben onun sığınağını keşfederken beni inceliyor. "Hayır."

Kapı aralığından geri çekiliyorum, bacaklarımın arasındaki ağrı bana o yatağa fazla yaklaşmamam gerektiğini söylüyor, yoksa neler olabileceğini bilemem.

Mount beni bir bağımlıya dönüştürüyor, kendi bedenimin kontrolünü elimden alıyor ve aynı zamanda onu isteyerek teslim etmem için beni zorluyor. Bu bir paradoks, bu gece daha fazla düşünmek istemiyorum. Yatak odasından uzaklaşıyorum.

Şu anda önemli olan tek şey Brett'in talep ettiği bankadan para çekme işlemini nasıl yapacağımı, ona parayı nasıl ulaştıracağımı ve zarar görmeden nasıl kaçacağımı bulmak.

"Tamam, trençkotuma, koyu renk güneş gözlüklerime ve bir spor çantasına ihtiyacım olacak. Tercihen birinin yüzünde boya patlatan şu paketlerden de olsun ki bir kuruşunu bile harcayamasın." Mount'un oturma odasında volta atmaya başladım bile, son zamanlarda kendimi çok sık yaptığım bir şey. "Ve kesinlikle bir silah. Birkaç kez poligona gittim ve eminim ki Brett onunkini yine yüzüme doğru sallarsa tetiği çekmekte hiç sorun yaşamam."

O ana kadar Mount benim saçmalamama izin vermekle yetinmişti ama son cümleyle birlikte bana doğru adım attı ve dirseğimi kavradı. "Sana silah mı doğrulttu?"

Başımı salladım.

"Ve sen bunu bana söylemenin önemli olduğunu düşünmedin mi?"

Dudağımı ısıriyorum çünkü Mount'ın ses tonu bütün gece olduğundan daha korkutucu geliyor. Cevap vermediğimde çenesindeki kaslar geriliyor.

"Sana silah doğrulttu ve aileni öldürmekle tehdit etti."

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve planını kabul etmen için seni korkuttu mu?"

Sesimi bulmadan önce tekrar sertçe başımı sallıyorum. "Eğer Scar içeri girdiğinde ona çekiç ve kasap bıçağıyla saldırmamla ilgili bir şey söylerse, ona Brett olduğunu sandığımı söyleyebilirsin."

Mount'ın gözleri açılıyor ama büyük başparmağı kolumun derisini ileri geri okşarken tutuşu yumuşuyor. "Brett Hyde bunların hiçbirini bir daha asla yapma şansına sahip olamayacak."

Mount'un beni dul bırakmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum ama nefsi müdafaa harareti dışında, onun idamını emredecek kadar soğukkanlı olduğumdan emin değilim. Bunun yerine, geceleri uyumamı sağlayacak bir şey söylüyorum.

"Haklısın, çünkü ona istediğini vereceğim. Sonra da onu bir daha asla görmeyeceğim."

Mount beni tutmayı bıraktı. "Ona bir kuruş vermeyi düşündüğüne inanmıyorum."

Ellerimi terazi gibi uzatıyorum. "Para mı aile mi?" Aileyi temsil edeni bırakıp parayı sembolize edeni kaldırıyorum. "Aile, kazanabileceğim her dolardan daha ağır basar. Onlara sahip değilsem, bunların ne anlamı var?"

Mount'ın yüz ifadesi değişir. "Kız kardeşlerinle bile düzenli olarak konuşmuyorsun."

Bunu nereden bildiğini sormak istemiyorum, çünkü cevabın beni bir başka volta atmaya sevk edeceğinden eminim. "Bu onları benim için daha az önemli yapmaz. Onlar benim kanımdan. Sen kendininkini kurtarmak için her şeyi feda etmez miydin?"

Mount'ın kara gözleri sertleşirken elini cebine atıp telefonunu çıkarıyor ve başparmağını ekranda gezdiriyor. Yerine geri koyduğunda bana bakıyor.

"Gitmem gerekiyor."

"Tamam." Kapıya doğru onu takip ediyorum, onunla birlikte gitmeye niyetliyim, ama kapının girişinde duruyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yaldızlı kafesime geri dönüyorum."

Başını iki yana sallıyor. "Burası senin yeni evin. Alışmaya bak. V dışarıda konuşlanmış olacak, bu yüzden ayrılmaya çalışmayın."

"Ama-"

İtirazım üzerine kapıyı kapatıyor ve beni bir başka lüks hapishaneye hapsediyor.

MOUNT gider gitmez kapıyı çekip açıyorum, çünkü titiz olmayı öğrendim.

E l b e t t e , tıpkı söz verdiği gibi, Scar dışarıda konuşlanmıştı. Ama sanırım onun adı V. Ben şahsen Scar'ı tercih ederim.

"Şoförüm ve şimdi de bebek bakıcım. Nasıl bu kadar şanslı oldun?" Her kelimesinden alay damlıyor.

Cevap veremedim kapıyı suratına çarpıyorum ve telefonumun bir mesaj uyarısıyla çaldığını duyunca çantama koşuyorum. Scar'a ait olduğunu bildiğim aynı bilinmeyen numaradan geliyor ve telefonuma bu şekilde kaydediyorum.

SCAR: Akşam yemeği ister misin? Şef senin için bir şeyler hazırlayacak.

KEIRA: Açlık grevi yapmayı düşünüyorum.

SCAR: Patron bundan hoşlanmayacak.

Neyi sevdiği NOLA büyüklüğünde bir sıçanın kıcını umursamıyorum.

SCAR: O zaman senin için ne seçersem onu yiyeceksin. Umarım ciğer seviyorsundur.

İğrenç. Odasını bu pis kokuyla kirletmenden hoşlanacağını mı sanıyorsun?

SCAR: O zaman bir şey seç.

Bir an düşündüm ve aklıma gelen en saçma menüyü buldum.

KEIRA: Kaplumbağa çorbası, Yeni Zelanda ıstakoz kuyruğu, otlarla beslenmiş Arjantin filetosu, trüf mantarlı patates püresi (kabuksuz olanlardan), organik

yeşil fasulye amandine ve yanında taze ahududu kompostosu ile çikolatalı sufle.

ZAFERLİ BİR GÜLÜMSEMEYLE geri dönüş mesajı bekliyorum ve hiçbir şey alamıyorum.

Kendimi beğenmişliği azaltmıyor. Artık yemediğim için beni suçlayamaz. Talimatlara uydum.

Odada dolaşıyorum, burnumu sokmak istemiyorum ama yatak odasına tekrar göz atmaktan ve pelüş altın ve siyah halıyı geçip görkemli banyoya ulaşmaktan kendimi alamıyorum. Kremi beyaz taşa altın ve siyah damarlar işlenmiş ve bu renklere olan takıntısının ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Merakımı bastırıyorum çünkü içinde bulunduğum durumdan kurtulmama yardımcı olmayacak.

Telefonum hâlâ elimdeyken, bana yol gösterebilecek tek kişiyi düşünüyorum.

Magnolia'nın son mesajını bulup ona geri gönderiyorum.

KEIRA: En kısa zamanda konuşmamız gerek. Bu çok saçma.

BİRKAÇ UZUN AN BEKLİYORUM, küçük bir havuz büyüklüğündeki küvetin altın armatürlerini inceliyorum ve dairemdeki tüm banyodan daha büyük olan klozete bakıyorum. Lanet olası bir bide bile var. Bunun nasıl kullanıldığını biraz merak ettiğimi itiraf etmeliyim, çünkü hiç denemedim.

Telefonum çalışıyor ve dikkatim ekrana yöneliyor.

*Bu akşam bir iş toplantım var. Ne kadar çılgınca? KEIRA:
Kendimi kaybedeceğimi düşündürecek kadar çılgınca.
Yeniden planlayacağım. On dakika sonra ararım.*

Banyodan GERİ ÇIKIYORUM ve pelüş halıya ulaştığımda topuklarımı tekmeleyerek ayaklarımın kalın havın içine batmasına izin veriyorum.

Fransız Mahallesi'ndeki mülklerin metrekaresi başına değeri gülünç. Benim asla karşılayamayacağım kadar fazla ve burada Mount kim bilir ne kadarına sahip. Daha önce bastırdığım merak geri dönüyor ve Magnolia'dan Lachlan Mount hakkında mümkün olduğunca çok bilgi alma zamanının geldiğine karar veriyorum.

Ona iki milyon dolardan fazla borcum var. Durumun gerçekliği yüzüme sert bir tokat gibi çarptı.

Ona borcumu nasıl ödeyeceğim? Voodoo Kings için her ay böyle bir etkinlik düzenlesem ve satışlarım önümüzdeki iki yıl içinde dört katına çıksa bile yine de yetersiz kalacağım. Üstelik böyle bir talep artışını karşılamak için kapasiteyi artırmanın bana ne kadara mal olacağını saymıyorum bile.

Yine de Mount parasal olarak tek bir ödeme istemedi, sadece cinsel iyilik istedi.

Telefonum çalıyor ve Magnolia'nın numarası ekranda yanıp söndüğünde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Hemen cevap verdim.

"Selam."

"Neler oluyor şimdi?" "Nereden başlasam ki?"

"Baştan başla derim. Anlat bana, Ke-ke." Ben de öyle yaptım, Brett'in ölümden dönmesiyle başladım.

"Hayır. Lanet olsun. Way. Benimle dalga geçiyor olmalısın. Küllerini defnettiginizde, o kapkara örtünün altında ben de oradaydım."

İhtiyacı olmadığına ısrar ettim ama o da törene *anne draması* katmak istemedi.

"Evet, görünüşe göre küller ona ait değilmiş ve birisi adli tabibi onun olduğunu söylemesi için satın almış."

"Bunu kimin yaptığını anlamak için dahi olmaya gerek yok." Haksız değil. "Yine de o arabada kimin bulunduğunu açıklamıyor."

"Hiçbir fikrim yok. Bilmek istemediğimden de oldukça eminim." "Eminim Brett gitmiş olmayı diliyordur."

"Muhtemelen hayır, çünkü daha fazla parayla çekip gidecek." "Bunu ona veremezsin." Magnolia'nın cevabı bir pissy huff.

"Başka seçeneğim yok."

Brett hakkında birkaç dakika daha konuştuk ve sonra konuyu değiştirdi çünkü yolumdan ve spor çantası, trençkot, koyu renk güneş gözlükleri ve boya paketleriyle hazırladığım plandan saptırılammam. Bana sağlam göründü.

"Peki, Mount kurtarmaya geldikten sonra ne oldu?"

"Birincisi, beni o kurtarmadı. Brett gittikten sonra oraya vardı ve uşağı oraya önce ulaştı."

"Küçük ayrıntılar, Ke-ke. İyi şeylere gel."

Magnolia her zaman otoriter olmuştur ve bir sonraki ifşaatım için kendimi hazırlıyorum.

"Maskeli balonun olduğu gece Mount olduğunu öğrendim. Brett değil."

"Ne. Ne. Ne?" Magnolia'nın şaşkınlığı sözlerine yansıyor. "Nasıl?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Bilmiyorum ama bu beni gerçekten korkutuyor. O gece Brett'in doğru kişi olduğuna karar verdiğim geceydi. Onunla kaçmanın en iyi fikir olduğuna karar verdiğim geceydi, çünkü o istediğim her şeydi. Ama çok fena yanılmışım. O aradığım adam bile değilmiş."

"Tanrım, Ke-ke. Sadece sen iyi bir sikiş yüzünden evlenirsin. Yemin ederim. Ve onu sana veren sikle bile evlenmedin."

Başımı arkaya atıp parlak siyah tavana bakıyorum. "Bu benim suçum değil! Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Peki sonra ne oldu? Daha fazlası olmalı."

"Kavga ettik ..." Duraklıyorum, hâlâ itiraf etmekte zorlandığım itirafı yutkunarak geri alıyorum. Garip bir şekilde, bunu söylemek maskeli baloyla ilgili kısmı söylemekten bile daha zor.

"Ve?" Magnolia soruyor.

İçimi dökebilmemin tek yolu cesurca saldırmak, ben de aynen öyle yapıyorum. "Beni öptü. Ailemin zarar görmesine izin vermeyeceğine söz verdi ve sonra ... bilirsin işte."

"Sadece bir saniye geri çekil."

Şu anda itiraf etmek istemediğim kısmı düşünürken yaptığı el hareketlerini hayal edebiliyorum.

"Seni *öptü* mü?" Magnolia bu konuda ölümsüz kocamdan daha çok şaşırmış görünüyor.

Konuşmayı ilerletmeye karar veriyorum. "Evet. Ve sonra-" "Hayır, dur. Bunu tartışmalıyız çünkü bu Mount değil.

O kızlardan hiçbirini öpmez. Onları onun yoluna göndermeden önce bunun katı bir sınır olduğunu bildiklerinden emin olmalıyım."

Söylediği şeyin iması bana çarpıyor. "Bir dakika. Ona metreslerini *senin* sağladığını mı söylüyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ke-ke, ne yaptığımı biliyorsun." Sesi bir an için özür diler gibi çıkıyor.

"Ama-"

"Denizaşırı ülkelerden kızlar istiyor, yerlileri değil. Ben de onları buluyorum, inceliyorum, gönderiyorum, tüm tercihleri konusunda düzgün bir şekilde eğitildiklerinden ve kurallarını anladıklarından emin olduktan sonra ona teslim ediyorum. Ondan sonra onları bir daha asla görmüyorum."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Çünkü ne yaptığım hakkında konuşmuyoruz. Sen yanımdayken mesleğim yokmuş gibi davranıyoruz. Ayrıca, sana bildiğim her şeyi anlattım. En azından ilgili her şeyi."

"Ve ona fahişe tedarik ettiğin gerçeği ilgili değil miydi?"

Şimdi Magnolia'ya bağıriyorum, yıllardır yapmadığım bir şey. Okuldan atıldığından ve bursunu kaybettiği için ona kızdığımdan beri. Aynı zamanda içimde bir suçluluk duygusu beliriyor. Haklı; onun ne yaptığı hakkında gerçekten konuşmuyoruz. Hem de hiç. Sanki hiç bahsetmek istemediğim odadaki fil gibi. *Güzel, Keira. Şimdi de boktan arkadaş oldun.*

"Onlar fahişe değil. Benim kızlarım bundan daha üst sınıf, o yüzden yargılayıcı tavrına dikkat et."

Ardından bir suçluluk dalgası daha geliyor ve devam etmeden önce birkaç derin nefes alıyorum. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Ama lütfen... sen

Bana bildiğin her şeyi anlatmak zorundasın çünkü şu anda adamın yatak odasındaym ve açıkça görülüyor ki bana anlattığın ufak tefek şeyler dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bekle. *Odasında* mısın?" Magnolia sorunun son iki kelimesini sanki yanlış söylemiş olabilirmişim gibi vurguluyor.

"Evet. Onun odası."

"Bu da ne? Kızlarını her zaman ayrı bir evde tutardı. Kolayca erişilebilir, ama duyduğuma göre onları başka hiçbir yerde ziyaret etmemiş. Onları asla insan içine çıkarmazmış. Hele kendi odasına hiç götürmemiş. Bu büyük bir mesele Ke-ke. Onu aramalıyız."

Telefonumu uzatıyorum ve sanki bu çılgın öneriden sonra yüzü görünecekmiş gibi ekrana bakıyorum. "Hani bu hattın dinlendiğinden endişeleniyordun?"

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde Magnolia çoktan mantıklı bir açıklama yapmaya başlamıştı. "Hangi erkek seni ilk kez yalnız bıraktığında odasına girmemeni bekler ki? Bu pratikte standart bir prosedür, o yüzden işe koyul. Şimdi, kaldır kıçını. Banyodan başlayalım."

Deri koltuğun üzerine düşüyorum. "Mount'ın ecza dolabını karıştırmaya başlamadan önce daha fazla liköre ihtiyacım olacak."

"O zaman kendine biraz likör al ve git. Bütün gece bekleyemezsin." Arka planda hışırtı sesleri ve ardından bir bardağın içindeki buz küplerinin şingirtisi duyuluyor. "Ben de kendime bir içki hazırlıyorum, o yüzden bunu birlikte yapacağız, her seferinde bir oda ve bir içki."

Alnımı dizlerime koyuyorum. "Bu şimdiye kadarki en kötü fikrin olabilir. Okuldan atıldıktan sonra tabii ki."

"Ke-ke, isteyebileceğim her şeye sahibim ve her şey okul malzemeleri dolabındaki o oral seksle başladı. Benim için üzülme. Çok daha kötü sonuçlanabilecek bir durumu en iyi şekilde değerlendirdim."

Belki de haklıdır, ama yine de bunu düşünmek hoşuma gitmiyor. *Ve biraz daha suçluluk duygusu.*

"Şişeni ve bardağını al, çünkü bana o adamın odasında hiç içki olmadığını söyleyemezsin."

Yine, Magnolia her zaman haklıdır.

"İyi. Bekle." Tüm içki şişelerinin bulunduğu cam raflara doğru yürüyorum ve onları inceliyorum. "Burada Seven Sinners yok."

"İyi, çünkü onunla zaten kadın toplarını bulacak kadar sarhoş olamazsın. Lanet olası bir içki al, Ke-ke. Acele et."

"Tamam." Üst raftan bir şişe votka aldım. Kesinlikle berbat bir plan ama diğer seçeneklerim gibi görünen viski ya da tekilaya dayanamadığım için yapabileceğim en iyi şey bu. Bardakla uğraşmıyorum, sadece şişenin kendisinden bir shot içiyorum.

"Bu şey berbat," diyorum boğulmayı başardıktan sonra. "İnsanlar bunu nasıl içebiliyor?"

Şişenin etiketini ona okuyorum ve o da susuyor.

"Çoğu insan asla bu şansa sahip olamayacak, çünkü şişesi bin dolar gibi bir şey."

Birdenbire, ben *gerçek* Lachlan Mount hakkında ipuçları ararken onu boşaltma fikri o kadar da tatsız gelmemeye başladı. "Tamam, banyoya gidiyorum."

Bir saat sonra banyoyu, yatak odasını ve oturma odasını aradım - her dolap ve çekmece dahil. Kilitli tek kapıyı saç tokasıyla açmaya çalıştım ama başaramadım.

"Bu umutsuz vaka. Daha fazla YouTube videosu izlemeliydim."

"O zaman şimdi yap ve beni ara."

Vücudumun dokunduğu en rahat yatağa uzandım. "Yapamam. Her şey dönüyor, Mags."

"Kahretsin. Konu viski dışında her şey olduğunda çok hafif kalıyorsun. Hiç mantıklı değil."

"Dönme ne zaman durur?"

"Ya kustuktan ya da bayıldıktan sonra."

"Ewww. Kusmak istemiyorum."

"Güzel, çünkü çaylak değilsin, o yüzden öyle davranma. Ya tıy o r musun?"

"Evet."

"O zaman bacağını yana sarkıt ki yere degebilesin. Bu dönmene yardımcı olur." "Tamam."

"Her şeyi bulduğun yere geri koydun, değil mi?"

"Mm-hmm, evet. On-dört, Magpie."

"Kahretsin. Gerçekten sarhoşsun."

"Gerçek hikaye." Esniyorum. "Gitmem gerek. Dönme olayı gittikçe kötüleşiyor."

Bacak numarasını deneyeceğim. Yoruldum."

"Evet ve gevelemene bakılırsa, sabah kendinden nefret edeceksin."

"Bu kesin, çünkü o pislik Brett'e Mount'un hesabıma koyduğu tüm parayı vermem gerekiyor ki iflas etmeyeyim. Şerefsiz." Bu noktada, kimden bahsettiğimi bilmiyorum.

"Mount'un buna izin vereceğini sanmıyorum, Ke-ke." "Beni durduramaz."

"Tamam, tatlım. Şimdi biraz uyu. Alarmını kur." "Kurdum bile. İyi geceler, Mags. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bayılmadan önce, Mount'ın sana davranışlarının hiçbirinin normal olmadığını kafana sokmalısın. Tahmin etmem gerekirse, ona tüm kuralları çiğnettiğini söyleyebilirim."

"Bütün lanet kuralları Mount koyuyor. Hiçbiri onun için geçerli değil."

Cevap veremedim aramayı sonlandırıyorum. Ya da deniyorum ama telefon yüzüme düşüp burnumu kırıyor.

"Siktiğimin Rusları. Kim bu boku viskiden daha çok sevebilir ki?"

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son düşünce bu.

MOUNT

Frıhtımdaki pozisyonumu koruyarak, elleri ve ayakları bağlı olan lanet olası aptala bakıyorum.

Ransom'ın hava botu. Saxon onun yanında durur ve hepimiz bu dangalağın uyanmasını bekleriz, böylece birkaç dakika içinde pazarlığı bozup hayata dönerek ne kadar kötü bir şekilde çuvalladığını anlayacaktır.

Saxon çamurlu botunun burnunu adamın kaburgalarına sokuyor. Brett Hyde'in başı geriye atıyor, göz kapakları titreyerek açılıyor ama Ransom'ın tuttuğu spot ışığı doğrudan gözlerine tutunca tekrar kapanıyor.

"Bahse girerim ölü kalmayı diliyorsundur, Brett," diyor Ransom, konuşma tonu ve her zamanki gibi güçlü bayou aksanıyla.

"Ne oldu lan?" Brett'in kelimeleri bulanık, muhtemelen onu bayıltmak için tabancayla vururken hiç güç harcamadığım için.

Ransom onu dürttü. "Seni son bir gece yarısı gezintisine çıkarmadan önce Tanrı'ya dua etmen için sana bir şans veriyorum."

Ransom, şu anda yönettiğim imparatorluğa evlat edinildiğim sıralarda kaçakçılığa başlamış, tatlı dilli bir bataklık faresidir. Bu bataklıklarda bilmediği bir köşe bile yok ve şansıma, fiyatı uygun olduğu sürece ne taşıdığı umurunda bile değil.

Arkadaşım yok, ama olsaydı, onu bir arkadaş olarak görebilirdim. Son yirmi yılda pek çok iş yaptık.

İkisinden daha konuşkan olan o. Sanırım nakliye işinde yardımcı oluyor.

Saxon gölgelerde kalmayı ve mümkün olduğunca az konuşmayı tercih ediyor. Ama iş öldürmeye geldiğinde silahı, bıçağı, boğma telini, hatta kalemi ondan daha iyi kullanan bir adam tanımadım. Kelimenin tam anlamıyla gerçek bir profesyonel ve en hassas işlerimde ona güveniyorum. Ona yaptırdığım işlere kendi çalışanlarımdan dokunmasına bile izin vermem. Duygularını Saxon'dan daha sıkı kontrol eden bir adam tanımadım. *Akıllı piç kurusu.*

Brett Hyde dua etmek yerine ağzını açma fırsatını değerlendiriyor.

"Hepinizi sikeyim. O kaltağın da amına koyayım. Şımarık küçük prenses. Değerli içki fabrikasını kurtarmak için sizden yardım mı alıyor? O kadar iyi ki bunun için ona para mı veriyorsunuz? Belki de o amcığın içinde daha fazla zaman geçirmeliydim." Konuşurken Brett'in eksik dişlerinin arasından kan fışkırıyor ve Saxon yüzüne bir tekme daha atıp birkaç tane daha kırdığında hiç pişmanlık duymuyorum.

"Kapa o lanet çeneni, seni bok parçası."

Brett kırık dişlerini tükürüyor. "Asıl bok parçası sensin, Mount. Üstün başın pislik içindeymiş diye duydum."

O anda aklıma geldi, bana hakaret etse de umurumda olmazdı. Hayatının son dakikalarını yaşıyor. Ama yine de Keira'ya yönelik hakaretler giderek daha fazla acıyla karşılanacak.

"Lanet karına silah doğrulttun ve ailesini öldürmekle tehdit ettin. Bok çuvalı yarışmasını sen kazandın diyebilirim," der Ransom.

Brett ona ters ters bakıyor. "Onunla sahip olduğu o amcık için evlenmedim. Parayı istedim. Onun nakit ineği, kolay yoldan para kazanma bileti olduğunu düşündüm. Ama o lanet içki fabrikasını devralır almaz gırtlığına kadar borca batırdı. Sadece birkaç dolarla idare edebildim çünkü elinde fazladan pek bir şey kalmamıştı." Devam etmeden önce daha fazla kan öksürüyor. "Ve ailesini de sikeyim."

Saxon bir kez daha kaburgalarına tekme atıyor ve Ransom tekrar başlıyor.

"Karı hakkında bu şekilde konuşmanın saygısızlık olduğunu bilmiyor musun? Tanrı aşkına, senin neyin var? Sen aldın

Yeminler."

Hyde teknenin güvertesine kan tükürür. "Lanet olsun, gerçek değildi. Yirmi beş yaşımdayken Reno'da bir kaltakla evlendim ve bu pisliği asla halledemedim. Keira hiçbir zaman gerçekten karım olmadı. Bir sikik ve bir hedef olarak tam bir israf."

İskeleden atlayıp iki ayağımın üzerinde teknenin dibine iniyorum ve tekneyi bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Zaten evli miydin? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Hyde başını sallıyor. "Neden umursuyorsun ki? O içki fabrikasında bir altın madeni bulacağını sandıysan, şaka yapıyorsun çünkü asla bir dolar bile kazanamayacaklar. O anlaşmada kendini mahvettin, Mount."

Çömeliş alçak sesle konuşuyorum, böylece sadece Brett duyabiliyor. "İşte burada yanıyorsun, seni değersiz bok parçası. Bu anlaşmadan istediğim her şeyi aldım. Mesele asla para değildi. Her zaman *onunla ilgiliydi*."

Farkına vardıkça Brett'in gözleri ışığın altında büyür. "Hayır lanet-"

Ayağa kalkıp yüzüne bir tekme indiriyorum, keşke bu işi kendim bitirebilseydim ama yapmayacağım. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer var.

Tekneden çıkıyorum ve Saxon'a bakıyorum. "Yaratıcı ol. Acele de etme. Hemen ölmesine gerek yok."

"Hey-" diye itiraz ediyor Brett ama Saxon kafasına bir tekme atıyor ve tekrar susuyor.

Saxon bana doğru dönüyor ve başıyla onaylıyor.

O pislik herifin aslında Keira'yla hiç evlenmediğini bilmek hiçbir şeyi değiştirmez ama onun için kesinlikle önemli olacaktır. Öte yandan, bu sadece ne kadar kötü kandırıldığını gösteriyor.

Belki de ona söylemem. Nasıl olsa birkaç dakika sonra bir önemi kalmayacak. Tekneden çıkıyorum ve Saxon'a bakıyorum. "Bunu sen mi aldın?"

Sorum karşısında neredeyse aşağılanmış gibi görünüyor. "Elbette."

Bakışlarım Ransom'a kayıyor. "Cesedin asla bulunamayacağından emin ol."

Ransom gülüyor. "Bunca yıldan sonra böyle talimatlara ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun? Ayrıca, beslenmeyi bekleyen birkaç aç timsahım var."

Telefonuma uzandım ve güvenli bir uygulama açtım. Birkaç dokunuşla benim görevim tamamlandı. "Paranız zaten hesaplarınızda. İşin ne zaman bittiğini bilmek istiyorum."

Ransom, "Evet efendim," der ve Saxon sadece başını sallar.

Ransom hava botunun kulakları sağır eden motorunu çalıştırırken Saxon Brett'in ağzını tıkıyor.

İskeleyle dönüyorum ve Saxon'dan paketin onda olduğunu ve Ransom'ın onu imha etmeye hazır olduğunu bildirdiğinde buluşmaya gittiğim sıradan siyah Mercedes'e doğru ilerliyorum.

Hava botu iskeleden uçarak uzaklaşıyor, bir dönemeçte suyun üzerinde kayıyor ve ben arabayı çalıştırmadan önce gözden kayboluyor.

Mahalleye doğru geri dönerken, bugünün her açıdan ne kadar berbat geçtiğini düşünmeden edemiyorum. Brett. Keira'nın çıldırması. Onun bana saldırması ve bir şekilde hayatım boyunca hiç yaşamadığım bir dürtüyü harekete geçirmesi.

Onu öptüm.

Daha önce hiçbir kadını öpmemiştim, tıpkı başka bir kadınla prezervatifsiz sevişmediğim gibi. Asla. Keira Kilgore bir istisna.

Brett Hyde'in asla düşündüğüm gibi bir engel olmadığını bilmek ve yine de onun yoluma çıkmasına izin vermek beni kızdırıyor. *O zaten evliydi.*

Adamlarım neden o evlilik cüzdanını kayıtlarında bulamadı? Özel dedektifimin yapması gereken bir ton açıklama var.

Brett Hyde'in ne kadar büyük bir aptal olduğuna dair hâlâ kafamı sallıyorum. Düşündüğümde biraz daha az aptal olsaydı, mal varlığından pay almayı garantilemek için bu işin yasal olduğundan emin olurdu. Daha önemli olan nokta? *Keira bunca zaman yasal olarak özgürdü.*

Çok daha erken devreye girip kontrolü ele alabilirdim. Öte yandan Keira'nın Hyde'in ne kadar boktan biri olduğunu tek başına anlaması gerekiyordu. Kendi evini tuttuğunu ve bir boşanma avukatıyla görüştüğünü öğrendiğimde sıranın bana geldiğini anladım. *Sonunda.* Boşa harcadığım zamanı düşünmek beni hâlâ kızdırıyor.

Ama şimdi, o gerçekten adil bir oyun. Onu sonsuza dek elimde tutmamı engelleyen hiçbir şey yok.

Her zaman omzumda gezinen şeytan fikrini söylüyor. *Ya da ondan hemen şimdi kurtulabilirsin çünkü seni zayıflatıyor.*

Diğer tarafta karşıt bir bakış açısı sunan bir melek olduğunu söylemek isterdim, ama hiçbir zaman olmadı ve olmayacak.

Saatler sonrasına kadar odama ulaşamadım. O lanet ses yüzünden, kendimi oyun odası katında normal turlarımı yapmaya zorladım. Düzenimden sapmayacağım, çünkü sesin haklı olabileceğini kabul etmeyi reddediyorum.

Tatmin olduğumda, geçitlerden geçiyorum ve yaşam alanıma açılan kapıyı iterek açıyorum. İlk dikkatimi çeken şey sehpadan gelen tuhaf yemek kokusu oluyor. Gümüş örtüleri kaldırdığımda çorba, istakoz, biftek ve Tanrı bilir daha neler buluyorum. Hepsine dokunulmamıştı.

Yatağın başucundaki komodinin lambası hâlâ açık ve Keira, en pahalı votka şişem olduğu anlaşılan bir şeyi tutarak, tamamen giyinik bir şekilde yorganın üstüne uzanmış. Daha doğrusu *boş* bir votka şişesi.

Telefonu başının yanında duruyordu ve onu uyandırmasını bekleyerek telefonu almak için uzandım. Uyandırmadı. Ağızı açılıp yumuşak bir horlama sesi çıkardığında, öğleden önce kalkma ihtimali olmadığını anlıyorum ki bu da benim için gayet uygun.

Dikkatlice votka şişesini çıkarıyorum ve onu yan çevirip eteğinin fermuarını açıyorum ve bluzuyla birlikte çıkarıyorum. Altındaki iç çamaşırı çok seksi ama vücudunun kıvrımları pantolonumun ipek astarında sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Bu gece olmaz, diye düşünüyorum ve vücudumun sakinleşmesini istiyorum. *O benim, bu da yarın istediğimi alacağım anlamına geliyor.*

Sütyenini çıkarıyorum çünkü içinde uyumanın rahat olacağını hayal bile edemiyorum ve elimde olmadan göğüslerinin soluk tenine ve odanın serin havasında büzüşen mükemmel pembe meme uçlarına hayran kalıyorum.

Bu *gece olmaz*, diye hatırlatıyorum kendime ve onu çıplak olarak yorganın altına sokuyorum, sanki bu bir şekilde sunduğu cazibeyi azaltacakmış gibi.

O lanet bahçedeki Havva gibi. Adem'in hiç şansı yoktu.

Yabani kırmızı yelesinin siyah saten yastık kılıfının üzerine ateş gibi yayıldığını görmek içimi bir tatmin duygusuyla dolduruyor. Daha önce bu yatakta hiç kadın olmamıştı ama bu anı itiraf edemeyeceğim kadar çok kez hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Keira Kilgore'u yatağımda istediğimi biliyordum ama yatağımın dışında bana ne kadar meydan okuyacağını ve ona boyun eğmenin ne kadar bağımlılık yapacağını tahmin edememiştim.

Yataktan yavaşça uzaklaştım ve takım elbisemi çıkarmak için dolabıma çekildim. Keira'ya tam bir gardırop ayarlamak için yarın G ile iletişime geçmem gerektiğini aklıma not ediyorum. Şimdiye kadar benim isteğim üzerine sadece belirli kıyafetleri temin etmesini sağlamıştım ama işler değişti.

Yorganın altına, yanına girdiğimde inliyor ve titreyerek vücudunu bana doğru kıvrıyor. Bilinci yerinde olsaydı bunu asla yapmazdı, bu yüzden avantajı kullanıp onu önüme doğru çekiyorum. Vücut ısım tenine nüfuz ediyor ve bir kolumu beline doluyorum.

Beyni bilincini yeniden kazanmak için savaşıyormuş gibi bir ses çıkarıyor.

"Uyu," diye fısıldıyorum ve birkaç dakika içinde yumuşak bir horlama daha çıkarıyor. Bunun sevimli olduğunu düşünmem bana ne kadar berbat durumda olduğumu gösteriyor.

Hyde'a gerçeği söyledim; bu asla parayla ilgili değildi. Her zaman onunla ilgiliydi. Elindeyken bir hazineyi göremeyecek kadar kördü ama ben değilim.

Keira Kilgore'un tam olarak neye dönüştüğünü görüyorum - yanımda durup bir imparatorluğu yönetecek kadar güçlü olabilecek tek kadın.

Şu anda bunu ona söylesem bana dehşetle bakardı. Önce disipline ihtiyacı var ve dahası, bunu *istiyor*. Bu kadar güçlü bir itaatkâr çizgisi olan daha inatçı bir kadınla hiç tanışmamıştım. Onu evcilleştirmek için sabırsızlanıyorum ama ateşini söndürmek istemiyorum, sadece farklı bir yöne yönlendirmek istiyorum. İşlerin bundan sonra nasıl yürüyeceğine dair kuralları açıklamak için yarın yeterince yakın.

Uykusunda bana sokuluyor ve uyanıkken onu bu kadar uysal yapmak için ne gerektiğini merak ediyorum. Uyuşturucu ya da alkol dışında.

Gözlerimi kapatıyorum, beynim saatte milyonlarca mil hızla hareket ederken tek bir an bile uyumayı beklemiyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, Keira'nın vücudunu kendime bastırarak dakikalar içinde uyuyakalıyorum.

K E I R A

Alefonumdan gelen yabancı bir ses beni bir kabustan uyandırıyor. Ellerim arkadan bağlı ve Dizlerimin üzerine çökmüş, meçhul bir adama beni öldürmesi için yalvarıyordum.

Tüylerim diken diken olurken yatakta sarsılıyorum, rüyadan gelen korku dalgaları gözlerim açılana ve kendimi karanlık bir odada bulana kadar azalıyor. Zil tekrar çaldığında telefonuma uzanıyorum ve başım zonklarken odayı aydınlatmak için parlayan ekranı kullanıyorum.

Mount'in odası.

Dün gece.

Votka.

"Oh lanet olsun!" Bugün ne yapmam gerektiğini hatırlayarak yataktan fırlıyorum.

Randevum sabah 10'da bankadaydı. Parayı çekmem, bir spor çantasına koymam ve sonra dışarı çıkıp bloğun etrafını dolaşmam ve spor çantasını kaldırıma park edecek olan siyah Suburban'ın açık arka camından atmam gerekiyordu.

Planı kafamda defalarca gözden geçirdim, artık hazırım.

Odadan serin bir esinti geçiyor ve meme uçlarım büzülüyor. Onları ellerimle kapatıyorum, tenime dokunduğumda şok oluyorum.

Ne oluyor be? Çıplak uyuyakalmadım.

Bu demek oluyor ki. . . Karanlık odada dün gece beni soymuş olması gereken adamı arıyorum, ama gelen bir ses yok.

Odanın herhangi bir yerinde.

Telefonumun ışığını kullanarak, tepe ışıklarının düğmesini çevirmek için kapıya doğru tökezliyorum. Kesinlikle çıplaktım.

Piç kurusu.

Bakışlarım telefon ekranındaki saate düşüyor ve *öğlen* için randevu hatırlatıcısını gördüğümde kendimi hala sarhoş olduğuma ikna ediyorum. . . on beş dakika sonra. *Beni uyandıran zil sesi bu yüzden mi farklıydı?*

Gözlerimi iki kez kırıyorum, çünkü o saati gerçekten görmemin imkânı yok. Çok da ölü olmayan kocamla randevumu kaçırmamak için iki alarm kurmuştum. İkisinde de uyumuş olmamın imkanı yok. Var mı?

Randevu hatırlatıcısına tıklıyorum ve tam metin çıkıyor.

ÖNCEKİ RANDEVUNUZ GERÇEKLEŞTİRİLDİ. Ancak alacaklarınız öğlen özel çalışma odasında bulunmanızı istiyor çünkü ödemeniz gereken borçlar var ve vadeleri geçmiş.

Komodinin çekmecesini aç. İçindeki giy. Deri kutuyu dün gece açmaya çalıştığın kapıdan bana getir.

Seninle konuşulana kadar konuşma.

SON SATIR avuçlarımın onu tokatlamak için kaşınmasına neden oluyor, ancak şifreli mesajın geri kalanıyla dikkatim hemen dağılıyor.

Önceki randevunuz ne halt yemeye halledildi?

Yani? Bu Brett'e para ödediği anlamına mı geliyor? Ya da . . .

Alternatifleri düşünmek istemiyorum çünkü şu anda önemli olan tek şey ailemin güvenliği. Telefon simgesine dokunuyorum ve annemin cep telefonu numarasını buluyorum. Üç kez çalıyor ve cevap vermesini beklerken odada volta atıyorum.

Cevap vermiyor. Neşeli sesli mesajı da beni rahatlatmıyor.

"Seni kaçırdığım için üzgünüm! Muhtemelen şu anda golf sahasındayım. Bana mesaj at, on sekizinci sahada işim bitince seni ararım.

yeşil."

Sırada babamın cep telefonu var. Açmadan önce iki kez çalıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Oh, Tanrı'ya şükür."

"Sorun nedir? İçki fabrikasında bir şey mi oldu?"

O anda babamın hırçın sesi duyduğum en güzel sestir. Emekliliğin onu değiştirmemiş olması ve içki fabrikasının her zaman önce gelmesi umurumda bile değil.

"Hayır, sorun değil. Sadece annemle senin iyi olduğunuzdan emin olmak istedim. Her şey yolunda mı?"

"Mezarının üzerinde yürüdüğün anlardan birini mi yaşıyorsun? Bu o mu?" diye soruyor babam, her zaman batıl inançları olan.

Annemin sesli mesaj kaydını aldığımda karnımda biriken korkuyu yutkunarak geri çekiyorum. "Öyle de denebilir. Annem telefonu açmayınca endişelendim."

"Biz iyiyiz. Jury ile dışarıda tırnaklarını yaptırıyor. Her nedense dün gece kapımıza sırt çantasından başka bir şeyle gelmemeye karar verdi. Yemin ederim, bu kız asla büyümeyecek. Hâlâ böyle davranmak için çok yaşlı."

"Jüri orada mı? Nedenini söyledi mi?" Aslında bunu duyduğuma sevindim. Brett'le yaptığım pazarlığı yerine getirmediğim için bu sabah nefes aldığından emin olmam gereken ailemden bir kişi daha eksildi.

Yavaş yavaş, omurgamın sertliği azalıyor.

"İki iş arasında olduğunu söyledi. Kalacak bir yere ihtiyacı varmış ve bizi görüp bir taşla iki kuş vurabileceğini düşünmüş. Yemin ederim, eğer buralardaki barlarda dans etmeye başlarsa, kulüpte asla yaşayamam."

Gözlerimi kapatıyorum, babamın her zaman yaptığı gibi kız kardeşim hakkında söylenmesine şükrediyorum, korkunç alternatif yerine.

"Eminim yaşamayacaktır, baba. Son zamanlarda Imogen'le konuştun mu?"

Homurdanıyor. "Hiçbirimiz için çok meşgul. Bu sabah süslü bir doktora sonrası programa başvurduğuna dair bir mesaj aldım ve aileden olmayan kişilerden referans mektuplarına ihtiyacı var. Ama onları almak için benim yardımımı istemiyor. Sadece kime soracağına dair öneriler istiyor."

Bu da *tam olarak* ortanca kız kardeşime benziyor. İşleri on kat daha zorlaştırmak anlamına gelse bile her şeyi kendi başına yapmaya kararlı. Sanki yardım istemenin başarılarını bir şekilde daha az anlamlı kılacağından korkuyor.

Tanıdık geliyor mu? İçimden bir ses alay ediyor. Ona çenesini kapatmasını söylüyorum. "Ee, her şey yolunda mı? Golf oyunun gelişi geliyor mu?"

"Evet, evet. Çok sıkıldım. Apartman derneğini yönetiyorum ama beni meşgul edecek birkaç danışmanlık işi almayı düşünüyorum. Sadece çok fazla golf oynayabilirim. Annen beni her gün dışarı sürüklüyor."

"Baba-"

"Sakin annene bundan bahsetme. Zaten konuşmuştuk. Yine de emekli olmamam gerekiyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey."

"Belki de sadece rahatlamayı denemelisin?"

Huffs. "Son zamanlarda bunlardan birini yaptın mı?"

Ona hayatımın nasıl olduğunu anlatmaya başlayamam bile, bu yüzden bu noktada ona galibiyet veriyorum. "Touché."

"Çok çalıştım ve çok oynadım, kızım. Eğlenmek için benim yaşıma gelmeyi bekleme. Muhtemelen çok yaşlanmadan kendine gerçek bir erkek bulmalısın."

"Baba!"

"Ne? İkimiz de haklı olduğumu biliyoruz. O piç seni hak etmedi. Çok kurnazdı. Bir sonrakinin seni kandırmasına izin verme, kızım. En başından numarasını aldığından emin ol."

Beni göremese de zayıfça gülümsedim. "Elbette baba. Ama bunun olması için *çok uzun* zaman geçmesi gerekecek."

"Asla bilemezsin. Biz İrlandalıyız. Kadere inanırız. Doğru adam seni bulacak ve elindeki ne olduğunu anladığında gitmene izin vermeyecektir."

Bu muhtemelen babamın bana yaptığı en büyük iltifattı, içki fabrikasını bana satma ve emekliliğini benim işletmeme bağlama özgüveninin yanı sıra.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. "Teşekkürler baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Keir. Beni bir danışmanlık işi için tutmak istersen ara. Viski hakkında bir iki şey bilirim."

"İlk arayacağım kişi sen olurdun."

Telefonu kapatıyoruz ve babamın iltifatının sıcaklığı, telefonumun ekranında başka bir hatırlatma belirdiğinde buharlaşıyor.

SEN HAVE on dakika için takip et benim talimatlar
veya ödeme sonuçları.

"KAHRETSİN!"

Mount'ın bugün için ne planladığını bilmek istemiyorum ama bildiğim bir şey var, cevaplara ihtiyacım var. İlk randevu hatırlatmasındaki notu ne anlama geliyor? Bilmem gerekiyor.

Telefonu yatağın üzerine fırlatıyorum, ona bakıyorum ve takvimime nasıl girdiğini merak ediyorum ama şu anda odaklanmam gereken sorun bu değil.

Siyah lake komodine bakarak, üst çekmeceyi açmadan önce ölçülü iki adım atıyorum. İçinde, alışveriş yapmayı asla hayal edemeyeceğim pahalı bir iç çamaşırı mağazasından alınmış bir kutu var. Kutuyu kaldırıp kapağını açıyorum ve ince dokuyu sıyırarak bir büstiyer, bir jartiyer kemeri ve ipek olması gereken incecik çorapları ortaya çıkarıyorum.

Kutunun içinde olması gerektiğini düşündüğüm diğer giysiyi arıyorum ama tanga ya da külot yok. Çekmeceye bakıyorum, içindeki diğer tek eşya siyah deri bir kutu.

Bunlar asla iyi bir şey içermez, diye alay ediyorum, ama görünüşe göre iç sesim şeytanın avukatını oynamaya karar veriyor. *Orgazma götürdükleri zamanlar hariç.*

Açmak istiyor muyum? Kapağı çevirmeden önce yarım saniye kadar bu soruyu düşündüm.

Ne. Ne. Sikeyim.

Siyah kadifenin içinde bir tıkaç ve gümüş bir popo tıkacı var, bu öncekinden daha geniş.

Eğer beni bekliyorsa-

Telefonum başka bir randevu hatırlatmasıyla yataktan tekrar çalışıyor.

BEŞ DAKIKA UYARISI. Ayakkabılarınız kapının dışında bekliyor olacak.

ŞU KIBIRLI PISLIK. Beş dakika beklemeyeceğim. Yapması gereken bir sürü açıklama var.

Elimde tuttuğum deri kutuyla, dün gece sarhoşken kilidini saç tokasıyla açmaya çalıştığım kapıya doğru bir adım atıyorum. İkinci adımı atamadan donup kalıyorum.

İç çamaşırını giyip itaat etmeli miyim?

Çıplak halime bakıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Oraya bu şekilde girmemin imkanı yok.

İç çamaşırına uzanıyorum, gözeneklerimden sızan içki kokusunu aldığımı fark edince duraklıyorum.

İğrenç. Ben bile o güzelim giysileri önce durulamadan giyerek kirletmek istemem. Ayrıca. . . belki de tatlı ve itaatkâr görünürsem, Mount'a kuşu çevirip emirlerine karşı gelmekten daha hızlı istediğim cevapları alabilirim.

Telefonumdaki saat bir dakikayı daha düşünerek harcadığımı gösteriyor, bu da durulanmak ve üzerimi değiştirmek için tam dört dakikam olduğu anlamına geliyor.

Boş ver. Aceleyle banyoya gidip tezgahdan bir diş fırçası ve diş macunu alıyorum, ardından devasa duşa girip spreyi sıcağa çeviriyorum. Mount'ın diş fırçası olduğunu umursamadan dişlerimi fırçalıyorum, bir yandan da dün geceyi vücudumdan temizliyorum.

Teslim tarihime saniyeler kaldığının bilinciyle musluğu kapatırken neredeyse haşlanıyorum, sonra da üzerime sarmak için kabarık bir havlu alıyorum.

Ödünç aldığım eşyaları tezgâha geri atıyorum ve büstiyerin içine girip ipek kurdelesini fiyonkla bağlamadan önce olabildiğince hızlı kurulanıyorum. Çoraplara ekstra özen gösteriyorum, takılmasını istemiyorum.

Her birini bacağımdan yukarı kaydırıyorum. Son olarak, jartiyer kemerinin içine giriyorum ve klipsleri çorapların üstüne takıyorum.

Telefonumda son bir zil sesi duyuyorum ve o şeyi duvara fırlatmak istiyorum. Onun yerine, son randevu hatırlatıcısını okuyorum.

GEÇ KALDIN. Geçen her dakika için hıncımı senden çıkarıyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor, meme uçlarım sertleşiyor, kendime bunun iyi bir anlama gelmediğini söylesem de. Popo tıkacını gördüm. Peki, kışından *çıkarmak* ne anlama geliyor?

Kapıya doğru koşuyorum, neredeyse bir çift gök yüksekliğinde siyah topuklu ayakkabıya takılıyorum. Ama bu durumda, gerçekten pahalı olanlardan.

Ayaklarımı içeri kaydırmadan önce hiç düşünmedim. Kapının koluna dokunuyorum ama hemen kaçırdığım son şeyi hatırlıyorum ve deri kutuyu almak için yatağa geri dönüyorum.

Telefonumda 12:05 yazıyor. Gerçekten geç kalmışım.

Lanet olsun. Bu hiç iyi olmayacak.

Aceleyle tekrar kapıya yöneldim, tokmağı çevirip iterek açarken kendimi sabitledim.

Bir gece önce girmeye çalıştığım oda, hayal ettiğim o meşhur *kırmızı acı odası* gibi değil, bir ofis. Çılgınca bir nedenden ötürü, aslında biraz hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Mount'un burada müstehcen bir odası olacağından emindim ama görünüşe göre düşündüğüm kadar cinsel sapkın değilmiş.

Ya da ben henüz bulamadım.

Odaya girip kapıyı arkamdan kapattığımda, tıpkı diğer ofisinde olduğu gibi geniş masasının arkasından kara gözlerini bedenime dikeyiyor. Hoparlöre aldığı telefonundan sesler geliyor ve bir konferans görüşmesi yapıyor olması gerektiğini anlıyorum.

Konuşurken parmağını bana doğru uzatıyor. "Artık gerekli herkes hazır olduğuna göre, başlayalım. Yakamora, sen

başlayın."

Bana yabancı bir isim olan Yakamora, piyasadaki dalgalanmaları ve riske karşı önlemleri tartışmaya başlıyor. Mount'un ona dikkat edip etmediğini anlayamıyorum çünkü ben topuklu ayakkabılarımın üzerinde, elimde deri kutuyla ona doğru yürürken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Risk almaktan kaçınmanı anlıyorum ama risk almasaydık hiçbirimiz şu anda bulunduğumuz yerde olamazdık," diyor Mount. "Casso, fikrini paylaşmak ister misin?"

Ardından İtalyan aksanlı derin bir ses odayı dolduruyor ama sözlerine dikkat etmiyorum çünkü Mount'tan bir adım ötede durdum. Karanlık bakışları beni siken topuklu ayakkabılarımın parmak uçlarından başlayıp şeffaf siyah çoraplarımın üzerinde geziniyor, jartiyer kemerine ve ardından büstiyere yükselmeden önce bir an için delikli başlığında duraklıyor.

"Bu yöntemlerin eski muhafızlar için işe yaramış olması, işe yaramaya devam edecekleri anlamına gelmiyor. Olanlar üzerinde herhangi bir kontrol sağlamak istiyorsak, yaklaşımımızda birlik olmalıyız," diyor Mount bakışları nihayet yüzüme ulaştığında.

Japon aksanlı adam tartışmaya başladığında, Mount avuç içi yukarı bakacak şekilde bana elini uzatıyor.

Ne istiyor acaba? Bir an için merak ediyorum, sonra elimde sıkılı duran kutuyu beklediğini fark ediyorum. Kutuyu ona uzatıyorum, içindeki eşyalardan birini ya da her ikisini üzerimde kullanabileceği düşüncesiyle kısmen dehşete düşüyor, kısmen de heyecanlanıyorum.

Benim neyim var böyle? Bunu istememeliydim.

Ama istiyorum.

Şimdi bir konferans görüşmesinde olduğunu bildiğim için, şaka mantıklı geliyor, ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor. Görüşme devam ederken Mount kutuyu masasına koyuyor, yuvarlak bir fikirler masası ve anladığım kadarıyla bilmek istediğim hiçbir şeyle ilgisi yok.

Mount önce ağızındaki tıkacı çıkarıyor, karanlık bakışları neredeyse kıvılcım çıkaracak gibi. Sağ elini uzatıp hoparlörün susturma düğmesine basıyor. "Daha önce hiç bunlardan birini taktın mı?"

Başımı sallıyorum, istemeden de olsa konuşmama emrini yerine getiriyorum ama gerçekten söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Gülümsemesi, memnun olduğu ve tahrik olduğu anlamına geldiğini anlamaya başladığım o yırtıcı niteliğe bürünüyor. "Güzel."

Önce telefonun sesini açıyor, sonra ayağa kalkıp sanki konuşmam için bana meydan okurcasına ağzımı kapatıyor.

Çatışmalarımızda nadiren itaatkâr oluyorum ama bu konferans görüşmesini itirazlarımla bölmenin cezasının ne olacağını öğrenmek istediğimden emin değilim. Ayrıca, bu gerekçe cihaza olan karanlık hayranlığıma tam olarak uyuyor.

Top ağzımdayken kayışı başımın arkasına geçiriyor. Artık özgürce konuşma yetim ortadan kalktığına göre, diğer duyularım daha da güçleniyor ve göğüs uçlarım büstiyerin ince kuplarının altında sertleşiyor. Mount uzanıyor ve başparmağıyla bir tanesine dokunuyor. Bacaklarımı birbirine sıkıştırırken dudaklarımdan boğuk bir inilti kaçıyor, yeni mücevherim şimdiden kalçalarımın arasında ıslaklığın toplanmasına neden oluyor.

Mount ağzından bir şeyler kaçırıyor ve ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor.

Kötü kız.

Beni kalçalarımdan kavırıyor ve bir elini sırtımın alt kısmına bastırarak masasının tam ortasına doğru eğilmemi sağlıyor. Mount yerine oturuyor ve telefonda sorulan bir soruya cevap veriyor ama ben arkamdan ne kadar müstehcen göründüğümü düşünmekten kendimi alamıyorum, amım ve götüm açıkta ve tam onun yüzüne bakıyor.

Kalçalarım tekrar birbirine kenetleniyor. Daha fazla ıslanmamak için kendimi durdurmak istiyorum ama bu adamın bana ne yaptığının hiçbir önemi yok. Bedenim her seferinde ona yenik düşüyor.

Eli hareket ettiğinde irkiliyorum ama avucu tenimi yumuşatıp kıcıımı okşadığında rahatlıyorum. Başparmağıyla okşuyor ve yanağımın kıvrımının altından geçiyor. Sonra yön değiştiriyor, parmağı çatlağımın kenarından yukarı kayıyor ve sinir uçlarım dikkat kesiliyor.

Dokunuğu bir anlığına kayboluyor ve gözlerimi açtığımda onun tekrar sessiz düğmesine bastığını görüyorum.

Ben daha sesimi çıkaramadan avucu sağ yanağıma bir tokat gibi çarpıyor. Bu sefer, daha önce sıcaklığa alışmak yok

tekrar tekrar bağlanıyor, iki yanağım da beş şaplaqla yanana kadar durmuyor.

Geç kaldığım her dakika için bir tane. Telefonun sesini kapatıp yanan kıcıımı tembelce okşamaya devam ederken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, o da konferans görüşmesini hiç kaçırmadan sürdürüyor.

Her nasılsa, bir şekilde, ceza beni daha da ıslatıyor. Zihnimi, içimi kasıp kavuran hislerden uzaklaştırıp sohbete odaklanmaya çalışıyorum ama bu nafile bir çaba. Duyarlılığım artarken gözlerim kapanıyor, zihnim sadece Mount'un dokunuşuna odaklanıyor. Vücudumu tembelce okşaması ve aramayı otoriteyle yönetirken çıkardığı ses neredeyse rahatlatıcı.

En azından başparmağı bacaklarımın arasından kayarak orada biriken nemi sıyrana kadar.

Ağızımdaki tıkaç iniltimi bastırıyor ama o anda konuşan kişi duraklıyor.

"İtirazı olan var mı?"

Mount hemen cevap veriyor. "Sadece sekreterim. Bu sabah talimatlara uyma konusunda çok yetersizdi."

Telefondaki herkes gülüyor. Muhtemelen hepsi de şu anda işaret parmağını ıslaklığında ileri geri gezdirerek benimle alay eden adam gibi küstah pislikler.

"Onu masanın üzerine yatır ve kimin patron olduğunu göster. Eskiden ben de böyle yapardım."

İtalyan adam yorum yapıyor ve suratına bir yumruk atmak istesem de bir iniltiyi daha bastırmakla meşgulüm.

Mount'un alaycı işkencesi o kadar uzun sürüyor ki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Çağrı, iki parmağını içime sokup, masaya karşı kıvranana kadar beni gererek ve yavaşça parmaklarken devam ediyor. O anda, tıkaç için minnettarım çünkü ona daha fazlası için yalvarmak istiyorum. Bunun yerine, sessiz kalmaya ve tepkilerimi bastırmaya çalışarak tahtanın karşı kenarını kavriyorum.

Ancak Mount işkencesinde yetenekli ve en dar deliğimin etrafını sarmak için nemi geri çektiğinde çözülmeye başlıyorum.

Hâlâ alışamadım. Hiçbir zaman tamamen alışacağımı sanmıyorum ama sinir uçlarım beynime zevk sinyalleri gönderiyor ve ben de

içgüdüsel olarak geri çekilir. Bu kez Mount'un eli daha fazla baskı uygulamadan önce sessiz düğmesine dokunmak için uzanıyor.

"Aminı parmakladım ve şimdi sıra kıcıda. Sessiz kalabileceğini mi sanıyorsun?"

Cevap vermiyorum. Açıkçası, konuşma gücüm tıkaç tarafından engellendiği için, ama aynı zamanda bedenim üzerindeki tüm kontrolü benden çaldığı için onu lanetlemek istediğim için.

Ben hareketsiz kalmaya odaklanırken, Mount bir çekmece açıyor ve göremediğim bir şey çıkarıyor. Soğuk sıvı çatlağımdan aşağı damlar damlamaz bunun kayganlaştırıcı olduğunu anlıyorum. Onu topluyor, parmağını kaplıyor ve beni kızdırmak için kullanıyor.

"Geri bastır. İçeri itmeme yardım et. Bana bunu istediğini göster."

Mount ileri doğru itiyor ve kalçalarım içgüdüsel olarak geri kayıyor, sıkı kas halkasına bastırmasına ve dudaklarımdan bir inilti daha koparmasına yardımcı oluyor.

Neyse ki telefon hâlâ sessizde.

"Dünyanın en güçlü adamlarından bazılarıyla konuşurken kıcını parmağımla sikeceğim ve sonra seni o tıkaçla becereceğim ve boşalmak için can atana kadar klitorisini o yeni piercing ile kızdıracağım, ama yapmayacaksın. Neden biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, keşke onu lanetleyebilseydim.

"Çünkü borcunun bakiyesini azaltmak için biraz daha sıkı çalışmanın zamanı geldi ve ilk ben geleceğim."

Onun küstah sözleri beni kızdırmıyor. Aksine, bana ne yaparsa yapsın, kendim için çalabildiğim kadar zevk çalmaya daha da kararlı olmamı sağlıyor.

Neden bundan zevk alan tek kişi o olsun ki? Ayrıca, o benden faydalanırken masasında yüzüstü yatmaktan tahrik olduğumu da inkâr edemem.

Kaç gece ofisimde çalıştım, hayallerimin baskın erkeğinin içeri girmesini, tüm kağıtları bir kenara itmesini ve bana ne isterse yapmadan önce beni domaltmasını diledim?

İtiraf edemeyeceğim kadar çok.

Bu Mount'ın oyunu olabilir, ama benim fantezim hayata geçiyor.

Parmak ucuyla tekrar ileri doğru ittiğinde, kalçalarımı ona doğru bastırarak ikimizi de şok ediyorum.

Kas. Geri çekildiğinde, piercingimi masanın kenarına sürüyorum, alabildiğim her yerden zevk çalıyorum.

Mount parmağını sıkıca kıcıma sokup beni yavaşça tekrar tekrar sikmeden önce, "Sakin boşalayım deme," diyor ve sonra telefonun sesini kapatıyor.

Gelme mi? Bu emri yerine getirmeye hiç niyetim yok.

Serbest bıraktığında aşırı hassas klitorisim ve kıcımdaki parmağı arasında *çok yakınım*.

Ona tekrar bakabilmek için başımı çeviriyorum.

Mount boştaki eliyle fişe uzanarak, "Bence varlıklarımızı yeniden değerlendirmeli ve kaynaklarının gerçek bir değerlendirmesini yapmak için neleri yeniden konuşturabileceğimize karar vermeliyiz," diyor. "Ellerinde ne kadar güç olduğunu tam olarak anlayana kadar onları fethedemeyiz."

Sözler telefonun diğer ucundaki adamlara yönelik olsa da Mount'un sözleri kafamın içinde yankılanıyor. *Ne kadar güce sahip olduklarını tam olarak anlayana kadar onları yenemeyiz*.

O anda kendime bir söz veriyorum, bu sefer bozmayacağıma yemin ediyorum. *Mount benim üzerimde ne kadar gücü olduğunu asla bilmeyecek*. Eğer öğrenecek olsaydı, fişin ucunu kıcıma bastırırken şu anda olduğundan daha fazla sömüreceğinden hiç şüphem yok.

Soğuk metal beni sert bir nefesle masadan kaldırıyor ama Mount bu sesi bazı kâğıtların hışırtısıyla örtüyor.

"Bu konuda hemfikir miyiz beyler?"

Mount tıkaçı deliğimin dış kenarına oturana kadar sonuna kadar içeri iterken diğerleri de aynı fikirde.

"Güzel, çünkü sanırım bir sonraki tartışma konumuza geçmeye hazırız. Casso, gündemdeki bir sonraki konuyu sen açtın, neden geri kalanımızı da bilgilendirmiyorsun?"

Mount oturduğu yerden kalkıyor ve çekmecedен bir çeşit antibakteriyel mendil alıp az önce kıcıma soktuğu parmağı temizliyor.

İçimdeki metal vücut sıcaklığına doğru ısınıyor ama tıpkı onu yerleştiren adam gibi inatçı.

Temizlenir temizlenmez Mount konuşmaya cevap veriyor ve diyalog devam ediyor. Bu noktada, ne konuşulduğu konusunda hiçbir fikrim yok. Kelimenin tam anlamıyla tek boynuzlu at klonlamaktan bahsediyor olabilirler ve ben bunu bilemem. Mount'un elleri kalçalarımı kavlıyor ve tekrar sessiz tuşuna basmadan önce beni sırtüstü çeviriyor.

"Bu görüşme bitmeden ya ağzını ya da kıcını sikeceğim. Bugün kendimi yardımsever hissediyorum, bu yüzden *geç kalmış olsan* da kararı sana bırakacağım." Telefondaki saate bir göz attı. "Kararını vermek için yaklaşık beş dakikan var."

Ağz mı, kıç mı?

Ben seçenekleri düşünürken, Mount eğiliyor ve diliyle klitorisimde daireler çiziyor, piercingi fiskeliyor. Telefonun sesini açmadı, ben de ona doğru eğilerek yüzünü orgazm olana kadar sikmeye çalışıyorum. Mount başını kaldırıyor ve yeni mücevherimi ıskalayarak amıma acı bir şaplak atıyor.

"Yaramaz sekreterim yüzümü sikmeye çalışıyor ve ben kendiminkini almadan boşalıyor." Gözlerini benimkilere dikti. "Bugün yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim tek şey bu. Bana ait olandan tatlı bir parça alıyorum."

Biri ona bir soru yöneltene kadar diliyle amımı sikiyor ve aramayı tekrar kapatıyor. "Bu kabul edilebilir. Bunu halledebiliriz."

Belli ki görüşme sona eriyor, bu da benim seçim yapma zamanımın geldiği anlamına geliyor. Daha önce onu öpmeyeceğime yemin etmişim ve o bu sınırı yok etti. Onun için dizlerimin üzerine çökmeyeceğimi de söyledim ama alternatifini ve sikişinin bu tıpadan daha kalın olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, nasıl bir seçim yapmam gerektiğini biliyorum.

Mount kurallarımı birer birer yıkıyor ve her birinde, her zaman olduğum kadının bir parçasını kaybediyorum ama olabileceğimi hiç bilmediğim kadının bir parçasını kazanıyorum.

Sonunda buna güç değişimi denmesinin nedenini anlıyorum, ama Mount ve benim için buna güç mücadelesi demek daha doğru olur.

O alır. Ben savaşırım.

Tehdit ediyor. İsyan

ediyorum. Alay ediyor.

Tartışıyorum.

Bu hiç bitmeyen bir döngü ve bu noktada, dili girişimi kızdırırken, bugün devam etmek istediğimden emin değilim.

Bunun yerine parmaklarımı saçlarına gömüp yukarı doğru bastırıyorum ama evrensel bir gerçek devam ediyor: Mount benden daha güçlü. Başını kaldırıyor, iki parmağını içime sokarken yüzünde hınzır bir sırıtış var.

"Anlaştık," diyor Japon adam.

"Anlaştık." İtalyan da aynı fikirde.

Mount, "Anlaştık," diyor ama az önce neyi taahhüt ettiğine dair bir fikri olup olmadığını merak ediyorum. "Hepsi bu kadarsa, beyler, ilgilenmem gereken başka bir konu var ve ek düşüncelerinizi e-posta yoluyla takip edeceğim."

Karşılıklı vedalaşıldı ve Mount sonunda telefonu kapattı. Parmaklarını amımdan çekip emerek temizliyor.

"Hangisi? Göt mü, ağız mı?"

Çenemi kaldırıyorum ve ona cevap vermemin mümkün olmadığını hatırlatıyorum.

"İşaret edebilirsin. Eğer kıcını beceriyorsam, o zaman ağzındaki tıkaçı çıkarmana gerek yok." Ağzının köşesinde bir gülümseme beliriyor.

Kendini beğenmiş pislik. Benimle alay etmekten saçma bir zevk alıyor. Mount isyan etmemi bekliyor, hatta bunu tahmin ediyor. *Söylediklerini anlamaya başlıyorum, bu da bir şeydir.*

Elimi kaldırıyorum. Orta parmağımla ağzımdaki tıkaçı gösteriyorum.

Yüz ifadesi ateşle parlıyor. "Sonunda." Telefonu tekrar çalıyor ve ahizeye bakıyor.

"Ve bir sonraki aramam için tam zamanında geldin." Bakışları benimkileri sabitliyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Yine güç mücadelesi, ama bu sefer onu yoldan çıkarmaya karar veriyorum, çünkü benden ne bekleyeceğini tam olarak bildiğini düşünüyor.

Bugün değil.

Bugün Mount'a vücudu üzerindeki demir gibi kontrolünün elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.

Umarım bir sonraki aramayı dinlemek gibi bir planı yoktur, çünkü hiçbir şey hatırlamayacaktır.

MOUNT

H Kızıl saçları öfkesini anlatmaya yetmiyor bile. Keira Kilgore'un şiddetli bir savaşçı ruhu var, tıpkı Bir kadında hiç görmediğim bir şey.

Küçük orta parmak selamı ona bir ceza kazandıracak - en sevmediği türden, farkına varmaya başlıyorum. *Orgazm olmayacak.* O zaman bana küfredecek ve ben de onu kucağıma yatırıp şu anda aletimden daha küçük bir tıkaçla dolu olan yuvarlak kıcına şaplak atmak için başka bir nedenim olacak, ama onu uzatıyoruz.

Çok yakında.

Ama önce, o ilk geceden beri beklediğim bir şeyi alacağım.

Kendimi sandalyeme geri bırakıyorum ve açılmış bacaklarımın arasındaki zemine başımı sallıyorum. Yeşil bakışlarındaki isyan parıltısı bana benim için planları olduğunu söylüyor.

Ne olursa olsun, beni işimden alıkoyacak güce sahip olmadığını kendime kanıtlamak için tam da ihtiyacım olan test bu.

O bir zayıflık değil, dizlerinin üzerine çökerken yemin ediyorum. Başının arkasındaki tıkaçı çözerken damarlarımda zaferin aktığını hissediyorum.

Çenesini bir o yana bir bu yana geriyor, ilk kez tıkaç taktığı için kaskatı kesildiğine şüphe yok ama yemin ederim bu son olmayacak. Keira'nın bana ne istediğini söylemesi için her zaman ağzını açmasına ihtiyacım yok.

Beni düşünüyor; bunu her ifadesinden okuyabiliyorum. Kalkanı yok. Maskesi yok. Yüzünde her şey şeffaf.

Şu anda konsantrasyonumu yok edip kontrolümü çalabileceğini düşünüyor.

Asla olmayacak, cehennem zebanisi.

Konuşmaya çalışmadığında beni şaşırtıyor. Belki telefonda gelen İspanyolca aksanlı kelimelere ezbere cevaplar vermeye devam ettiğim içindir, belki de sadece işine bu kadar odaklandığı içindir. Her iki durumda da, pantolonumun düğmesini açıp fermuarı aşağı kaydırduğında ve aletim serbest kaldığında kaslarım geriliyor. Kızıl saçları yüzünün etrafına dökülüyor, sikimi ve ağzını görüş alanından saklıyor.

Sikerim böyle işi.

Her santimimi boğazına kadar almasını izleyeceğim, ayakta durup kendim yönlendirmek zorunda kalsam bile, ona öğürme refleksini evcilleştirmenin püf noktalarını öğreteceğim.

Ellerimi saçlarına gömüyorum, hareketlerini yönlendirmeye yardım ederken saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. Diliyle aletimin başını okşuyor ve pratik olmayan tekniği, anal oyunu hiç denemediğini itiraf ettiğinde sahip olduğum aynı fatih zihniyetiyle beni dolduruyor.

Bozulmak nasıl bir duygu Keira? Soruyu yüksek sesle sormuyorum, onun yerine gözlerimle soruyorum, ama tüm dikkati sikimde olduğu için alay etmeyi kaçırıyor. Bundan şikayet edecek değilim.

Beceride eksikliğini, beni ilk kez derinlere almaya çalışırken gösterdiği coşkuyla telafi ediyor. Hepsini almaya yaklaşmadı. Geri çekilirken sikimi dilliyor ve nefes almak zorunda kaldığında eliyle beni boşaltıyor.

Tecrübesizliği beni daha da sertleştirmiyorsa ve şimdiye kadar sahip olduğum en yetenekli metresimden daha hızlı boşalmaya itmiyorsa beni becer.

Beni her seferinde daha derine sokmaya çalıştığında dikkatim aramadan uzaklaşıyor, ancak bir inç daha yutmadan önce tıkanıyor.

Hay sikeyim.

Telefonun canı cehenneme.

Telefonun diğerk ucundaki adamlardan biri bana bir soru soruyor ve ben de uzanıp telefonu kapatmak için bir düğmeye basıyorum.

Meksikalılar çok kızacak ama umurumda değil. Şu anda tek umursadığım kalın sikimi küçük İrlandalı cehennem zebanımın boğazına sokmak.

Görüşmeyi bitirdiğimde başı yukarı kalkıyor, aletimin başı bir patırtıyla ağzından çıkıyor ama başımı sallıyorum.

"Bitirmeye yakın bile değilsin, sonuna kadar götürene kadar değil."

Çenesi düştü, ağzı genişledi, hiç şüphesiz protesto etmeye hazırды, ama bir elimi yüzüne sararak ve başparmağımla ağzını açık tutarak avantaj elde ediyorum.

"Bu odadan çıkmadan önce sikimin her bir santimi boğazından aşağı inecek. Beni anlıyor musun?"

Gözleri, sikimi daha da sertleştiren bir meydan okumayla parlıyor. Diğer elimi yanağına koyup iki avucumla çenesini kavıyorum.

"Yüzünü sikeceğim ve sen de bunu ikimizin de bildiği o pis kız gibi karşılayacaksın. Benimle tartışacak tek bir kelime edersen, seni bu masanın üzerinde ters çevirir, o fişi çıkarır ve daracık küçük kıkında bitiririm."

Korku yerine, ki bu anlaşılabilir bir tepki olurdu, gözbebekleri büyüyor ve kalçalarını birbirine sıkıyor, bir elini dizimden indirip aralarına uzanıyor.

"O amcığa dokunursan klitorisini piercinginin altına sıkıştırır ve seni orgazm üstüne orgazmdan mahrum bırakırken merhamet çıglıkları atmanı sağlarım." Tehdidim hareketlerini dondurdu ve devam ettim. "Elini dizime geri koy."

İfadesinde yine meydan okuma parlıyor ama itaat ediyor ve itaati beni teşvik ediyor.

"Hiç yüzünü doğru düzgün siktirdin mi?"

Yutkunuyor ve başını sallıyor.

Başparmaklarımı ağzının iki köşesine sokup çenesini açmaya zorluyorum. "Güzel. Çünkü sana öğretmek üzereyim ve daha sonra kesinlikle bir test olacak."

Ağzını açtığımda dilini dudaklarında gezdiriyor ve bu sırada başparmaklarımla uçlarını ıslatıyor.

"Doğru, o sik emici dudakların kaygan olduğundan emin ol, çünkü dersin başlamak üzere."

Ayağa kalkıyorum, ellerim hâlâ çenesini açık tutuyor, ama sikimi ağzının sıcak, ıslak cennetine iterken aşağı doğru eğiyorum. Keira sikimin üzerinde inliyor ve titreşimler doğrudan taşaklarıma kadar ulaşıyor.

Telefonum tekrar çaldığında, kablosunu söküp çıkarıyorum.

Artık kesinti yok.

Dünyanın geri kalanını siktir et, çünkü Keira Kilgore'un boğazından aşağı boşalacağım.

Aylardır, onun başka bir adam tarafından dokunulduğunu düşünerek kendime işkence ettim, sonunda onu merhametime bırakacağımı biliyordum. Şimdi zamanı geldi, eğitimsiz olduğu için mutluyum. Demek ki Hyde denen dangalak onunla doğru düzgün ilgilenmemiş, bu yüzden onunla her karşılaşmam çok patlayıcı oldu.

Keira'nın ona neler kaçırdığını gösterecek gerçek bir erkeğe ihtiyacı var ve ben bu işi halletmek için buradayım . . . ve onu.

KEIRA

O *Hassiktir.* Ayağa kalkıp sikini ağzıma sokup çıkarmaya başladığında kendimi aştığımı anladım.

Ölçülü vuruşlar, her biri daha derine iniyor, ta ki ben aletini yutana kadar.

Başparmakları yüzümü ve çenemi okşuyor. "Sakin ol. Burnundan nefes al. Beni içine alabilirsin. Her şeyimi *alacaksın*."

Emirleri ve komutları şu anda isyanımı körüklemiyor. Hayır, aramasını sonlandırıp dikkatini yüzde yüz bana vermesinin zaferini hissetmekle meşgulüm.

Mount benim hayatımla oynuyor ama ben de onunkiyle oynuyorum. Ve sonra telefonun kablosunu koparıp atıyor? Paha biçilemez.

Ben daha hazır olmadan sikinin başı tekrar boğazımın arkasına çarpıyor ve bir kez daha öğürüyorum.

Mount başını sallıyor. "Bir dahaki sefere, öğürme dürtüsü hissettiğinde beni yut."

Çekiyor ve yavaşça geri itiyor ve talimatlarını takip etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Sikini ağzımdan çıkarıp bana bakarken öğürüyorum ve öksürüyorum.

"Ne sıklıkla başarısız

oluyorsun?" "Her

zaman," diye

mırıldanıyorum.

"Bu seni tekrar denemekten alıkoyuyor mu?"

Sonunda cevap vermeden önce dudaklarımı düz bir çizgi halinde

birbirine bastırıyorum. "Hayır." "Bundan vazgeçecek misin? Bırakacak mısın?"

Mount'ın kazanmasına izin verip onun bedenini benimkini kontrol ettiği gibi kontrol edemeyeceğimi mi kanıtlayayım? "Hayır." Kelimeyi ısırarak söyledim.

"Güzel. Çünkü neredeyse vardın."

Elleri tekrar çenemi kavıyor ve yüzümü tutuşundaki yumuşaklık ve özen beni, ulaşmaya çalıştığım amacın onu derin boğazlamak olduğu gerçeğinden daha çok sarsıyor. Ama iş Mount'a gelince, bir noktayı kanıtlamak, bağlamı ne olursa olsun, bir noktayı kanıtlamaktır.

Aletiyle tekrar ileri doğru bastırdığında burnumdan nefes alıyorum ve yutkunuyorum, burnum karnının sert düzlemine bastırana kadar hepsini alıyorum.

Gözleri zaferle parlıyor ama bu öncekinden farklı. Bunun kendini beğenmiş bir zaferden değil, *gururdan* kaynaklandığını anlamam için sikini bir kez daha okşamam ve yutmam gerekiyor.

Yüzümü becermeye devam ediyor, birkaç vuruş sığ ve sonra bir tane derin, her seferinde beni bir sonraki şeye hazırlar gibi ellerinden ince bir baskı ile beni uyarıyor.

Önünde diz çöktüğümde, yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptım, tek amacım onun gücünü çalmaktı. Ama burada başka bir şey oluyor ve ben buna bir isim koyamıyorum.

"Her damlasını yutacaksın, cehennem zebanisi."

Dayanmaya çalışması için ona gözlerimle meydan okuyorum ama o bundan etkilenmiş gibi görünmüyor. Bunun yerine, ağzımı daha hızlı ve daha hızlı sikiyor, derinlere inmiyor, ancak horozunun ucuna odaklanmak için vuruşlarını sığ tutuyor. Elleri yüzümden hiç ayrılmıyor, hatta başını geriye atıp gırtlığımdan aşağı boşalırken böğürdüğünde bile.

Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirip her bir parçasını yutuyorum, o da ellerini bırakıp dik durmak için masasının kenarını kavıyor.

O anda Mount'ın benimle oynadığı oyunun bildiğinden çok daha tehlikeli olduğunu fark ediyorum çünkü az önce avantajı ele geçirmiştım.

Bu şehirdeki en güçlü ve korkulan adamı neredeyse dize getiriyordum ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

MOUNT

M Cep telefonum tekrar tekrar çalıyor, şüphesiz Keira'ya bir şeyler öğretmek için telefonu kapattığım Meksikalılar. sikimi emiyor ve ben bunu umursamıyorum bile.

En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum - Keira'nın daracık amına prezervatifsiz boşaldığım zamanlar dışında. Bir kadının doğum kontrol hapi kullandığına dair sözüne hiç güvenmemiştim ama nedense onunkine güveniyorum.

Doğrulamak için bir telefon görüşmesi yapmam gerekirdi, ama bunu yapma ihtiyacı bile hissetmiyorum. Belki de boktan bir evrende, Keira'yı kazara hamile bırakırsam, bu bana onun üzerinde ömür boyu inkar edilemez bir hakimiyet sağlar.

Küçük yaşlardan itibaren bu cehennem gibi dünyaya asla bir çocuk getirmeyeceğime yemin ettim. Sonuçları düşünülemezdi. Bu sadece bir zayıflık değil, daha önce yaptığım her şeyden çok daha büyük bir günah olurdu.

Ayrıca, bir çocuğun nasıl yetiştirileceğı ya da birinin nasıl sevileceğı hakkında ne bilirim ki? Tüm hayatım kontrol ya da kontrolsüzlük etrafında dönüyor ve tek bildiğim bunca yıl boyunca elde etmek için savaştığım güce nasıl sıkı sıkıya tutunacağım. şu andan itibaren prezervatif kullanmam gerektiğini biliyorum ama sikimi onun sıcak amından bir lateks tabakasıyla ayırma düşüncesi dişlerimi sıkımda neden oluyor.

Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum.

Olmam gerekenden daha derine girdiğimi biliyorum ama kendimi geri çekemiyorum. Dahası, geri çekilmek istemiyorum.

Keira önümde durduğunda, nefes almaya çalışırken göğüsleri büstiyere çarpıyor, yanağını tekrar okşuyorum.

"Yeni başlayan biri için fena değil."

Titreyen elini yüzüne doğru kaldırıyor ve orta parmağı hariç diğer parmaklarını geri çektikten sonra parmağının ucuna bir öpücük kondurarak beni yine tersliyor.

Onun seks sırasında olduğu gibi seks sonrasında da uyumlu olması nasıl bir şey olurdu?

Şüphesiz boş bir hayal.

Bileğini yakalamak için uzandım ve elini bacaklarının arasına indirmeye zorladım. Meydan okuyan yeşil bakışlarını kırmadan, parmağını amının sırlıslam dikişinin üzerinde sürüklüyorum.

"Bunu hissediyor musun? Benim için sırlıslam oldun. İstedğin kadar inkar et, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz." Parmağını kullanarak piercingine hafifçe dokunuyorum, bunun onu en hızlı şekilde kenara sürükleyeceğini biliyorum. "Gelme sırasının sende olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet! Ne istediysen yaptım." Yanıtı inkar edilemez bir ihtiyaç duygusu taşıyor.

Girişini kızdırmak için parmağını kullanıyorum. "Ve bunun sana bir orgazm hakkı verdiğini mi düşünüyorsun?"

Başını hızlıca sallıyor ve ben de ona parmağımla işkence etmeye devam ediyorum, nefes nefese inlemeleri sikimi yeniden sertleştiriyor.

Boşalmadan önce elini çekip diğer bileğini yakalıyorum ve tutuşuma karşı mücadele ederken her ikisini de arkasına sabitliyorum.

"Hayır. Gelemezsin. Geç kalırsan böyle olur." "Sadece beş dakika!"

"Beş dakika ya da beş saat, yine de geç kaldınız."

"Ama-"

"Bana bir bahane daha ver ve konuşacağımız tek popo şu anda bir tıkaçla dolu olan popo olsun. Aslında, sanırım neredeyse hazırsın. Bir beden daha kaldı ve bakalım sonunda koca sikimi kışına sığdırabilecek miyim?"

KEIRA

H Meme uçlarımla sertleşmesi, a m ı m ı n ı ı slanması ve ellerimin masasındaki lambayı kapıp onu dövmek için kaşınması aynı anda öldürmek mi?

Bu adam beni kesinlikle delirtiyor. Eğer ondan hemen uzaklaşmazsam, akla hayale gelmeyecek bir şey yapacağım.

Kendini masasına bırakıp, boşalmana izin verdiği sürece ne isterse karşılığında seni becermesi için yalvarmak gibi mi? Bileklerimi Mount'un elinden çekip alırken içimdeki sesi bastırıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde gitmeme izin verdi.

İfadesini ölçmeye çalışarak masadan uzaklaşıyorum. Onu okumak imkânsız.

"Sanırım bugün işe gitmek istiyorsun?" diye soruyor.

İş. İş nasıl unuttum ben?

"Evet. Tabii ki. Orada her zaman yapacak daha çok şey vardır." "Bunu anlıyorum."

Düşünmesi bile tuhaf, ama belki de ortak bir noktamız var: İkimiz de kendi işimizi yürütüyoruz. Ya da onun durumunda, bir imparatorluk. Ama benim de amacım bu, Seven Sinners'ın dünya viski piyasasına hakim olması. Babamın planları hiçbir zaman bu kadar büyük olmadı, onun babası ya da büyükbabasınıninkiler de öyle, ama ben daha büyük düşünüyorum. Doğru bağlantılara ve paraya sahip olsaydım neler yapabileceğimizi görüyorum. Brett'in beni bu kadar kolay içine çekmesinin bir nedeni de buydu. Benim vizyonumu paylaştığına beni inandırdı. Çok istediğim geleceğin resmini çizdi ve ben de ona kandım.

Brett.

Bu sabah karşıma çıkan ilk randevu hatırlatıcısındaki notu hatırladıkça onu düşünmek boğazımda safra birikmesine neden oluyor. *Önceki randevunuz halledildi.*

Cevaplanması için kapısına koştüğüm soruyu dile getirmeden önce Mount'tan birkaç adım daha uzaklaşıyorum. "Nasıl yaptın- Ne yaptın-" Kelimeleri doğru söyleyemediğim için tökezliyorum. "Brett'e ne oldu?"

Mount'un okunamayan ifadesi, iyi tanıdığım o granit benzeri sertliğe dönüşüyor. "Bir daha onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Ama bu ne anlama geliyor?"

Sesim yükseliyor çünkü bu öylece bırakabileceğim bir şey değil. Dün gece, ebediyete uğurladığımı sandığım adamı kapımda dikilirken görmek büyük bir şoktu. Hayatımda daha önce hiç bayılmamıştım, ama bir tahıl çuvalı gibi yere yığıldım.

Kendime geldiğimde Brett başımda dikiliyordu, kollarını kavuşturup açarken ağırlığı bir a y a ğ ı n d a n diğerine geçiyordu. Elindeki silahın namlusu sürekli hareket ediyor, elinin tersiyle burnunu ovuyor, nezle olmuş gibi burnunu çekiyordu. Bu işaretleri daha önce hiç fark etmemiştim ama Magnolia'nın bana anlattıklarından sonra uyuşturucu kullandığını anlamıştım. Kokain, diye düşündüm. Başka bir şey olup olmadığını bilecek kadar tecrübem yok ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum.

Bir zamanlar çok tanıdık olan yüzü incelmış, yanakları çukurlaşmış ve gözlerinin altındaki koyu halkalar o kadar belirginleşmişti ki, gece dışarı çıktıktan sonra yüzümdeki makyajı temizlemeden uyandığımda benimkilere benziyorlardı.

Bana tam olarak ne istediğini söylemesi uzun sürmedi. Para. Ve yerine getirmemenin cezası? Tüm ailemi öldürmek.

Beni çok korkuttu mu? Evet, korkuttu. İnsanların sevdiğim insanları tehdit etmesi beni kızdırdı mı? Kesinlikle.

Planını anlattı ve ben de uyacağıma söz verdim çünkü zaten onlar için bedenimi satmıştım, sahip olduğumu bile bilmediğim paradan vazgeçmenin ne anlamı vardı? Bu noktada, onları kurtarmak için feda edemeyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu, tabii bunu asla bilemeyeceklerdi.

Brett gittiğinde, kapıyı kapatmadan önce mide bulandırıcı bir kahkaha attı.

"Bir işi yürütme konusunda bu kadar berbat olman çok kötü. Orası batmasaydı daha uzun süre kalabilirdim. Ama yine de berbat sevişiyordun. Sikimi tekrar o soğuk amına sokmaya dayanabilir miydim, emin değilim."

Çılgılık atmak istedim. Öfkelenmek. Ona hayatımın en düşüncesiz şeyini yapmamın -onunla yatmamın- tek nedeninin maskeli balo gecesi bana istediğim her şeyi verecek kişinin o olduğunu düşünmem olduğunu söylemek istedim. Ama vermedi. O zaten dengesizdi ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemedim.

Sadece gitmesini istedim ve şimdi temelli gidip gitmediğini bilmek istiyorum.

"Onu sen mi öldürdün?" Mount'a soruyu açık açık yönelttim.

Masa sandalyesine geri yaslandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve masasına dayadı. "Bu soruyu kaç kez sorarsan sor, ya da kim hakkında sorarsan sor, asla cevaplamayacağımı şimdiye kadar anlamadın mı?"

Cevap vermeyince omurgam sertleşiyor ve bizi sadece onun masası ayırana kadar odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum. "Bu sefer gerçekten dul olup olmadığımı bilmeyi hak etmiyor muyum sence?"

Masaya bakıyor ve ben onun her hareketini takip ediyorum. Başını kaldırıp bakışlarımla buluşmadan önce başparmaklarını üç kez birbirine vuruyor.

"Seni bu şehirdeki herhangi bir yargıcın ya da vaizin karşısına çıkarabilirim ve on dakikadan kısa bir sürede karım olursun."

Gökdelen topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, cevabıyla zihnim dönüyor ve bir karşılık veriyorum. "Çünkü muhtemelen hepsine karşı bir şeyler hissediyorsundur ve ne dersin yaparlar. Kötü şöhretli Lachlan Mount için de hayat böyle değil mi?"

Parmaklarını çözüyor, iki avucunu masaya bastırıyor ve sandalyesinden kalkıp göz hizamıza gelecek kadar yükseliyor. "Bu konuda kesinlikle haklısın." Sesi derin ve sert, sanki ona tekrar meydan okumam için bana meydan okuyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Eğer bugün seninle evlenirsem, yasal olarak benim olacağını söyledimde beni sorgulama."

Beni bir adım geriye iten, kocamı öldürdüğü ya da dün geceyle bu sabah arasında bir zamanda öldürttüğü iması değil. Hayır, Mount'un beni kendisiyle evlenmem için bir yargıç ya da rahibin önüne sürükleyeceği düşüncesi ödümü koparıyor.

Dengemi ve omurgamı bulup omuzlarımı dikleştiriyorum. "İyi ki ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

O tanıdık kendini beğenmiş gülümseme ağzının kenarlarını çekiştiriyor. "Asla asla deme Keira."

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp arkamı dönüyorum, bu gökdelen topuklarının üzerinde mümkün olduğunca hızlı bir şekilde odadan çıkmam gerekiyor. Kapıya ulaştığımda tekrar konuşuyor.

"İş kıyafetlerin dolabımda. Fişi bir saat daha takılı tut ve içki fabrikasında çok geç kalma. Bu gece senin için planlarım var."

MOUNT

K

eira ofis kapısını arkasından çarpıyor ve yüzümde savaştığım sırtış yayılıyor. Kapanış yok

İrlandalı cehennem köpeğimin sessiz ve uysal tıkırtısıyla kapı açıldı.

Cep telefonuma uzanıp kaçırdığım mesajlar ve güvenli e-postalarım arasında geziniyorum ama tek bir kelimeye bile konsantre olamıyorum. Bakışlarım sürekli önümde diz çöktüğü yere düşüyor ve sonra onu üzerine yatırdığım masanın yüzeyine kayıyor.

Keira'nın kokusu hâlâ havada asılı duruyor ve konsantrasyonum iyice bozulmuş durumda. Gizli çıkışı tetiklemek için sola dönmeden önce kapının kilidini açmak için odayı geçmeden önce tiksintili bir homurtuyla sandalyemden kalkıyorum - ki hala bir saç tokasıyla açmaya çalışmasını gülünç buluyorum -.

İç koridora adımımı atar atmaz üzerimdeki gerilim birkaç derece azalıyor. Onun yüzünden kütüphanem söz konusu olmadığından kendimi diğer ofisime gitmeye zorluyorum.

Neredeyse girişe varmışım ki J'nin de aynı yöne doğru gittiğini fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı patron? Mesajlarına cevap vermiyorsun."

"Ne istiyorsun?"

"Onları hemen aramanı isteyen çok kızgın Meksikalılar var. Dün geceki durum tam bir karmaşaya dönüştü."

Kilidi açmak için parmak izimi kullanıyorum. Ofisimin iç kapısı kayarak açıldığında ikimiz de odaya giriyoruz. "Onlara bir bok açıklamama gerek yok ve onlar da talepte bulunamazlar. Burası benim şehrim."

J masanın karşısındaki koltuğa oturdu. "Onları daha ne kadar parmağının altında tutabileceğini sanıyorsun? Karteller kontrolü sonsuza dek elinde tutmana izin vermeyecektir."

"*Kontrolü sağlamama izin vermek mi?* Burada olanın bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha da fazla güç kazanıyorlar. Kimse onları senin gibi hizada tutamadı, ama ya denge değişirse?"

Ellerimi yumruk yapıp masamın üzerine koyuyorum. "Denge değişmiyor. Onları hizada tutuyorum çünkü başka hiç kimsenin onlar üzerinde benim kadar etkisi yok. Benim sözüm olmadan bir adım bile atmamaları tesadüf değil. Bunu biliyorsun."

J, sakladığım sırlar ve bunun sonucunda ortaya çıkan şantaj hakkında muhtemelen V hariç herkesten daha fazla şey bilecek kadar uzun süredir ekibimde.

"Sadece akıllı olmamız gerektiğini söylüyorum. Belki bir dahaki sefere bir teğmeni öldürdükten sonra telefonu yüzlerine kapatarak onları kızdırmamak iyi bir plan olabilir."

"Onlara boyun eğmenin, sahip olduklarını düşündükleri gücün umurumda olmadığını göstermekten daha fazlasını yapacağını mı düşünüyorsun? Burası *benim şehrim*. Kuralları ben koyarım."

J sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bunu yanlış anlama patron-"

"Böyle bir cümleye başlayan çoğu insanı öldürdüğümü biliyorsun."

"Evet, son zamanlarda dikkatinin dağınık olduğunu söylemezsem sadık bir arkadaş olmazdım."

Bahsedilen dikkat dağınıklığı Keira ve J'nin ondan bahsetmeye cüret e t m e s i beni kızdırıyor. "Dikkatli ol."

J iki avucunu da havaya kaldırarak beni yatıştırmaya çalışıyor. "Kötü olduğunu söylemiyorum, sadece seni ele geçirdiğini söylüyorum. Kafanı karıştırmasından endişeleniyorum. Diğerleri, sen hayatına devam ettiğinde sanki hiç var olmamış gibiydi ama bu seferki farklı görünüyor. Ben görürsem, başka kim görür? Zirvede kaldın çünkü insanlar

Sadece senden korkuyor ve sana saygı duyuyorum, çünkü istismar edilecek bir zayıflığın olmadığından emin oldun."

Gözlerimi ikinci komutanıma dikiyorum. "Hâlâ istismar edilecek bir zayıflığım yok ve bu konu kapanmıştır."

J başını sallıyor, hareketine saygı duyuyor. "Evet, efendim. Biraz boş vaktiniz olduğunda, imzalamanızı bekleyen birkaç karar var. Onları gözden geçirmek istediğinizde bana haber verin."

Keira yüzünden işimin başında olmadığım iması beni çileden çıkarıyor. "Hemen şimdi. Hepsini halledelim. Ödenmemiş her bir madde halledilene kadar ikimiz de bu odadan çıkmayacağız. Dikkatimin dağıldığını mı düşünüyorsun? Yanılıyorsun. Hiçbir şey değişmedi."

Bu sözleri söylerken bile yalan söylediğimi biliyorum.

Her şey değişti.

KEIRA

I hala seçebileceğimiz tek bir kıyafet var, ama bu sefer tek fark ne? Mount'un dolabında. Sanırım.

Özel dikim gömleklerinden birini, kemer yerine süslü bir kravat kullanarak bir tür moda ifadesine dönüştürmeye çalışabilirim.

Siyah-beyaz çizgili elbiseyi askıdan alıp içine girmeden önce bu düşünce aklımdan sadece iki saniye geçiyor. Bir kez daha, tasarımcı işi, çok pahalı ve üzerime tam oturuyor. Oh, ve yanında gelen iç çamaşırı bu sefer bir tanga ve güzel bir dantel sütyen içeriyor, bu da bir artı.

Mount'un süitinin kapısını açtığımda V dışarıda bekliyordu. Beni sessizce işe götürüyor -başlıksız- ve fişi çıkarmak için banyoya gizlice girmeden önce öngörülen saat boyunca takılı tutuyorum. Sonra kendimi işe gömüyorum ve bu sabahı neredeyse unutana kadar birbiri ardına işlerle uğraşıyorum.

Neredeyse.

Ben bir dulum.

Aylardır buna inandığımı düşünürsek bu şaşırtıcı bir farkındalık olmamalı, ancak bunun ancak şimdi doğru olduğunu bilmek tamamen farklı bir durum.

Mount'un dün gece ayrıldıktan sonra ve ben bu sabah uyanmadan önce Brett'in "icabına baktığı" için üzüntü ya da *başka* bir şey hissetmeliyim. Ama doğrusu tek hissettiğim rahatlama.

Bu beni ne kadar kötü bir insan yapar?

Mount'un etkisini bile suçlayamam, çünkü onunla bu ofiste ilk karşılaşmamdan sonra, Brett hala hayatta olsaydı, beni bu duruma soktuğu için onu kendim öldüreceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Ve dün gece, ailemi nasıl öldüreceğini anlatırken, silahı elinden çekip almak ve tüm mermileri göğsüne boşaltmak istedim, belki de tam gözlerinin arasına sıkmak için tek bir atış saklamak dışında.

Dirseklerimi masama dayadım ve başımı ellerimin beşiğine bıraktım.

Kimim ben?

Vahşi bir nefes çekiyorum ve bakışlarımı tavana kaldırıyorum. Artık kendimi tanıyamıyorum. Küçüklüğümde beri sahip olmayı hayal ettiğim ofisimde oturuyorum, kocamı öldüren ya da öldürten bir adamın benim için seçtiği kıyafetleri giyiyorum ve polise gidip olanları anlatmak yerine, bu sabah masasında beni becermesini ne kadar çok istediğimi düşünüyorum.

Neyim var benim böyle?

Cevaplayamadığım bir soru bu, bu yüzden bir yığın işime geri dönüyorum, beni cehenneme götüreceğinden emin olduğum ahlaki bir krizle parçalanmıyormuşum gibi davranıyorum çünkü en ufak bir pişmanlık duyamıyorum.

Muhtemelen son konferans görüşmem, detayları hazırlamaları için avukatlara teslim etmeden önce bir tedarik sözleşmesinin ön hazırlıklarını müzakere ettiğim için gereğinden uzun bir saat sürdüğü için zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Anlaşmayı GWSC'de şahsen kutlamak için birkaç gün içinde Dublin'de görüşecek miyiz?" Roy soruyor. Kendisi birincil tedarikçime yedek olarak ihtiyaç duyduğum birinci sınıf bir organik tahıl tedarikçisi, böylece tek kaynaklı olmuyorum.

GWSC, ben yirmi yaşındayken babam büyükbabamla birlikte gittiğinden beri katılmak istediğim bir etkinlik olan Küresel Viski ve Alkollü İçkiler Konferansı. Ondan sonra babam bunun şirketin haklı çıkaramayacağı bir masraf olduğunu söyledi ve dümene geçtiğimden beri durum böyle olmaya devam etti.

"Son dakikada bir bilet almayı umuyordum, ancak yaklaşan etkinliğim bu planları değiştirecek." Cevabım tam

Saçmalık. Kayıt yaptırmayı denemedim bile çünkü maaşımı ödeyemezken hayalimdeki konferansa gitmek sorumsuzluğun zirvesi olurdu. En azından Mount araya girmeden önce yapamazdım.

Ne olursa olsun, Seven Sinners'ın potansiyel bir tedarikçiye para sorunu yaşadığını itiraf edecek değilim.

"Bu hayal kırıklığı. Ağır toplar geliyor. Katılacağımız için gerçekten heyecanlıyız çünkü bu yıl tahıl üretimimizi iki katına çıkardık ve tedarik tarafında çok fazla ilgi var."

Yorumunun satır aralarını okudum. "Umarım bu, bana bu müzakerelerde sert oynayacağını söyleme şeklin değildir Roy. Bir anlaşma yaptığımızı biliyorsun." Bunu sesimde bir gülümsemeyle söylüyorum ama elimdeki kalemi masamın üzerindeki karalama kenarlı not defterine doğru saplama hareketi yapmak için kullanıyorum.

Roy kahkahalarla gülüyor. "Tabii ki hayır. Beni bilirsin. Sözümün eriyimdir."

"Hâlâ senin gibi güvenilirliği tartışılmaz adamların olduğunu bilmek güzel. Bugünlerde bu çok nadir bulunan bir şey. Umarım gelecek yıl GWSC'de görüşürüz."

Avukatlara sözleşme taslağını hazırlama sözü vererek telefonu kapattık ve ben de not defterimdeki sözleşme şartlarıyla ilgili karalamalara baktım.

Avukatları taslağı hazırlarken her şeyi berbat etmedikleri sürece iyi bir anlaşma yapıyorum. Yemin ederim basit şeyleri karmaşık hale getirmeye bayılıyorlar.

Zihnim GWSC hakkındaki konuşmamızın son birkaç dakikasını geri sarıyor ve bir dakikalığına hayal kurmama izin veriyorum. Bilgisayarımdaki kayıt web sitesini açıp detayları okuyorum.

Gidebilseydim, hayatımın en iyi ağlarından bazılarını kurma şansım olurdu. Bu, Seven Sinners'ın istediğim gibi gelişmesi ya da varlığını sürdürmeye devam etmesi arasındaki fark olabilir. Babam bunu düşündüğüm için bile aptal olduğumu söylerdi ama o farklı bir nesilden geliyordu. Çok çalış. Sıkı oyna. Hayatına devam et.

Aile geleneğini bu şekilde sürdürmek istemiyorum. Bir viski imparatorluğu kurmak istiyorum.

Tanrım, beni dinle. Mount gibi konuşuyorum.

Masamdan kalkıp ayağa kalkıyorum; omuzlarım, boynum ve sırtım ne kadar uzun süredir oturduğumu protesto ediyor ve midem gurulduyor.

İyi ki bir restoranım var. Ofisimden çıktığımda Temperance'ın koridorda bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Oh, güzel. Unuttun sanmıştım."

Zihnim onun neden bahsediyor olabileceğini anlamaya çalışıyor. "Neyi unuttum?"

"Kahretsin, unutmuşsun. Sorun değil. Sorun değil. Geç kalmadın. Geç kalmayasın diye seni almaya geliyordum." Beni asansöre doğru götürüyor ve ben hala neden bahsettiğine dair en ufak bir ipucuna sahip değilim.

"Neyi kaçırıyorum?"

Asansörün kapısı açılıyor ve içeri giriyoruz. Temperance en üst kat için düğmeye basıyor. "Turizm kurulu başkanıyla görüşmen."

"Oh kahretsin!" Haklıydı. Tamamen unutmuşum.

"Bu büyük bir olay Keira. Bunu tamamen unutmak yerine heyecanlanacağını umuyordum."

Ona, Lachlan Mount bir borcun ödenmesi için yeterli olduğuma karar verdiğinden beri hayatımın biraz kaotik olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum. Bir de görünüşe göre üzülmediğim *kocamı öldürme* olayı var ki o da beni oyundan düşürdü. Dışlerimi gıcırdatarak birbirine geçiriyorum, çünkü bunları ona anlatmamın hiçbir yolu yok.

Belki Magnolia dışında kimseye söyleyemem. Kısmen içinde bulunduğum dünyada yaşıyor ve beni herkesten daha iyi anlayacaktır.

"Bunu yazmıyorum. Gerçekten. Sadece çılgınca birkaç gün geçirdim."

"Sorun değil. İyi olacaksın. Sana yapmamız gerektiğini söylediğim şeyle tamamen örtüşüyor" diyor.

"Ne şeyi?" Bugün aslında berbat bir CEO olduğumu kabul ederek soruyorum, ama kendime bir şans veriyorum.

"Turlar ve hediyelik eşya dükkânı. Daha fazla insanı buraya getirmeliyiz. Seven Sinners'a kişisel olarak yatırım yapmalarını sağlayın. Nasıl yaptığımızı görsünler, dünyanın en iyi viskisini hayata geçiren insanlarla tanışsınlar ve hemen ardından tadına baksınlar,

ömür boyu müşteri olma ihtimalleri çok daha yüksektir. Asla unutamayacakları bir deneyim olacak. Sosyal medyada harika hashtag'lerle paylaşacakları bir deneyim. Buna ihtiyacımız var Keira."

Bana basılı bir kâğıt uzattı ve ben de madde madde yazılmış noktalara baktım.

"Ah. O şey."

Burnumdan nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum, çünkü söylediklerinde haklılık payı olduğunu biliyorum. Kesinlikle, yüzde yüz haklı. Ama babam, şirketi bana devreder etmez restoranı oluşturmak için bir inşaat projesi başlattığımı öğrendikten sonra çılgına döndü. Eğer tur gruplarını tesise getirmeye ve onlara viskimizi nasıl yaptığımızı göstermeye başlarsam, lanet olası aklını kaçırarak ve emeklilikten o kadar hızlı ayrılacak ki başım dönecek.

Sürecimiz çok sıra dışı değil, çünkü tüm viskiler benzer bir süreçle üretiliyor, ancak tescilli birkaç özel adımımız var. Turları buraya getirmek bu aşamaların gizliliğini tehlikeye atacaktır.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diyor Temperance restoran katındaki asansörün kapısı açılırken ve ben dışarı çıkarken kapıyı açık tutmak için düğmeyi tutuyor.

"Biliyorum. Ama babam-"

"Baban artık yetkili değil. Bunu her hafta insanlara kaç kez söylüyorsun?" Sessizliğim devam etmesi için gereken tek cevap. "Onun onayı olmadan devasa bir inşaat projesini üstlendin çünkü buna inanıyordun. Bu o kadar da büyük bir mesele değil."

"Ama fikri mülkiyetimiz-"

"Güvenli olacak. Turu her şeyin yolunda gideceği bir şekilde yapılandırabiliriz."

"Peki ya sorumluluk? Avukatlar çıldırır."

Temperance gözlerini devirir. "Bana bahane üretmeyi bırak. Gidip turizm kurulu başkanına şarap ve yemek ver ve ona Seven Sinners içki fabrikasına yapılacak bu eklemenin New Orleans'ın en yeni ve en unutulmaz cazibe merkezlerinden biri olacağının nedenlerini anlat."

"Ben de burada CEO olduğumu sanıyordum." Asansörün düğmesini bırakıp kapılar kapanmak üzere kayarken sırtarak karşılık veriyorum.

"Unuttuğunu bildiğim için söylüyorum, yeni yönetim kurulu başkanının adı Jeff Doon. Birbirinizi tanıdığınızı söyledi." Gözden kaybolurken sesi de kısılıyor.

Ağzımın açık kalmasını da kaçırıyor.

Jeff Doon benim lisedeki erkek arkadaşımdı. Mezuniyet balosundan sonra bekaretimi kaybettiğim çocuk. Bu deneyim dünyanın en büyük klişesiydi ve tam da beklenebileceği gibi eziciydi.

Onu yıllardır görmedim ama Brett için düzenlenen anma törenine bir kart ve çiçek göndermiş, bir şeye ihtiyacım olursa yanımda olduğunu söylemişti.

Onu gördüğümde restorana iki adım atmıştım. Aynı anda o da beni görüyor ve kollarını iki yana açarak oturduğu yerden zıplayarak kalkıyor.

Oh, Yüce İsa.

Mount'un bunu öğrendiğinde ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum.

Yalan söylemek zorunda kalacağım. Başka seçenek yok. Ya da Jeff de yarına kadar "halledilmiş" olabilir.

MOUNT

MOUNT: *Hangi cehennemdesin sen?
Hala paketi bekliyorum.*
DAĞ: *Hangi cehennemde o?
İçeride.*

Keira'nın kolyesine yerleştirilmiş takip cihazının yerini iki kez kontrol etmek için telefonumdaki uygulamayı AÇIYORUM, şaşırtıcı bir şekilde henüz cıvata kesicilerle çıkarmaya çalışmadı. Belki de onu dairesinde bulduğumuzda faydasını fark etmiştir.

Ya da belki de cıvata kesici fikri henüz aklına gelmemiştir.
Muhtemelen bu daha olası bir cevap.

Sinyal hâlâ binada olduğunu gösteriyor ama bodrumdaki ofisinde değil. Binayı daha iyi görebilmek için uygulamayı değiştiriyorum. Teknoloji sihirli bir şey, çünkü artık onun restoranda olduğunu biliyorum.

Saate bakıyorum. Saat neredeyse yedi buçuk.

Masanın üstündeki ikinci cep telefonumu, Keira'dan başka kimseyle iletişim kurmadığım cep telefonumu kapıp ona bir mesaj gönderiyorum.

İki dakika içinde kapıdan çıkmış olman gerekiyor yoksa V seni almaya gelecek.

Mesajı okuduğuna dair bir işaret görmek için bekliyorum ama hiçbir şey yok.

Siktir et iki dakikayı. Ben kimseyi beklemem ve bana kalırsa Keira saatler önce evde olmalıydı.

Telefonları tekrar değiştirerek V'ye yeni emirler veriyorum.

MONTAJ: Restorana git. Onu neyin tuttuğunu öğren ve ona eşlik et. Beklemekten bıktım.

Yapacağım, patron.

DAĞ: Onu güvene alıp geri döndüğünüzde bana haber verin.

J ile yaptığım konuşmadan ve Keira'nın başkalarının mutlaka fark edeceği bir zayıflık haline geldiği önerisinden sonra daha da tetikteyim. V'nin onu her gün işe götürüp getirdiği arabanın kurşun geçirmez camı var ve zırhla kaplanmış. Çok ağır, bu yüzden onu hiç kullanmıyorum. Hıza, güce ve estetiğe değer veririm ve hem süper arabalardan hem de Amerikan kaslarından oluşan geniş bir koleksiyonum var. Ayrımcılık yapmıyorum; sadece hepsini topluyorum.

Birinin beni ortadan kaldırmaya çalışması için ölmek istemesi gerekir. Kartelin mutsuz olduğunu biliyorum ama aynı zamanda onları içten içe yok edecek, yıllarca bir örgüt olarak kendilerini toparlamak için mücadele etmelerine neden olacak bilgilere sahibim. Ben aptal değilim. Tüm sonuçlarını düşünmeden bir hamle yapmam.

Ya da en azından *ona* kadar hiç yapmadım.

J bir konuda haklıydı. Keira farklı. Her fırsatta benimle savaşıyor. Teslimiyeti asla kesin değil, ama teslim olduğunda çok daha tatlı oluyor. Vücudu gözlerindeki ateş kadar sıcak yanıyor ve ben bu cehenneme bağımlıyım.

Hay sikeyim.

J haklı. Kendimi toparlamalı ve her zaman yaptığım gibi kendimi nasıl bölümlere ayıracağımı bulmalıyım. Keira'nın varlığı özel hayatımı ele geçirebilir ama işim tüm konsantrasyonumu gerektiriyor.

Tam bir güvenlik taraması yapmalı ve kimsenin bir anlık dalgınlığımdan yararlanmadığından emin olmalıyım. Organizasyonumdaki herkesin dosyalarının güncellenmesi ve birinin onları bana karşı kullanmasını sağlayacak herhangi bir zayıflık geliştirmediklerinden emin olunması gerekiyor. Ve bunun şimdi yapılması gerekiyor.

J'ye emri içeren bir mesaj gönderiyorum ve hızlı bir yanıt alıyorum.

İyi düşündün patron. Kimi kullanmak istiyorsun?

Tek bir bilgiyi bile kaçırmaktansa kılıçlarının üzerine düşmeyi tercih edecek iki müfettişimiz var. Sadakatleri herkes gibi kanıtlandı, biri diğerinden daha yakın zamanda. Brett Hyde'ın eski evlilik belgesini gözden kaçırın üçüncü dedektif zorla emekli edildi.

MONTAJ: İkisini de kullanın. Bağımsız olarak. İkisinin de işte olduğunu bilmelerini istemiyorum. Güncellenen her dosyayı bana gönderin. Onları şahsen gözden geçiriyorum.

Peki efendim. Başlıyorum.

Masamdan uzaklaşır uzaklaşmaz telefonum bir mesajla tekrar çalıyor ve bu Keira'ya mesaj göndermek için kullandığım telefon değil.

Bir adamla buluşacakmış. Onu getirmemi mi yoksa beklememi mi istersin?

B U N E L A N ?

Masamdaki düğmeye basarak monitörlerimi gizli bölmelerinden çıkarıyorum ve Seven Sinners restoranının kamera görüntülerini açıyorum.

Keira'nın ateşli kızıl saçlarını ve karşı tarafta oturan adamı gördüğüm kabine zoom yapıyorum. Adam masanın öbür ucuna uzanıyor, sanki Keira'nın ellerini tutmak istiyor ama Keira ellerini geri çekip kucağına sıkıştırıyor.

V'ye cevap veriyorum.

M O U N T : B u h e r i f d e k i m ?

B i l m i y o r u m .

VE V'nin kimseye sormayacağından eminim çünkü on yıldan uzun süredir konuşmuyor.

Adamın yüzünün ekran görüntüsünü alıp J'ye gönderiyorum.

A d ı n ı v e g e ç m i ş i n i ö ğ r e n m e l i y i m . H e m e n .

T a m a m d ı r p a t r o n .

KOMUTAN YARDIMCIMIN bilgisayar becerileri alışılmışın dışında. MIT eğitimi için ödediğim paradan sonra, öyle olmalı.

Bir yanıt almam üç dakikadan az sürüyor.

E - p o s t a n ı k o n t r o l e t .

Güvenli uygulamasını açıyorum ve okuduğum her kelime beni daha da sinirlendiriyor.

Telefonum yeni bir mesajla titriyor.

V: Onu getirmemi ister misin?

AYAK: Hayır. Bunu kendim halledeceğim.

KEIRA

I Bu yemeği mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bitirmeye çalışıyorum, ancak geçen her saniye

Bana karşı bir saldırı daha. Ya da daha kötüsü, Jeff'e karşı.

Scar dışarıda bekliyor olmalı. Geç saate kadar çalışmamam gerekiyordu. Mount bilecektir.

Scar beni kafesime geri götürene kadar Jeff'in adını, adresini, sosyal güvenlik numarasını ve tüm özgeçmişini bilmemesinin mümkün olmadığını d ü ş ü n e c e k kadar saf değilim.

Mount muhtemelen Jeff'in on yedi yaşındayken babasının Caddy'sinin arkasında beni becerirken -korkunç bir şekilde, ekleyebilirim- hangi marka prezervatif kullandığını bile bilecek.

"Asistanınızın önceden gönderdiği sunuma bir kez daha göz atacağım ve hazır olduğunuzda bize haber vermenizi bekleyeceğim. Bence bu gerçekten harika olabilir Keira. Sadece parti yapmak istemeyen insanlar için Bourbon Caddesi'nin dışında başka bir cazibe merkezi kullanabiliriz. Bu hem eğitici olur hem de memleketin harika viskilerinden tadabilirler."

Kadehini benimkine doğru kaldırıyor ve ben de kadehimi onunkiyle tokuştururken gülümsememi yüzümde tutmaya zorluyorum, içindekileri yudumlarken onun güvenliği için dua ediyorum.

"Bu yemeği ve harika sohbeti bitirmekten nefret ediyorum ama gitmem gereken başka bir randevum var. Çok teşekkür ederim Jeff. Temperance senin için ayrıntıları halleder halletmez seninle temasa geçecek."

Ayağa kalkıyorum, eteğimi düzeltiyorum ve Jeff kabinin kendi tarafından kalkıp beni kucaklamak için öne çıkıyor.

"Seni tekrar görmek güzel Keira. Çok uzun zaman oldu. Umarım bir dahaki sefere sadece iş konuşmak yerine biraz daha hasret giderebiliriz."

Başımı sallıyorum çünkü verebileceğim tek yanıt bu, umarım onun ölüm fermanını imzalamıyordumdur. "Kesinlikle irtibatta olacağız. Sen kal ve bir içki daha iç. Benden."

"Belki bir sonraki randevunu erteleyip bana katılabilirsin?"

"Maalesef yapamam."

Jeff'in gülümsemesinin şiddeti birkaç derece azalıyor, ama ona son bir kez başımı sallarken kendi gülümsememi sabit tutuyorum. Dönüp restoran katını geçiyorum, diğer müşterilere göz ucuyla gülümsüyorum ama asansöre binmeden önce kimseyle konuşmak için durmuyorum.

Asansörün bodrum katına inmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve Mount'un bugün benim için dolaba bıraktığı biraz daha az kışkırtıcı ayakkabılara ayağım sabırsızlıkla vuruyor.

Kapılar nihayet açıldığında, koridorda aceleyle ilerleyip ofisimin kapısını iterek açıyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum. "Sadece çantamı almam, Mount'a gitmem ve açıklamam gerekiyor."

"Tam olarak neyi açıklayacaksın?"

Karanlığın içinden tanıdık, derin bir ses geliyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve elimi kalbimin üzerine kapatıyorum.

"Tanrım, ödümü kopardın."

"Yapmalıyım. Çünkü emrettiğim gibi erken dönmek yerine neden lisedeki seks arkadaşınla yemek yediğini açıklamak için otuz saniye var."

"Öyle değildi."

Mount masa lambasını yaktı ve bana onu sandalyemde otururken ilk kez gördüğüm anı hatırlattı. O zaman damarlarımda daha önce hiç yaşamadığım bir korku dolaşıyordu. Bu gece kesinlikle korku hissediyorum ama kendim için değil. Başka biri için.

"Buraya gel."

Çatlak zemini geçerken, topuklarımda her tıkırtısı sessiz odada yankılanıyor gibi görünüyor. "O değil."

"Fikrimi değiştirdim. Lanet olası bir açıklama istemiyorum. Kıçını hemen önümde istiyorum." Mount masadan uzaklaşıp ayağa kalkarken sandalye betona sürtünüyor.

Onu kızdırmak istemediğim için dudaklarımı kenetliyorum ama Jeff'in varlığından bile haberdar olmadığı sonuçlara katlanmasına da izin vermek istemiyorum. Yine de açıklarken ayaklarım Mount'un emriyle hareket ediyor.

"Bu bir işti. O masum, yemin ederim. Onu rahat bırakın."

Mount bir elini bileğime dolayıp beni göğsüne doğru çekene kadar bir kol mesafesinde olduğumu fark etmiyorum.

"Masum mu? Sana baktığında gerçekten de düşüncelerinin erdemli olduğunu mu düşünüyorsun? Hiç sanmıyorum."

"Bu bir işti," diyorum tekrar. "Lütfen ona zarar verme. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

Mount uzanıp çenemi kavıyor. Sanki gerçeği bulmak için zihnime bakıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

"Sana yemin ederim, doğruyu söylüyorum."

Yüzümü arıyor ve onu yatıştıracak bir şey bulmuş olmalı ki beni tutmayı bırakıyor. "Sana inanıyorum."

Sözleri içimde şok dalgaları yaratıyor. "Öyle mi?"

"Sen en iyi ihtimalle boktan bir yalancısın. Ve görüntüleri gördüm. Seni becermek istiyor olabilir ama seni tehdit etmiyordu. O güvende."

Rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim."

Ben daha *sen* kelimesini söyleyemedim Mount beni döndürüyor ve ensemden kavrayarak göğüslerim masama değene kadar beni öne doğru bastırıyor.

"Ama bu sana dokunan tek erkeğin ben olduğumu hatırlatmak istemediğim anlamına gelmiyor." Eğiliyor, sözleri kulağımda gümbürdüyor. "Sen benimsin. Benimsin."

Sert bir nefes daha veriyorum ama bunun korkuyla hiçbir ilgisi yok. Aslında vücudumun bu kadar hızlı vites değiştirmesinden utanmalıyım. En özümde -en derin, en karanlık gizli derinliklerimde- hep istediğim şey buydu. *Her zaman*. Beni böylesine yoğun bir vahşilikle isteyen ve sadece ona ait olduğumu bilmemi sağlayan bir adam.

Ama neden bu adam olmak zorunda?

Cevabını bilmediğim bir soru bu ama yine de ona ağzımı açmadan edemiyorum. Mount benden daha azını beklemiyor. Ve nedense, benim isyanım her şeyi daha da kızıştırıyor.

"Bana sahip değilsin."

Mount elbisemin eteğini yukarı çekip tangamı aşağı indiriyor. "İşte burada yanılıyorsun."

Avucuyla sağ yanağıma bir tokat atıyor, tokat acıtacak kadar sert ama gerçek bir acıya neden olacak kadar değil. Bunun yerine, bir ısı patlaması takip ediyor ve iç kaslarım arzuladığım hisle sıkılıyor. Mount, kıcıma ve neden olduğu çökmekte olan yanığa masaj yapmayı bırakmadan önce tokat üstüne tokat atıyor.

İniltiyi bastırmaya çalışıyorum ama isteğim dışında kaçıyor. Eli bacaklarımın arasına kayıyor ve bulduğu ıslaklık karşısında homurdanıyor.

"İstediğin kadar inkâr edebilirsin ama ikimiz de bunu sevdiğini biliyoruz. O küçük akıllı ağzının aksine, vücudun her zaman doğruyu söyler."

Bir şey diyemiyorum çünkü o haklı. Gerçekten seviyorum. Bir an için beni tutmayı bıraktığında ayağa kalkıyorum ama hemen omzumu kavriyor.

"Hareket edebileceğini söylemedim. Burada işimiz bitmeye yakın bile değil."

Beni tekrar aşağı iterken tenim ürperiyor ve meme uçlarım sütyenimin içinde titriyor. Bu, maskeli balodaki o geceki adamın tutuşu. Beni duvara yaslayan, arkamı dönmeme asla izin vermeyen adamın. Bana ihtiyacım olan her şeyi veren adam ve o gece yüzünden onunla kaçtığımı sanmıştım.

Şimdi yanıldığımı biliyorum. Bunun dışında her konuda yanılmışım. İstediğim şey bu. İhtiyacım olan şey.

Mount'un fermuarının tıslaması kalbimin vuruşları arasındaki sessizliği bozuyor ve dokunuşunu beklememe neden oluyor. Kalın bir parmağını içime sokuyor, ben masamın üzerinde kıvrana kadar deliğimin etrafında dönüyor. Sonra parmağını çekip göt deliğimi yalıyor.

"Tıkaç nerede?"

"Dediğin gibi çıkardım."

"Nerede o?"

Dudaklarımı yalıyorum, soruya nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Ben düşünürken, o hâlâ yanmakta olan yanağıma sıkıyor.

Göt.

"Kayganlaştırıcıyla birlikte sol alt çekmecedeyim. Paketleyip saklamadan önce temizledim."

"İyi kız. Çünkü şimdi iki deliğin de doluyken sikilmenin nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin."

Merkezimi bir başka nem dalgası kaplıyor. Bir başka gizli kirli fantezim.

Tutuşunu bırakıyor ve az önce tarif ettiğim masa çekmecesini açıyor. Birkaç saniye sonra kayganlaştırıcı göt deliğimi kaplıyor ve amımı okşarken tıpayı içeri kaydırıyor. Masanın üzerinde kıvranmamak ve yalvarmamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Mount saçlarımı tutuyor ve beni incelemek için yüzümü yana çeviriyor. Başını sallıyor, bakışları siyah ve gülümsemesi kibirli. "Sen benim için yaratılmışsın."

Bu şok edici açıklamayla birlikte sikini girişime dayıyor ve başını içeri itiyor.

"Aman Tanrım." Yoğun dolgunluk karşısında sesim sert bir fısıltıyla çıkıyor ama Mount bir santim daha içeri iterken çıkardığı inilti sözlerimi örtüyor.

"Sikim o tıkaçla daracık amına zar zor sığıyor. Yüce Tanrım."

Aklımı kaybediyorum, Mount beni yavaşça doldururken ve masamın üzerine eğilerek beni iyice sikmeye devam ederken zevk her türlü mantıklı düşünceyi geride bırakıyor, ben bir yalvarış ve inleme karmaşasına dönüşene kadar.

O boşalmadan dakikalar önce orgazmım içimi parçalıyor ve sonra ofisimdeki tek ses, zor nefes alış verişlerimizin birbirine karışan sesi oluyor.

KEIRA

I Hayatımın en güçlü orgazmlarından birinin ardından iki dakikadan daha uzun süre keyif almayı bekliyordum, Ama hayır, işler böyle yürümedi. Bunun yerine, Mount'un yerleşkesine dönerken yol boyunca öfkelen dim.

Ofisimdeki çılgın ve gergin karşılaşmadan sonra beni arabaya kadar geçirdi ve *Planlar değışti* dışında başka bir açıklama yapmadan arka koltuğa oturttu. *İşim var.*

Planlar değışti çünkü beni zaten becerdi ve şimdi bu gece bana tekrar ihtiyacı yok mu? Bir şeylere vurmak istiyorum ama Scar'ın koltuğunun arkası beni tatmin etmeyecek.

"Keşke konuşsan, çünkü belki kafasının nasıl çalıştığını anlamama yardımcı olabilirsin. Eğer beni arabanın arkasına atmanın iyi bir hareket olduğunu düşünüyorsa, yanılıyor."

Sesimin **titremesinden** nefret ediyorum ve kendime bunun gözyaşı tehdidi değil öfke olduğunu söylüyorum.

Onu nasıl bu kadar çok isteyebilirim? Bana fiziksel olarak ihtiyacım olan her şeyi verebilecek kişinin o olduğunu nasıl düşünebilirim? Yapbozun önemli bir parçasını kaçırıyor, çünkü duygusal olarak kimseye nasıl değer vereceğini bilmiyor.

Scar beni Mount'un süitine götürdüğünde, kafamdan atamadığım kokuyu temizlemek için banyoya doğru ilerliyorum. Dolaptan gelen bir ses dikkatimi çekiyor ve bir çığlık atarak arkamı dönüyorum.

"Sen de kimsin be?" diye soruyorum.

Kır saçlı, bıyıklı ve ince çizgili takım elbise giymiş yaşlı bir adam, elbise buharlı pişiricisine benzeyen bir şeyin sapını tutarak dolabın içinde duruyor. "Ah, çok üzgünüm. Bu akşam burada olmayacağınızı öğrendim ve eşyaları yerleştirmek için zamanım oldu."

İşte o zaman dolapta başka nelerin değiştiğini fark ediyorum. Mount'ın takım elbiseleri ve gömlekleriyle dolu, tüm parmaklıklara eşit olarak yerleştirilmiş bir dolap yerine, yeniden düzenlenmiş. Dolabın üçte biri artık kadın kıyafetlerinden oluşuyor. Elbiseler, etekler, bluzlar, pantolonlar ve daha fazlası. Yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalı ki, yaşlı adam buhar makinesinin kolunu makineye asıyor ve geriye muhteşem siyah bir elbisesi kısmen kırışmıştı.

"Ben G, Bay Mount'ın terzisiyim. Ve sanırım İngiltere'de olsaydık, belki de bir uşak sayılırdım. Onun gardırobuyla ilgileniyorum, şimdi de sizinkiyle."

Mount'un dolabında asılı duran muhteşem kıyafetlere bakarak birkaç kez göz kırpyorum. Adam, G, ben cevap vermesem de konuşmaya devam ediyor.

"Seni korkuttuysam özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ben yolunuzdan çekileyim ve akşam için gideyim."

Sanki bunu düzinelerce kez yapmış gibi ekipmanı topluyor ve benim kapıda durduğum yere doğru ilerliyor. Her nasılsa, normalde normal girişi kullanmadığını, bunun yerine hala bilmediğim gizli bir girişi kullandığını hissediyorum.

Ona cevap verecek kelimeleri henüz bulamadım ama geçebilmesi için geri çekiliyorum. Dışarı çıkmak yerine, dolabın kapısında duraklıyor.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Başımı sallıyorum ama endişeli bakışı yerinde kalıyor. Tekrar sormak istediğini anlayabiliyorum ama makineyi alıp odadan çıkıyor. Dış kapının kapandığını duyana kadar hareket etmiyorum.

Gittiğinden emin olduktan sonra dolaba doğru yürüyorum, elimi uzatıyorum ve tüm görkemli kumaşların kenarlarında gezdiriyorum. Hepsi çok güzel ama bunun hiçbir anlamı yok.

Bu ana kadar her seferinde bir kıyafet almıştım. *Her seferinde bir gün.* Bununla ilgili her şey geçici bir duruma denk geliyordu. Bu

Tam gardırop *geçici* demiyor. Tamamen farklı bir şey söylüyor.

Kıçım halı kaplı zemine çarpana kadar dolabın ortasındaki adanın kenarından aşağı kayarken tüm vücudum titriyor. Kollarımı dizlerime dolayarak titrememi durdurmaya çalışıyorum ama bu imkânsız.

Bu gecenin tüm duyguları, başa çıkmaya hazır olmadığım bir tsunami halinde üzerime hücum ediyor.

Hayatıma neler oluyor?

Bu anlaşmanın sona ermesi ve her şeyin ben Mount'un varlığından haberdar olmadan önceki haline dönmesi gerekiyordu. Başlangıçta, bir bitiş tarihi talep ettiğimde, bana bir tarih vermedi.

Gözlerimin arkasındaki yaşlar yanarken dudağımı ısıırıyorum.

Ya gitmeme hiç izin vermezse?

Bunun ne anlama geleceğini kavrarken gözlerimi kapattım.

Bağımsızlığımı tamamen kaybetmek.

Bir daha asla aileme karşı dürüst olamayacağım. Tüm hayallerimin ölümü.

Beni *ben* yapan özü kaybetmeme daha ne kadar var?

Onunla başa çıkabileceğimi, her şeyi bir arada tutabilecek kadar güçlü olduğumu düşünmüştüm. Ama hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım ve bu bana her şeye mal olacak.

Alnımı dizlerime koyuyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Eğer düzgün bir insan olsaydım, bu gece kocamın gerçek ölümünün yasını tutuyor olurdum.

Onun yerine, kendi hayatımı kaybetmenin yasını tutuyorum.

MOUNT

W Keira'ya akşam için planlarımın değiştiiğini çünkü ilgilenmem gereken bir iş olduğunu söyleyip onu V ile evdeyken, sadece kısmen yalan söylüyorum.

Yüz hatlarında kafa karışıklığı var ama önemli değil. Ondan uzaklaşmak zorundayım. J'nin sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyor ve **b u** gece olanların her şeyi gitmesi gereken yönün daha da tersine çevirdiğini biliyorum.

Bölgümlere ayırma mı? Kahretsin, Keira'nın üzerine eğildiğini hayal edip anında ereksiyon olmadan *herhangi* bir masaya bakabilirsem şanslı olacağım.

Ona söylediğim yalana rağmen, bu gece ofisinde çok fazla gerçek konuşuldu. Ona verdiklerimi seviyor ve bunu itiraf etmek zorunda olmasa da itiraf etmenin eşiğinde. Bunu her tepkisinde görüyorum. Vücudu bana daha önce hiç görmediğim şekilde tepki veriyor. O benim için yaratılmış. Maskeli balo gecesi anlamıştım. Bu yüzden ona tekrar sahip olmalıydım ama uzun süre reddedildim.

Çalışmak. İhtiyacım olan şey bu.

Kumarhane gecenin ilerleyen saatlerinde olacağı kadar kalabalık olmasa da pistte yürüyorum, krupiyelerin masaların yeşil keçeleri üzerinde kartları çevirmesini izlemek için duruyorum ve top siyah, kırmızı ve yeşil sayılar üzerinde takırdarken dönen rulet çarkını gözlemliyorum. Barbut masasında bir telekız, zarları atmadan önce oyuncu için zarlara üflüyor ve oyuncu her şeyi kaybettiğinde inliyor.

Birkaç kişinin elini sıkıyorum ve ağızlarının hareketini izliyorum ama sözlerini duymuyorum. Dikkatim çok dağınık. Kumarhanenin ışıkları ve sesleri eskiden beni büyülerdi ama artık aklımı ondan uzak tutmaya yetmiyorlar.

On dakikadan kısa bir süre içinde yatak odamda olabilirdim, tercihen Keira altımda kısıtılmış, kızıl saçları yine yastığıma yayılmış halde. Ama bu sefer yeşil gözleri, ben kendimi onun içine gömene kadar isyanla bana bakıyor olacaktı. Sonra yumuşayacaklar, isteyecekler, ihtiyaç duyacaklar, ona sadece benim verebileceğim şey için *yalvaracaklar*.

Aletim bu görüntü karşısında sarsılırken, bu düşünceyi bir kenara itiyorum. *Çünkü*

Yapacağım şey bu değil. Ben buradan çıkıyorum.

Güvenlik kontrol odasına giriyorum, onlara belirli birkaç konuğa göz kulak olmalarını hatırlatıyorum ve duvardaki sürgülü panelden çıkıyorum.

Uzun yoldan dolanarak sitemin kuzey tarafındaki bir garaja gidiyorum. Bu gece kafamı boşaltmak için arabaya ihtiyacım var ve hiçbir şey bu işi Chevelle'imden daha iyi yapamaz.

Oraya ulaşmak için gizli koridorların labirentinde gezinirken, kendi odalarına doğru giden tanıdık bir figür görüyorum.

"G?"

Yaşlı adam başını kaldırdı ve durakladı. "Efendim? Hizmetime ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Bu gece nasıl geçti?"

"Neredeyse her şeyi buharda pişirmeyi bitirebildim ama Bayan Kilgore beklediğimden erken döndü, bu yüzden hâlâ işi bitirmem gerekiyor. Ancak yarın bitmiş olacak." "Dolabı gördüğünde oldukça şaşırmış görünüyordu. Hatta şoktan da öte. Gerçekten üzgündü."

G güvendiğim çok az insandan biri, o yüzden "Ne kadar üzgünsün?" diye sordum. "Çok. Görünüşe göre bir uyarı yerinde olabilirdi."

Çoğu kadın, en azından benim deneyimlerime göre, G'ye Keira için hazırlattığım gibi pahalı bir tasarımcı gardırobu almaktan heyecan duyardı. Onun tepkisinin tam tersi olması beni hiç şaşırtmamalıydı.

"Onunla ben ilgilenirim."

G tekrar başını sallıyor ve dudakları birbirine yapışarak gri bıyığının altında kayboluyor.

"Ne? Başka bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum."

Sanki söyleyeceklerini dikkatle düşünüyormuş gibi ağırdan alıyor. "Diğerlerinden farklı görünüyor efendim. Tüm bunlar farklı görünüyor."

J'nin daha önce söylediklerini neredeyse aynen tekrarlıyor.

G'ye onun farklı olmadığını, sadece koşulların farklı olduğunu söylemek için ağzımı açtım. Borç. Bunu yapmamın tek nedeni bu. Ama o yalan söylediğimi anlayabilecek birkaç kişiden biri. Onun yerine gerçeği söyledim.

"Öyle. Hepsi öyle. Ve ben ne yaptığımı bilmiyorum."

Zayıflığımı kabul etmiyorum. Her zaman mutlak kontrolü yayarım. Benim sahip olduğum gücü onsuz elde edemezsin. Ama G farklı. Sadakati sorgulanamaz.

"O zaman bir öneride bulunabilir miyim, efendim?" "Buyurun."

"Daha dikkatli davranılması gereken bir kadına benziyor."

"Ona zarar vermedim." Ses tonum keskin bir hal aldı.

G başını sallıyor. "Hayır, hayır, bunu asla ima etmem. Demek istediğim ... onun farklı olduğunu biliyorsun. Bu da ona farklı davranman gerektiği anlamına geliyor."

Ellerimi saçlarıma arasına sıkıştırıyorum. "Öyleyim. Bütün sorun da bu zaten."

"Saygılarımla, efendim, demek istediğimi anlamıyorsunuz."

"O zaman söyle ihtiyar. Açıkça söyle, çünkü buradaki incelikleri anlamadığım çok açık."

"Hiç bir kadına kur yapmak zorunda kaldın mı?"

Benden on sentlik bir çanta istemiş gibi bakıyorum ona. "Kur yapmak mı?"

"Evet. Baştan çıkarmak. Baştan çıkarmak, ama cinsel-duygusal olarak değil. Ona kur yap. Ona ihtiyacı olan ya da istediği bir şeyi vererek farklı *olduğunu* göster."

O konuşmaya devam ederken ben de onun sözleri üzerine kafa yoruyorum.

"Düşünecek olursanız, dışarıdan sizin dünyanıza gelmek, özellikle de bu koşullar altında çok zor bir geçiş olacaktır. Sahip olduğunuz pozisyon pek çok kişinin yapabileceği bir pozisyon değil.

büyük sorumluluklar ve riskler taşıyor. Belki de ona pozisyonunuzun avantajları da olduğunu göstermelisiniz. Onu bu geçişi yapmanın ödölsüz olmadığına ikna et."

G'nin ne dediğini biliyorum. En azından anladığımı sanıyorum.

Keira'nın tüm kontrolünü elinden aldım ve o her fırsatta benimle savaştı. Beni ona çeken şey onun ateşi, ama zorlamaya devam edersem, onu söndürme şansım var. Ve istediğim hiç de bu değil.

Ben ne istiyorum ki? G bu soruya cevap veremeyecek, bu yüzden onu koridorda bekletmenin bir faydası yok.

"Teşekkür ederim. Açık sözlülüğünüzü takdir ediyorum."

"Elbette efendim. Her zaman hizmetinizdeyim," diyor G ve koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Onun sözleri de en az J'ninkiler kadar düşündürüyor beni, ama tavsiyeleri beni zıt yönlerle itiyor.

Garajıma doğru ilerliyorum, buradan defolup gitmeye her zamankinden daha fazla niyetliyim, böylece bana Keira Kilgore'u hatırlatmayan bir yerde kafamı toparlamaya çalışabilirim.

MOUNT

T Chevelle'in motorunun hırıltısı tam da ihtiyacım olan şeydi, ama amaçsızca dolaşmak yerine Uzun zamandır gitmediğim bir yerdeyim ve bu düzeltmem gereken bir şey. Hayatımın büyük bir kısmı gölgeler içinde geçti. İnsanlar ismimi fısıldıyor, sanki yüksek sesle söylemenin beni kapılarına getireceğinden korkuyorlarmış gibi. Bazen öyle oluyor.

Ama şanslıyım ki, gölgelerin sınırında, rahatsız edilmeden gidebileceğim ve imparatorluğumu genişletmeye devam etmek için gerekli bağlantıları kurabileceğim birkaç yer var. Jackson Club o yerlerden biri.

Kulübün 1800'lü yılların başında Andrew Jackson tarafından kurulduğu söyleniyor, ancak kulübün geçmişi ya da soyağacı umurumda değil. Tek umursadığım üyeliğin özel olması ve tarafsız bölge olduğuna dair bilinen bir kural olması. Bir tetikçi hedefini kulüpte görebilir ve bir hamle yaparsa cezası ölüm olur. Her üye bu kuralı uygulama hakkına sahiptir. Kulüpteki düzeni korumanın ve dünyanın en güçlü adamlarından bazılarının kutsal kapıların ardında kendilerini rahat hissetmelerini sağlamanın tek yolu budur.

Giriş için bekleme listesinin yıllar sürdüğünü duydum, ancak birkaç şey sizi aceleyle en tepeye çıkarıyor - bir sürü para, soylu bir soyağacı veya bir tür ünlü statüsü gibi. Şanslıyım ki bu kasaba benim. Beni asla içeri almazlar. Ayrıca şu anki menajer de bir tanıdık. Quade Buck bu kulübün verimli çalışmasını sağlıyor.

Birçok kez kumarhanemi işletmesi için onu ayartmaya çalıştım ama beni geri çevirdi. Onu suçlayamam. Ben de benim için çalışmak istemezdim. Büyük bir hata birinin hayatına mal olabilir.

Karanlık panelli odaya girer girmez Quade beni barın arkasından selamlıyor. Kulüp her yıl güncelleniyor ve aidatlarımız da bunu yansıtıyor. Dış dünyadan erkeksi bir sığınak. Ağır ahşap mobilyalar hakim ve hava filtreleme sistemi tarafından yakalanmayan puro dumanı havada asılı duruyor. Geniş odayı tararken pek çok tanıdık yüz görmeme rağmen, önce Quade'in barın arkasındaki yönüne gitmeyi seçiyorum. Bir içki kesinlikle sırayla.

"Bu barın arkasında nöbet tutmayı ne zaman bırakacaksın? Benim mekânımda çalışsaydın, yaşadığın sürece başka bir içki servisi yapmak zorunda kalmazdın."

Quade'in sert kahkahasına her seferinde aynı yanıtı veriyorum. "İçki dağıtmak umurumda değil. Çalışmaktan gurur duymuyorum. Ayrıca, bu sayede kulübün nabzını tutabiliyorum ve kulüpte neler olup bittiğini takip edebiliyorum. Bu gece içiyor musun?"

"Kesinlikle."

Quade benim tercih ettiğimi bildiği viski markasını almak için döndüğünde, raftaki bir şişe gözüme çarpıyor. *Seven Sinners viskisi.*

Kahretsin, beni buraya kadar takip etmiş.

Quade aynadaki bakışlarımı takip ederek şişeye yöneliyor ve hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bu gece değiştiriyor musun?" Elini Seven Sinners şişesinin boynuna doluyor, kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

Dilimin ucunda bu gece Seven Sinners'ın sunduğu en iyi içkiyi zaten içtiğimi söylemek var ama ısııyorum. "Hayır. Ben her zaman sahip olduğum şeyi istiyorum."

Quade viskiyi alıp sek olarak üç parmak doldururken bana ilgiyle bakıyor. Barın diğer tarafına kaydığında kalın, yıllanmış ahşaba yaslanıyor. "Seni buraya getiren nedir? Buralara gelmeyeli birkaç ay oldu."

"Birkaç sorunla uğraşıyorum."

Barı itiyor ve kollarını kavuşturuyor. "Sorunlar mı? Senin seviyendeki erkeklerin böyle sorunları olmaz sanırdım."

Dudaklarımdan yarı kahkaha, yarı homurtu şeklinde bir nefes kaçıyor. "Ne güzel olurdu. Ben onları hallettim. Başka seçeneğim yok."

"Kavrulmuş toprak, değil mi? Sen böyle tanınırsın." "Her zaman işe yaramıyor."

Quade havluyu lavaboya atıyor ve tekrar konuşmadan önce birkaç dakika beni izliyor. "Kulübün etrafındaki söylentilere göre V, sizin yerleşkenizle şehirdeki belli bir içki fabrikası arasında gidip gelmek için çok zaman harcıyormuş." İfadesinin açıklığa kavuşturulması gerekiyormuş gibi raftaki Seven Sinners viski şişesine başıyla işaret ediyor.

J'nin uyarısı haklıydı. İnsanlar fark ediyor ve konuşuyorlar ve bu iyi bir şey değil.

"Nereye gittiği kimin umurunda?"

Quade yine kollarını kavuşturur. "Görünüşe göre bir sürü insan var. Buralılara damgasını vurmakla tanınan biri değilsin."

"Ne diyorlar?" Bilmem gerekiyor, çünkü belki de dedikoduların önünü kesmek için ortalığı yakıp yıkmak gerekecek.

"Şantaj ve haraçtan adam kaçırma ve sözleşmeli köleliğe kadar her şey." Bana dikkatle bakıyor. "Konu sen olunca, bunların hiçbirine inanmakta zorlanmıyorum."

Takıntım konuşmanın bir parçası haline gelmediği için içimde bir rahatlama hissediyorum.

Cevap vermeyince, "Bana gerçekte neler olduğunu anlatacak mısın Mount?" diye soruyor.

Viski bardağını dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. Hemen, keşke viskiyi seçseydim diyorum.

Bana ne yapıyor böyle?

"Fark eder mi?"

Omuz silkiyor. "Merak diyelim. Brett Hyde o aileye dolandırıcılıkla girdiğinde kimse inanmamıştı. Kulüpte onun tekrar piyasaya çıkmasına üzülmeyen birden fazla erkek oldu."

Ona kızın piyasada olmadığını ve yakın zamanda da olmayacağını söyleme isteğimi bastırıyorum. Uygun bir cevap bulmama gerek kalmadan, geniş omuzlu bir adam benimkinden bir alttaki tabureye oturuyor.

"Senin yerleşkenden çıkmanı bekliyordum, böylece Quarter'da sahip olduğun bir mülkü bana satman için seninle konuşabilirdim. Seni bulmak için gereken o gizli el sıkışma ve şifre saçmalıklarını yapmıyorum ama beklemek de benim uzmanlık alanım değil."

Lucas Titan'ın boş bardağını Quade'e doğru ittiğini görmek için dönüyorum.

"Bir tane daha alacağım, Buck." Titan bana dönerek, "Ee, ne diyorsun? Tekliflere açık mısın?"

Hangi mülkten bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yok ama bunun bir önemi de yok. "Aldığım hiçbir şeyi nadiren sattığımı bildiğine eminim."

"*Benim olan bende* kalır zihniyetini anlıyorum ama bu karım için, o yüzden senin için değerini bileceğim."

"Hangi mülk?"

Titan, Quade'in doldurduğu bardağı kabul eder ve bir yudum alır. "Merak etme, senin bloğunun bir parçası değil. Birkaç sokak ötede."

"Karın bunu neden istiyor?" Bunu bilmek hayati derecede önemli değil ama benim konumumda daha fazla bilgi her zaman daha azından iyidir.

Titan cevap vermeden Quade barın diğer ucunda kayboldu.

"Henüz istediğini bilmiyor. Ama isteyecek. Dükkânı çok iyi gidiyor. Büyümesi gerekecek ve alana ihtiyacı olduğunu fark ettiğinde, şimdiden sıraya girmiş olmasını istiyorum. Harika bir sürpriz hediye olacak ama bunu asla istemeyeceğini biliyorum."

Titan'ın karısı tanıdığım bir kadına çok benziyor. Hafızamı yokluyorum ve birlikte oldukları zaman onlar hakkında duyduklarımı hatırlamaya çalışıyorum.

"Seninle evlenmekten başka çaresi kalmasın diye düşünle şaşırttığın karın bu mu?" diye sordum. Bu hikâye olaydan sonra aylarca dilden dile dolaştı, zira Titan bu şehirde benim kadar parası olan tek adam olabilir.

Bir yudum daha alıyor ama yüzündeki sırıtış çok net. Bitirdiğinde cevap veriyor. "O kadını kilit altına almak için yapmam gerekeni yaptım. Çok inatçı biri ve hiç pişman değilim."

"Belli ki işe yaramış." Alyansına bakarak başımı salladım. "Kulağa hiç de fena bir plan gibi gelmiyor."

Titan bana yeni bir ilgiyle bakıyor. "Kendin denemeyi düşünüyor musun?"

"Bu noktada beni uykumda bile öldürebilir."

"Lachlan Mount'ın kadın sorunları var." Titan taburesinde arkasına yaslandı, çok kibirli görünüyordu. "Bu günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Siktir git."

Konuyu kapatmak yerine gülüyor. "Sana istemediğin bir tavsiyede bulunmama izin ver. Egonu kapıda bırak. Bu savaşı kazanmana yardımcı olmayacak."

"Haklısın, kesinlikle istenmeyen bir tavsiye."

Bir yudum daha alıyorum ve ani bir karar veriyorum. *Siktir et.* Konuşacak gibi değil. Beni kızdırırsa kaybedecek bir şeyi var.

"Diyelim ki sorunlarım var ve egomu kontrol ediyorum. Sonra ne olacak?"

Titan bana umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Ne istediğini bul ve sonra ona ver."

"Sanki o kadar kolaymış gibi," diye cevap veriyorum sert bir kahkaha atarak.

"Eğer dinlersen öyle. Sana söyleyecek. Belki açıkça değil ama satır aralarını okuyamadan bulunduğun yere gelemezsin."

Söylediklerini düşündüm. Kulağa çok basit geliyor.

Dinle. Ne istediğini bul. Ona ver.

Keira ile hiçbir şey bu kadar kolay olamaz. Ya da olabilir mi? En çok ne istiyor?

İç sesim hiç vakit kaybetmeden beni kızdıran cevaplar veriyor. *Özgürlüğünü. O borçla sana bağlı olmamak.* Bu çok kötü, çünkü ona ikisini de vermeye niyetim yok, bu yüzden başka bir şey olmalı.

"O binayı bana satacak mısın, satmayacak mısın?"

Kulüpten çıktığımda Titan'la binayı ona satma konusunda anlaşmaya varmışım ve beynim milyon dolarlık sorunun cevabını bulmaya başlamıştı bile.

Keira'nın başka ne istediğini nasıl anlayacağım?

Ne olursa olsun, onun için alabilirim. Sınırsız kaynaklarımın masaya getirdiği avantajları hiç görmedi.

Bunu değiştirmenin zamanı geldi.

KEIRA

W

Ertesi sabah uyandığında, kendime tüm moral konuşmalarına son verecek bir moral konuşması yapıyorum. *Beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim.*

Bana sahip olduğunu sanıyor ama asla olamayacak. Bu bir mantraya dönüşecek kadar tekrarlanıyor.

Yanımdaki yastıkta dün gece orada birinin uyuduğunu gösteren bir iz var ama hatırlamıyorum. Mount burada uyuduysa bile beni uyandırma zahmetine kesinlikle girmedir. Muhtemelen iyi bir şey, çünkü komodinin üzerinde bana dokunmaya kalkarsa onu bıçaklamak için kullanabileceğim bir tırnak makası vardı.

Bu düşünce aklımdan geçtiğinde banyoda tamamen duruyorum ve aynada kendime bakıyorum.

Aynı görünüyorum, ama *lanet* olsun, şimdi kana susamış deli bir kadın gibi mi konuşuyorum? Bu kesinlikle Mount'un etkisi olmalı, çünkü daha önce hiç böyle bir şey düşünmediğime eminim. Belki de.

Onuncu sınıftayken Jury'nin futbol takımının kaptanı ile randevumu sabote ettiği ve onunla bir partiye gitmek yerine arabasının yol kenarında öldüğü ve bir komşudan yardım almak zorunda kaldığımız bir zaman vardı. Jury'nin benzin deposuna şeker koyduğunu ertesi gün, sevgili Mustang'i için kötü şans olduğum için muhtemelen beni bir daha asla dışarı çıkaramayacağından şikayet edene kadar bilmiyordum.

Jury aynada bakışlarımla karşılaştığında ve bana ne yaptığını açıkça söylediğinde, bulabildiğim en keskin şeyi kaptım.

Makyaj fırçamın sivri ucunu ona doğru sapladım.

"Bunu bana neden yaptın?"

"Çünkü bütün arkadaşlarına seni dövüp çivileteceğini söyledi. Sonraki hafta Imogen'in peşine düşecekti, sonra da gelecek ay benim. Buna 'Kilgore hat trick' diyordu, görünüşe göre bir futbolcunun başarması zor bir şey haline geldi. Ama bu benim gözetimimde olmayacak."

Yani beni sadece Mount ve Jury bıçaklıyor. Bazen de Imogen kendini bir şey sanmaya başladığında. Kız kardeşlerimi düşünmek moralimi düzeltiyor ama aynı zamanda yetişkinler olarak birbirimize yakın olamadığımız için cesaretimi kırıyor.

Bu iç karartıcı düşünceyle, dün gece beni neredeyse kırarak olan dolaba girmeden önce duşta bir yaş alıyorum. Beni kırdığını söylemeyi reddediyorum, çünkü bu Mount'a çok fazla güç vermek olurdu. Ne giyeceğimi seçerken acele etmiyorum ve giysileri bir zırh gibi kuşanıyorum.

İşimi bitirip yatak odasına girdiğimde, Mount'ı genellikle kilitli olan ofisinin kapısına yaslanmış buluyorum. Gözlerini normalde olduğundan daha açık gösteren koyu gri üç parçalı bir takım elbise içinde mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş. Ayrıca elinde siyah bir kutu tutuyor.

"Şu lanet kara kutular."

"Eğer bu başka bir kış tıkağıysa, kimin kışı olmadığını söyleyebilirim."

"Bu sabah yukarı çıkıyorum."

Ağzının kenarları seğiriyor ama gülümsemiyor . . . gözleri hariç.

"Bu yeni bir şey. Öngörülü karanlığın aksine içlerindeki mizah da öyle."

"Diğer kutuyu almam için beni kışkırtmayın," diyor. "Çünkü bir tane daha var dediğimde şaka yapmıyordum."

"Tamam, yani seks oyuncağı değil."

"Nedir bu?"

"Onu uzatıyor. 'Bir hediye.'"

"Borcuma başka bir şey eklenmesine ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim." Dik duruyorum, sesim kendini beğenmiş bir kaltak gibi çıkıyor ama elimde değil. Ona karşı tek savunmam bu.

Gözlerindeki mizah kayboluyor ama beklediğim gibi hemen bana emirler yağdırmaya başlamıyor.

"Öyle değil. *Hediye* kelimesi de buradan geliyor." Bana doğru yürüyor, kutuyu elime tutuşturuyor ve ben cevap veremeden yatak odasından geçip kapıdan çıkıyor.

Kutuya evrenin tüm gizemlerini barındırıyormuş gibi bakıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda sahip olduğum en iyi tahmin bu.

Dikkatlice kapağı kaldırıp içine bakıyorum.

Bu bir sözleşme. Tanımadığım bir varlık ile Seven Sinners arasında, en pahalı viskilerimizden yılda altı bin kasa satın alınması için.

Bu da ne demek oluyor?

Altı bin kasa mı? Kafamda hızlıca hesapladım. Bu bana birkaç ay yetecek kadar nefes aldırır ve Mount'un çek hesabına koyduğu beş yüz bin dolara dokunmam gerekmez.

Ama sorun ne? Mount söz konusu olduğunda, her zaman bir bit yeniği vardır.

Sözleşmenin sayfalarını hızlıca çevirip tarıyorum. Normalde görmeyi beklediğim tüm standart hüküm ve koşulları içeren bir dağıtım anlaşması.

Son sayfaya geldiğimde bir şey gözüme çarpıyor. Özellikle de benim adım. Sözleşme, taraflardan biri fesih bildiriminde bulunmadığı sürece her yıl artan miktarlarla yenilenmesi planlanan dağıtım ilişkisinin süresi boyunca iletişim noktası olmama bağlı. Üzerindeki imza çözümediğim bir karalama.

Yatak odasına doğru yürüyorum ama Mount çoktan gitmiş.

"Lanet olsun sana! Sorularım var!" Bağıriyorum ama belli ki beni duymuyor.

Çıkış kapısının kolunu çeviriyorum, kilitli olmasını bekliyorum. Bir çekişle açıldığında neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Mount'un takım elbiseli figürü geniş koridorun sonundaki köşeye yaklaşıyor.

"Hey! Konuşmamız daha bitmedi!"

Geniş omuzlu hali yavaşça dönüp bana bakmadan önce duruyor. En az üç metre uzakta ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum.

yüzünde. Bana kutuyu uzatırken yüzünde olan mizahtan eser yok.

Uzun adımları aramızdaki mesafeyi tahmin ettiğimden daha hızlı tüketiyor.

Hay aksi. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendimi ilk boğa hücumuyla karşılaşan acemi bir matador gibi hissetmeme rağmen kendimden emin görünmeye zorluyorum.

Belki de bu şehirdeki en korkunç adama bağırmadan önce düşünmeliyim?

MOUNT

I

Elimi kolunun üst kısmına doladım, dikkatini çekecek kadar sıkı tuttum, ancak

Yatak odasının kapısını yırtıp açarken acıya ya da yaralanmaya neden olur.

En son ne zaman birinin bana böyle bağırdığını, işimizin bitmediğini söylediğini hatırlamıyorum.

Sadece o buna cüret edebilirdi.

Ona tam olarak bunu söylemek dilimin ucunda ama Titan'ın sözlerini hatırlıyorum.

Egonu kapıda kontrol et.

Keira'yı serbest bıraktığımda omurgası dik bir şekilde uzaklaşıyor, bu da sürekli olarak evcilleştirmek için mücadele ettiğim meydan okumayı gösteriyor, ancak konuşmamı beklerken ifadesinde başka bir şeyin ipucu var. Dehşet.

Yüzündeki o ifadeden nefret ediyorum. Artık onun da herkes gibi benden korkmasını istemiyorum. Bu beni tatmin etmiyor.

Kapıyı kapatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturarak kapıya yaslanıyorum. Sanki misilleme olarak saldıracağımı bekliyormuş gibi dikkati her hareketimi takip ediyor ve bu farkındalık öfkemin için için yanan alevlerini yakıyor.

"O zaman elbette, şimdi devam edelim."

Keira'nın korkusu yerini şaşkınlığa bırakıyor ki bu benim için sorun değil. Onun korkmasını istemesem de, dengesini bozduğum için suçluluk duymuyorum. Bu da dengeyi kendi lehime çevirmek için bir şansım olduğu anlamına geliyor.

Kontratı uzattı. "Nedir bu?"

"Okuyabildiğinden oldukça eminim."

Kaşları hayal kırıklığı içinde çatılır. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. Bunu bana neden verdin?"

Yemin ederim, memnun etmesi bu kadar zor bir kadın daha olmamıştı. Cevap verirken ses tonumu sıkıcı tutuyorum. "Yılda fazladan altı bin kasa satmamayı mı tercih ediyorsunuz? Eğer bu doğruysa, eminim alıcı başka bir alternatif bulabilir."

Keira sözümü kesti. "Tabii ki istiyorum ama onları kim alıyor? Ve bunu nasıl ayarladınız?"

Sorgusunu durdurma isteğimi dizginlerken çenemdeki kaslar esniyor. *Kimse* beni böyle sorgulamaz. Ona neden izin verdiğimi de bilmiyorum.

Kafamın içindeki ses saçmalık diyor. *Nedenini çok iyi biliyorsun.*

"Distribütör ülkenin her yerindeki lüks içki dükkanlarına hizmet veriyor."

"Bu ismi daha önce hiç duymadım ve tüm büyükleri tanıyorum."

"Hepsini değil, belli ki."

"Sahibi siz misiniz?"

Yalan söyleyip söylememeyi tartışıyorum ama ne anlamı var ki?

"Evet."

Yüzünü buruşturuyor. Yüz ifadelerinde o kadar şeffaf ki, sorularının bitmediği de ortada.

"Bunu neden yaptın? Hiç mantıklı değil. Bir takım bağlar olmalı. Konu sen olunca bu kadarını anladım."

Haksız da değil. Benim dünyamda hiçbir şey karşılıksız verilmez. Her şeyin bir bedeli vardır.

Bunu onun için açıklıyorum. "Sözleşme süresince doğrudan benimle çalışacaksın. Asistanınla ya da bir satıcıyla değil. *Sen.*"

"Yani bu bir hediye değil. Çünkü öyle olsaydı, hiçbir şartı olmazdı." Kağıdı aramızda sallıyor. "Bu beni kontrol etmenin başka bir yolu." Sesi sessiz ve sözleri karnıma bir yumruk gibi çarpıyor.

Haklıydı. Ona istediğini bildiğim bir şeyi vermek için ilk girişimim ve her şeyi berbat ettim.

Sözleşmeyi elinden kapıyorum, göğüs cebimden bir kalem çıkarıyorum ve masaya götürüyorum. Maddenin üzerini çizip parafladıktan sonra geri çeviriyorum.

"İşte." Anlaşmayı ona doğru itiyorum.

Bakışları benimle belge arasında gidip gelirken Keira'nın kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor. "Anlamıyorum."

Kâğıdı sıkıca kavrarken parmaklarım kâğıdı kırıştırıyor. Çenem hâlâ gergin, son teklifimle cevap veriyorum. "Koşulsuz ve sağlıklı bir kâr marjı."

Bu anlaşmada elimdeki tüm kozlardan vazgeçiyorum ve karşılığında ondan hiçbir şey almıyorum, bu da bana yabancı geliyor.

Keira sözleşmeyi elimden almak için uzanırken dişleri alt dudağını ağzına d o ğ r u çekiyor. Her hareketinden tereddüt anlaşılıyor.

Çünkü sana güvenmiyor, diye hatırlatıyorum kendime.

"Başka bir şey olmalı. Hesaplamadığın hiçbir şeyi yapmıyorsun ve kesinlikle bana bir iyilik yapmaya çalışmıyorsun."

Vadesiz hesabında fazladan beş yüz bin dolar olduğunu ve banka borçlarının ödendiğini belirtmek istiyorum ama kendimi geri çekiyorum.

"Bunu Seven Sinners için iyi bir anlaşma olduğu için yaptığımı inanmak çok mu zor, bu da senin için iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

İnatçı çenesi bir santim daha kalkıyor. "Yani bana patronluk mu taslıyorsun?"

Ona kadar sayıyorum, öfkem yeniden alevleniyor. Yemin ederim, bu kadın beni sınamak için yaşıyor. Yardımcı bir şey yapmaya çalışıyorum ve o da bunu yüzüme geri fırlatıyor ... *ama sırf altın kelepçeyi önce ben taktığım için.*

Nefesimi bırakıyorum, öfkem bir kez daha azalıyor. "Hayır. Sana patronluk taslamıyorum."

Keira sözleşmeyi sayfaları kırışacak kadar sıkıca kavramadan önce başıyla kısa bir selam veriyor. Çenesi yukarıda duruyor. "O halde imzalamadan önce talep edeceğim başka düzeltmeler olursa size haber veririm."

Bu kadın ... Kuralları çiğnemedenden önce beni bir yere kadar zorlayabileceğini öğrenmeli.

"Bu avukatınıza gitmeyecek. Bu pazarlık konusu olamaz."

Bakışlarında güvensizlik bir kez daha alevleniyor. Bu konuda benimle mücadele etmek istiyor ama bunu içinde tutmayı başarıyor. Sonunda başını sallıyor. "Tamam ama imzalamadan önce detaylıca gözden geçirmedimse berbat bir CEO olurum ve ben işimi böyle yürütmüyorum."

İfadesi içimde bir şeyleri yerinden oynatıyor, karşımda duran kadına dair algımı değiştiriyor. *Keira Kilgore, CEO*. Sahip olmayı planladığım kadın Keira Kilgore değil.

Titan'ın bir başka tavsiyesi aklıma geliyor. *Dinle. Ne istediğini bul. Bunu ona ver.*

Başkası haklı olduğunda bunu kabul edebilirim ve o bunu başardı. Sözleşme bir başlangıç, ama önümde uzun bir yol var.

KEIRA

My İŞ GÜNÜ geçer içinde ne hissediyor
gibi a Madde birkaç dakika. Ofisten
çıktığımda, Temperance hala

telefonda Voodoo Kings etkinliğinin detaylarını konuşurken ona el salladım. Gülümsüyor ve kapıya doğru bir hareket yapıyor.

Scar her zamanki gibi kaldırımda bekliyor ve ben arabanın arka koltuğuna kayıyorum. Kaçışından sonra kaput saçmalığını bir kenara bırakmıştık, bu yüzden beklediğimin tersi yönde sürmeye başladığında, cevap vermeyeceğini bildiğim halde ona soru soruyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Tek alabildiğim homurdanarak verdiği cevap.

Otuz dakika sonra Lakefront Havaalanı'na giden yola sapıyoruz ve kafam daha da karışıyor.

"Neler oluyor?"

Scar arabayı doğrudan özel bir hangara sürüyor ve ön cam kapılarının yanına park ediyor. Arabadan inip kapımı açıyor ve beni içeri götürüyor. Ticari bir havaalanındaki kalıplanmış plastik koltuklara hiç benzemeyen lüks salon alanına zar zor bakabildim, sonra başka bir cam kapıyı iterek açtı ve pist boyunca büyük, şık bir özel jetin merdivenlerine giden kırmızı halıya adım attık.

Vay be.

Siyah-altın renkli uçağa bakıyorum ve uçaklar hakkında hiçbir şey bilmesem de gülünç derecede pahalı olduğuna bahse girmeye hazırım. Sahibinin kim olduğunu gösteren bir isim ya da logo yok ama tek bir tahminde bulunmam yeterli.

Scar merdivenlere doğru başını sallıyor ve bir an tereddüt ediyorum.

Özel jetle uçmak mı, uçmamak mı? Bu gece Seven Sinners'dan ayrılırken böyle bir karar vereceğimi düşünmemiştim. Yalan söyleyemem, özel jetle uçmanın nasıl bir şey olduğunu hiç merak etmedim... ama adamın ya çoktan içeride ya da yolda olduğu düşüncesi ayaklarımın kırmızı halıya yapışmasına neden oluyor.

En kötü ne olabilir ki? Sanki beni çoktan kaçırmamış gibi. Benim mantığımın ve rasyonalizasyonumun bu olması kesinlikle delilik, ama Mount'un hayatım üzerindeki etkisi bu.

Beni etkileyen son şey ise bu sabahki sözleşme oldu. Hâlâ anlamadığım bir jestti, ama hukuk dilinde daha fazla gizli tuzak da bulamadım.

Arkamdan Scar homurdanıyor ve kararımı veriyorum.

Boş ver.

Ölçülü adımlarla kırmızı halıyı geçip uçağa ulaşıyorum. Ayakkabımı ilk merdivende dengeliyorum, korkulukları kavriyorum ve kabine tırmanıyorum.

İçerisi Mount'ın her şeyiyle uyumlu; siyah, altın rengi ve beyaz.

Mount pelüş siyah deri koltuklardan birine oturmuş, önündeki masada dizüstü bilgisayarını açık. Ben içeri girince başını kaldırdı.

"Neler oluyor?"

Dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ayağa kalkıyor. "Dışarı çıkıyoruz." "Randevu gibi mi?" İnançsızlık her kelimede asılı kalıyor.

Mount çenesini onun karşısındaki deri koltuğa doğru salladı. "Otur. Kaptana kalkışa hazır olduğumuzu söyleyeceğim."

Kendimi koltuğa bırakıyorum ve bu sefer ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Önce bu sabahki sözleşme, şimdi de bu mu? *Amacı ne?*

Mount bir anlığına geri dönüyor ve kapı kapanıp içeride kilitli kaldığımız için kabin küçülmüş gibi görünüyor. Onun varlığı bana bunu çok sık yapıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Uçağın hareket etmeye başladığı gerçeğini aklımdan çıkarabilmek için çaresizce soruyorum.

Koltuğun kollarını kavıyorum, ticari uçuşlara kıyasla özel uçakların kazalarıyla ilgili istatistikler kafamdan geçerken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Bir pistin sonuna kadar taksi yapıyoruz, dönüyoruz ve jet hızlandıkça ileri harekete geçiyoruz.

Lanet olsun. Ailem onunla birlikte öldüğümü öğrenince ne düşünecek?

Bu düşünce çok saçma ama mantık şu anda benim tarafımda değil. Jet pistte hızla ilerlerken neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

"Keira, bana bak."

Mount'un derin sesi beni paniğimden kurtarıyor ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Ne?"

Emniyet kemerini açtığında, tekrar takması için bağırmak istiyorum ama ben daha cümleyi kuramadan yanımdaki sandalyeye geçiyor.

"Uçmaktan korkuyor musun?" diye soruyor ve ses tonundaki endişeyi anlayamayacak kadar korkmuş durumdayım.

Başımı hızla sallıyorum. Zayıflığımı itiraf etmekten daha iyisini biliyorum, özellikle de ona karşı.

"O zaman neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

Bakışlarını kırıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. *Oh, Yüce İsa. Neredeyse yerden kesiliyoruz. Kötü bir fikirdi.*

Mount uzanıp yanağımı okşuyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyor. "Beni dinle. Sen iyisin."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Çünkü sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

İtirafı karşısında yutkunuyorum ve midem bulanıyor. İçimi tırmalayan bu gizli uçma korkusu yüzünden mi, yoksa Mount'un delici bakışları yüzünden mi emin değilim. Belki de ikisi birden.

Omurgam deri mindere doğru kıvrılana kadar kendimi kas kas gevşemeye zorluyorum. "Unutmuşum. Bir şey olmamasını sağlamak senin çıkarına, çünkü o zaman borcumu kim ödeyecek?"

Başparmağı yanağıımı okşuyor ve bu alışılmadık hareket karşısında tekrar geriliyorum.

"Bir noktada, bunun basit bir borçtan çok daha fazlası olduğunu anlayacaksın." Mount'ın sesi alçak, ama sözleri endişemin yükselmesine neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Sonunda yüzümü tutmayı bırakıyor ve karşıımızdaki boş koltuklara doğru dönerek bir dizinin üzerinden bileğini geçiriyor. Cevap verirken bana bakmıyor.

"Sen akıllısın. Eninde sonunda anlayacaksın."

MOUNT

I

Keira'nın kaç kez nereye gittiğimizi sorduğunu ve her seferinde ona söylemeyi reddettiğimi saymak için yeterli parmağım yok,

hayal kırıklığı artıyor.

Uçuşta dört saat sınırına geldiğimizde, tavrı yükseldi. "Beni yarın işe zamanında yetiştirmeyi planlasan iyi olur."

"Korkarım bu olmayacak, ama asistanınıza yokluğunuzu beklemesi ve yerinize bakması için haber verildi."

"Ona söylediniz mi? Bunu bilmiyor olamaz." Keira'nın ses tonu tam bir panik. Benimle olan bağlantısını kimsenin bilmesini istememesi şaşırtıcı değil ama yine de bu gerçek beni rahatsız ediyor.

"Hayır. Senden bunu açıklayan bir e-posta aldı."

Keira'nın gözleri büyüdü. "Nasıl? Lanet e-postamı hacklememiş olsan iyi edersin. Bu sadece-"

"Kolay mı?" Doğru sıfatı veriyorum.

"Bunu yapamazsınız! Pilota uçağı hemen geri döndürmesini söyle."

"Hâlâ bana emir verebileceğini düşünüyor olman beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor."

Öfkesi yükseliyor ve bakışlarında ateş yanıyor. "Beni özel bir adaya götürmenin bir şekilde kontrolümü kolaylaştıracağını düşünüyorsan, beni tamamen yanlış değerlendirmişsin demektir."

Lucas Titan'la o konuşmayı yapmamış olsaydım, böyle bir şey yapmayı düşünebilirdim ama sözleri büyük bir etki yarattı.

"Burası bir
ada." "Sen-"

Keira planladığı küfürleri savuramadan önce dizüstü bilgisayarımın altından bir dosya çıkarıp kucağına bırakıyorum. Dosyayı çevirip açıyor ve şok dolu bakışlarını benimkilere çevirmeden önce dosyaya bakıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Dublin'e mi gidiyoruz? Küresel Viski ve İçki Konferansı'na mı? Lütfen bana bunun bir şaka olmadığını söyle, çünkü hiç komik olmaz."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Şaka yapacak tipte biri değilim.

Keira'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Vay anasını."

Ofisinde kendimi evimde hissettiğim ilk gece masasından çaldığım, üzerine karalamalar yaptığım broşürün bulunduğu dosyayı yere bırakıyor. İki eliyle yüzünü kapatıp burnunun önünde dua eder gibi bir pozisyonda birleştiriyor.

"Ben Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu kesinlikle beklediğim şey değil." Dosyayı kapatıyor ve konuşmaya devam ediyor. "Ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri GWSC'ye gitmek istiyordum."

Omuz silkiyorum, muzaffer sırtışıma zar zor dizginliyorum. "İşte şimdi gidiyorsun."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir şey var. En azından bana yöneltilmemişti. Huşu, minnettarlık ve başka bir şeyin karışımı. Sanırım *sevinç*.

"O zaman yapma."

Başını sallıyor. "Hayır. Yapmak zorundayım." Duraklıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor. "Teşekkür ederim. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama

. . teşekkür ederim."

KEIRA

I Beni arabanın arka koltuğuna o t u r t u r k e n Mount'un kollarında sarsılarak uyanıyorum. "Neredeyiz biz?"

"Dublin. Uçuşun geri kalanını kaçırdın. Ayrıca horluyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Horlamıyorum."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Yüksekte ve sarhoşken yapıyorsun."

Şoför kapıyı kapatıyor ve ben Mount'a bir bakış fırlatıyorum ama araba havaalanından uzaklaşıp Dublin'e giden caddelere girerken bakışımı sabit tutmam imkânsız.

Başım dönüyor. Hayatım boyunca buraya gelmek istemiştim. B u r a s ı ailemin geldiği, viskimizin doğduğu şehir ve ülke. Burası benim mirasım. Köklerim. Yanımdaki adamın sonunda bunu gerçekleştiren kişi olduğuna hâlâ inanamıyorum.

"Gerçekten buradayım," diye fısıldıyorum pencereden dışarı bakarken, şehre yaklaşırken tüm harika manzaraları seyrediyorum. Sabahın erken saatleri ve şehir gün için canlanmaya başlıyor.

"Ailen İrlanda'nın neresinden geliyor?" Mount soruyor. "Buradan. Dublin."

"O zaman neden hep gelmek istediğin anlaşılıyor."

Başımı sallıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor. "Orijinal içki fabrikası viski piyasası çöktüğünde iflas etmiş ve büyük büyükbabam ailesini içki yasağı sırasında buraya getirmiş. New Orleans'a yerleşmişler ve kimse ona başka bir iş vermediği için kaçak viski yapmaya başlamış."

"Nereden geldiğini bilmek güzel olmalı."

Bakışlarımı pencereden ayırıp ona bakıyorum ama Mount çoktan arkasını dönmüş. Onun hakkında duyduğum hikâyeyi hatırlıyorum; bebekken bir kilisenin önüne terk edilmiş. Bunun doğru olup olmadığını hep merak etmişimdir ve onun ifadesi bana kesinlikle doğru olduğunu düşündürüyor.

"Seni Google'da arattım, biliyorsun." Bunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu ama ağızımdan kaçtı.

Yer değiştiriyor, dikkatini tekrar bana kilitliyor. "Ve?"

"Hiçbir şey yoktu. Hem de hiçbir şey. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Para. Güç. Benim mahremiyet arzum. Diğer insanların korkuları."

"Bu para ve gücü hiç köklerinizi bulmaya yönelttiniz mi?"

Yüz ifadesi kararıyor. "Hayır ve asla da yapmayacağım."

"Neden olmasın?" Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum ama yine de soruyu sormadan edemiyorum.

"Çünkü beni kimin doğurduğunun kim olduğumla ya da ne yaptığımla hiçbir ilgisi yok."

Konuyu kapatıyorum ve tekrar pencereden dışarı bakıyorum, Liffey Nehri'ni geçmeden önce dar sokaklara saparken Dublin'i içime çekiyorum. Ama Mount'un cevabı heyecanımın azalmasına neden oluyor.

Terk edilmenin nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ailenizin sizi istemediğini bilmek. Babam hep bir erkek çocuk isterdi ama onun yerine üç kızı oldu ve bunu bilerek büyümek yeterince kötüydü. Ama Mount'un kiyle kıyaslandığında benim çocukluğum tam bir rüyaydı.

İlk defa onun profiline baktığımda, bedenimi bana karşı çevirme ve kafamı karıştırma gücüne sahip takım elbiseli bir şeytan görmüyorum. Onun yerine, bugün bulunduğu yere gelebilmek için çok büyük zorluklarla mücadele etmiş bir adam görüyorum. Yönettiği imparatorluğu nasıl kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve bu sorunun iyi karşılanacağından da şüpheliyim.

Lachlan Mount'un bir efsane ya da mit olmadığını anlamak için sadece bir trans-Atlantik uçuşu ve hayatım boyunca ziyaret etmeyi hayal ettiğim şehre doğru bir yolculuk yapmam gerektiğini kim tahmin edebilirdi ki? O sadece bir insan. Kesinlikle tehlikeli biri ama yine de sadece bir adam.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez, diyorum kendime ama buna inandığımdan emin değilim.

Süslü Viktorya dönemi mimarisine sahip yüksek otele ulaşıyoruz ve hemen büyük bir süite kadar eşlik ediyoruz.

Mount ona büyük bir fatura uzatırken kapıcı "Bagajınız doğrudan teslim edilecek efendim," diyor.

Avro mu taşıyor? Jet ve servis arasında, hangi şehirde ya da ülkede olursak olalım, Mount'un hayatının benimkinden tamamen farklı olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Aklıma başka bir düşünce geliyor. "Bagajım mı var?" Pasaportumu alarak beni zaten şok etmişti.

"Elbette. G senin için bir gardırop hazırladı ve sen gelmeden önce jete teslim etti. İhtiyacın olan her şeye sahip olacağından eminim ama eğer yoksa buradan satın alabilirsin."

Mount'un duruşu sanki benden bir tartışma bekliyormuş gibi sertleşiyor, ama hiç de öyle değil.

"Şaka mı yapıyorsun? Çocukluğımdan beri görmek istediğim bir şehir olan *Dublin*'deyim ve Seven Sinners'ı bir üst seviyeye taşıyabilecek bağlantılar kurabileceğim ve bir şeyler öğrenebileceğim bir konferans için buradayım. Görülecek ve yapılacak bu kadar çok şey varken kıyafet konusunda seçici davranarak zaman kaybetmeyeceğim. Yanına sadece iç çamaşırı almadığı sürece, daha az umursayamazdım."

Mount bana ikinci bir başım çıkmış gibi bakıyor. "Tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyorsun."

Yüz ifadesi okunamaz hale geliyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Neyse ki kapının çalınması bu konuşmaya bir son veriyor.

Bavullarımız süitin yatak odasına teslim edildikten sonra, belboy yüzümüze bakıyor. "İstediğiniz başka bir şey var mı efendim? Hizmetinizdeyiz."

Mount bana döndü. "Ne yemek istersiniz? Açlıktan ölüyor olmalısınız."

Burada sabah olduğu açık ama benim için hâlâ gecenin bir yarısı. "Şu anda hangi yemeği yememiz gerektiğini bilmiyorum."

"Fark etmez. Sadece ne istediğini söyle."

Dilimin ucunda umurumda olmadığını, o ne yiyorsa onu yiyeceğimi söylemek var ama kendimi durduruyorum. *Mount bana bir seçenek sunuyor.* Başından beri o kadar az seçenek sundu ki, bu seferki çok çarpıcı.

"Tereyağlı ve şuruplu bir Belçika waffle'ı ve yanında pastırma."

Görevli başını sallıyor ve Mount siparişini ekliyor.

"Biftek ve yumurta. Ve otelin barında stokladığınız tüm İrlanda viskilerinden bir şişe gönderin."

Belboyun hakkını veriyorum, çünkü bu istek karşısında benim kadar şaşırmış görünmüyor. Mount gitmeden önce adamın eline yine büyük bir banknot sıkıştırıyor.

"Viskinin nesi var?"

Mount bana yandan bir bakış fırlatıyor. "Bu yüzden burada değil miyiz? Öğrenemediğiniz kadar çok şey öğrenmek ve ağ kurmak için mi?"

Gerçekten dinledi.

"Evet."

"O zaman ellerindeki viskilerin her birinden birer şişe içersen, rakiplerinin CEO'larına soracağın soruları hazırlamaya başlarsın diye düşünüyorum."

"Sanki benimle konuşacaklar da," diyorum gülererek. "Bağlantı kurmak derken, daha çok tedarikçi ve alıcıları düşünüyordum. Küçük olanları. Benim seviyemde. Henüz çok uluslu bir holdingin CEO'su değilim. Hâlâ zar zor kâr eden küçük bir operasyon yürütüyorum."

Mount aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve gözlerini bana dikeyor. "Bir saniye bile kendini buradaki herhangi birinin altında bir kategoriye koyma. Bu konferansa onlarla eşitmişsin gibi katıl, çünkü öylesin. Operasyonun şu anda küçük olabilir, ama bana söylediğin gibi, baktan bir CEO değilsin ve hala yeni başlıyorsun. Viski dünyasına hükmetmek mi istiyorsun? O zaman zaten öyleymişsin gibi davran."

Sözleri içimde yankılanıyor ve bana ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir güven desteği veriyor. "Bana pek moral verici bir tip gibi gelmiyorsun."

Dudakları düzleşti. "Ben öyle değilim."

Bu yorum beni daha da etkiliyor, çünkü bu onun küçük konuşmasının benim için eşsiz olduğu anlamına geliyor. Sıcaklık göğsümün etrafında kıvrılıyor.

"Teşekkür ederim. Tüm bunlar için. Benim için anlamı çok büyük." Dudaklarımı kaldırıp artık kirli sakallarla kararmış olan kare şeklindeki çenesine bir öpücük konduruyorum. Geri çekilmek için topuklarımı indirdiğimde, Mount bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor.

"Demek gereken buymuş. İrlanda'ya bir gezi. Not edilmiştir."

Dudakları dudaklarıma çarpmadan, dili içeri girip beni ele geçirmeden önce ifadesini düşünecek zamanım yok.

Beni ayaklarımdan kaldırdığında, bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline sarılıyor. Beni yatak odasına taşıyor ve sert bir sıçrayışla yatağa iniyoruz. Ellerimi saçlarına gömerken Mount'ın ağırlığı bana baskı yapıyor.

Hareketlerimi körükleyen minnettarlık olduğunu söylüyorum kendime ama daha derine bakmayı reddediyorum.

Mount bluzumu bedenimden sıyrıp düğmelerini havaya uğuruyor. Süitin dış kapısı çalındığında eteğimi belime kadar çekmişti.

"Kahretsın. Yemek," diyorum sert bir nefesle. "Yemeğin canı cehenneme."

"Bu bana uyar."

İkimiz de birbirimizi yiyip bitirmek için kapının çalınmaya devam etmesini ve ardından çalan telefonu duymazdan geliyoruz.

İlk defa, güç mücadelesi öncelikli değil.

Bu farklı bir şey. Daha ürkütücü bir şey.

Mount sikini serbest bırakıp külotumu kenara iterek beni zaten ıslak bulduğunda rahatsız edici düşüncayı uzaklaştırıyorum. Bu kez yavaşça, santim santim içine gömülürken bakışlarımı hiç ayırmıyor. Tamamen oturduğunda kulağıma tek bir kelime mırıldanıyor.

"Benim."

Bu ondan duyduğum en korkutucu şey, çünkü ona inanmaya başlıyorum.

MOUNT

K

Eira kaydı kaçırdı. Çoğunlukla uyuyakaldığımız ve onu başımla uyandırdığım gerçeğinden dolayı

Bacaklarının arasında, yeni takılarıyla klitorisini okşuyordu.

Otel personeline kayıttan gerekli bilgileri almaları için bir talep gönderdim ve bu bize birkaç saat daha verdi, bu süre zarfında yataktan çıkmasına izin vermedim. En azından ikimiz de yemek yemenin şart olduğuna karar verene kadar.

Keira o akşam kokteyl partisine girdiğinde, yarım adım gerisinden takip ediyorum, boyumu kullanarak kalabalığı tehditlere karşı inceliyor ve yüzümdeki donuk ifadeyi koruyorum. Küçük cadalozum sözlerimi ciddiye aldı ve hiçbir tereddüt ya da belirsizlik göstermeyerek erkek egemen bu odada kendini bir kraliçe gibi tuttu.

Kalabalığın arasında dolaşırken kafalar dönüyor ve bunun giydiği tasarım elbiseyle hiçbir ilgisi yok. O manyetik. Enerji ile titreşiyor.

Barda içki sipariş ederken ona "Herkes senin kim olduğunu merak ediyor," diyorum. İkimiz için de sek viski, viski pazarında en büyük paya sahip şirket tarafından yapılmış.

"Daha çok senin kim olduğunu merak ediyorlar," diye fısıldıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Gözlerini deviriyor. "Sana karşı değil. İçimde hep senin kazanacağına dair bir his var."

"Sonunda anlıyorsun."

İkimiz de viskilerimizi yudumlarken dönüp odayı inceliyoruz. Kafasının içini göremiyorum ama tanıdık yüzleri taradığına ve bir saldırı planı hazırladığına bahse girerim.

Aynı şeyi ben de yaptığım için ağzımda bir gülümseme beliriyor.

Neyse ki bu kalabalıkta tanıdığım kimse yok - en azından şimdilik. Erişim alanımın New Orleans'ın çok ötesine uzandığına şüphe yok ve içki dağıtım işinde büyük bir hissem olsa da CEO'm şirketin kamuya açık yüzü. Ben sadece perde arkasından gerektiği kadar yönetirim. Buralarda bir yerde, ama pozisyonuna değer veriyorsa, ayrılmadan önce bana yaklaşılmaması için gönderdiğim uyarıyı dikkate alacaktır.

Bu hafta benim için bir anomali. Acımasızlığıyla korku ve saygı uyandıran Lachlan Mount olmak zorunda değilim. Bu hafta kim olmak istersem olabilirim. Anonimliğin sunduğu belli bir cazibe var ve ben bunu benimsiyorum. Keira tedarikçilerle, dağıtımclarla ve rakiplerle konuşurken ben geri çekiliyorum ve sahneyi onun almasına izin veriyorum. İrademe boyun eğdirmeye kararlı olduğum meydan okuyan, inatçı kadından etkileyici derecede kurnaz ve zeki bir iş kadınına dönüşüyor.

Bu benim için bir şok değil, hiçbir şekilde. Bunun böyle olduğunu bilecek kadar uzun süredir onu izliyorum, ancak onu iş başında, yakından ve kişisel olarak görme fırsatım hiç olmamıştı.

Konuştuğu her kişi onun büyüüne kapılıyor ve ben sadece sonradan akla gelen bir şey oluyorum.

Ancak beni şok eden şey, kendimi ne kadar özgür hissettiğim oldu.

Daha sonra süitimize döndüğümüzde Keira iki bardağa viski dolduruyor ve birini bana uzatıyor.

"Sláinte," diyor ve kendi kadehini benimkinin kenarına çarpması için kaldırıyor. Kadehi dudaklarına götürüp tek bir dikişte boşaltırken ben de ona kadeh kaldırıyorum.

"Tadına bakmak yok mu?"

Başını sallıyor. "Seven Sinners kadar iyi değil. Çok fazla değil."

Başka biri olsa bu bir övünme gibi gelebilirdi ama Keira için bu basit bir gerçek. Ürününe iliklerine kadar inanıyor.

Belki de benim herhangi bir şeye inandığımdan daha fazla.

Bir şişe daha açıyor ve yeni bir bardağa küçük bir ölçü dolduruyor.

"Senin boyunda biri için bu kadar çok içebilmen beni hâlâ şaşırtıyor."

Keira bardağı burnuna götürüyor ve kokluyor. "Anne sütü sanırım. Kanımda var. Neredeyse tüm hayatım boyunca viski içtim. Tanrım, eğer sosyal hizmetlerin sekiz yaşındayken tattığımdan haberi olsaydı, eminim ailem tüm haberlere çıkardı."

Onun bu sözleri aklıma sosyal hizmetlerle olan tüm karşılaşmalarımı ve sonra da onlardan kaçarak geçirdiğim onca zamanı getiriyor. "Eminim endişelenmeleri gereken daha acil vakalar vardır."

Başını sallıyor, tamamen viskinin tadına bakmaya dalmış ve ifademin karanlık tarafını gözden geçiriyor. Bana içten bir gülümseme fırlatıyor, bu da geçmişimin şeytanlarını kovmak için beşlik likörün yapacağından daha iyi bir iş çıkarıyor.

"Teşekkür ederim. Özellikle de bu gece için. I . . . Dürüst olmak gerekirse ne bekleyeceğimi bilmiyordum." İçten minnettarlık her kelimede cınlıyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Başını iki yana sallıyor. "Sadece bu kadar. Dürüst olmak gerekirse o odaya gireceğimizi ve senin kontrolü ele alacağını düşünmüştüm. Sen onların dikkatini çekerken ben sessizce duracaktım."

"Burada olmamızın nedeni bu değil." Bu deneyimi ondan çalacağını düşünmesi beni rahatsız ediyor ama benden başka bir şey beklemesi için ona ne kanıt verdim ki?

Keira bana bunu söylemekten çekinmiyor. "Biliyorum ama sen busun işte. Devralmama yeteneğine sahip olduğunu düşünmemiştim." Duraklıyor, üst dişleri alt dudağına batıyor ve sonra serbest bırakıyor. "Seni yanlış değerlendirmişim ve bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum."

Rastgele bir şişeye uzanıyorum ve bardağıma üç parmak daha atıyorum. "Sahip olmadığım nitelikler için bana kredi vermeye başlama." Benim hakkımdaki ilk izlenimi gerçeğe çok daha yakın. Viskiye fırlatıyorum

onun kadar dikkatsizce geri döndü. Belki de bu gece sarhoş olmak kötü bir fikir değildi.

"Dur. Lütfen. Bu benim için önemli ve sen duymak istesen de istemesen de bunu dile getireceğim."

Başımı sallayarak bardağı bara indiriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bekliyorum.

"Sen farklıydın. Bu farklıydı. I . . ." Bir an için yine susuyor. "Onun hakkında konuşmaktan nefret ediyorum. Özellikle de şimdi." Bakışları yere düşüyor.

Onu söylediğinde, içimde bir sahiplenme duygusu gümbürdüyor. Onun söylemesine gerek kalmasın diye adını tükürüyorum. "Hyde mı demek istiyorsun?"

Başını sallıyor.

"Ne olmuş ona?" Ses tonum adamla ilgili her kelimede daha da keskinleşiyor. Aramızda nasıl bir karşılaştırma yapacağını merak ederek kendimi tutuyorum ve bunun benim lehime olamayacağını biliyorum.

"İlgi odağı olmak, her konuşmada en çok söz sahibi olmak zorundaydı. O içki fabrikasında ikinci evimmiş gibi büyüyen bendim ve egosu neredeyse kapıdan sığmayacak kadar büyümeden önce orada sadece beş dakika kalmıştı. *Ben* CEO'ydum ama o her fırsatta beni ötekileştiriyordu. Bir takım olmamız gerekiyordu. Bana söz verdiği şey buydu. Ama takım çalışmasından zerre kadar anlamıyordu."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. Keşke o pisiği bizzat ben öldürseydim, çünkü belli ki ona sandığımdan daha fazla zarar vermiş.

"Hyde baştan aşağı düşük seviyeli bir dolandırıcıydı. Bunun olacağını görecektim kadar donanımlı değildin."

"Belki de değildi, ama buna kanacak kadar aptaldım," diyor gözyaşlarını geri kırarak.

Saxon'ın o pisiğe acı çektirmesini umarak onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Hiç şansın yoktu ve bunu söylerken seni aşağılamıyorum."

Keira arkasını dönüyor, iki elini yüzüne götürüyor ve gözyaşlarını sildiğini hayal ediyorum. O orospu çocuğunun hâlâ mezarında sebep olduğu gözyaşlarını. Bu iş artık bitmeli.

Bir elimle kolunu sarıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. "Kes şunu. Bırak bir damla gözyaşını, bir saniye bile zamanını hak etmiyor."

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Ondan daha yeni kurtulmuştum ki, muhtemelen benim aptal ve kolay lokma olduğumu fark ettiğin için üzerine çullandın. Benim de sana karşı hiç şansım yoktu, değil mi?"

Onu bırakıyorum ve ellerimi yanlarıma bırakıyorum, parmaklarımı içgüdüsel olarak kıvrıldıkları yumruklardan bilinçli olarak esnetiyorum.

Sesimi alçaltıyorum ama her kelimem gayet net. "Beni o bok parçasıyla kıyaslama. Ben Brett Hyde değilim."

Bir damla gözyaşı daha dökülüyor ve yüzünün yan tarafına uzanmaktan kendimi alamıyorum. Ona dokunduğumda irkiliyor ve bu tepkiye neden olmaktan nefret ediyorum. Başparmağımı kapağının altından geçirip bir sonraki gözyaşını yakalıyorum.

"Kendi elementinde seni gölgelememe gerek yok. Bu senin dünyanın. Oraya gitmeni ve onu fethetmeni bekliyorum."

Burnunu çekiyor ve kalan gözyaşlarını ve elimi fırçalıyor. Asla teselli teklif etmediğimin farkında değil ve bunun reddedilmesi, sahip olduğumu bilmediğim ham bir noktaya keskin bir bıçak darbesi.

Geri çekilip iki elimle barı kavıyorum ve bakışlarını tekrar benimkilere çevirmesini bekliyorum. Bunu yaptığında, ona mutlak gerçeği söylüyorum.

"Ve hayır, bana karşı hiç şansın yoktu. Her zaman istediğimi alırım."

KEIRA

I Mount'un son ifadesi beni kızdırmak için mi bilmiyorum ama tam da öyle oldu. Ona dürüstlüğü önerdim, ve o da baskınlıkla karşılık verdi. Her zamanki gibi.

Ben de ona benden beklediğini vereceğim. Tavır.

"Peki şu anda ne istiyorsun, *Mount?*" Adını vurguluyorum çünkü bir an için güvenebileceğim bir adam gibi görünmüştü ama şimdi en başından beri karşılaştığım kibirli piç kurusu oldu.

"Başından beri istediğim şey. *Seni.*"

Eli şimşek hızıyla hareket ediyor, benimkini yakalıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Beni kendi etrafında döndürürken takım elbise pantolonunun ince kumaşının koruduğu sert çıkıntıyı görmemem mümkün değil.

"Yani bu geceki tüm bu hareketin beni yatağa atmak için miydi?" Meydan okurcasına ona bakıyorum ve gözlerinin daralmasını, yüz ifadesinin kararmasını izliyorum.

"Bunun için bir numaraya ihtiyacım yok. Sen zaten tüm şartlarımı kabul ettin. Ne zaman istersem ve ne zaman istersem."

Hatırlatması karşısında çenem sıkıştı. "Bu tür bir kibir için ders veriyorlar mı, yoksa sen doğuştan mı böylesin?"

Ona karşı hissettiğim tüm yumuşaklık bataklıktaki kar gibi eriyip gidiyor ve sanki en başa dönmüşüz gibi hissediyorum. *Dublin'de olmam dışında. Ve beni buraya o getirdi.*

Bu adamla yüzleşmek beşinci kategori bir kasırgaya karşı koymak gibi. Çelişkili duygularım içimde kabarıyor.

Mount'ın kahkahası alçak ve sertti. "Şimdi de kibirli olduğumu mu düşünüyorsun? Daha yüzeye bile çıkmadın. Bilgin olsun diye söylüyorum, kendi dünyanda liderliği sana bırakmış olmam başka hiçbir yerde söz sahibi olacağın anlamına gelmiyor."

"Sen imkânsızsın." Sözcükleri tıslıyorum ama bedenim şimdiden onunkine karşılık veriyor ve kızışmış bir hayvan gibi ona sürtünmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Piercingim sayesinde her baskı hissi daha da artırıyor.

"Tencere yuvarlanmış
kapağını bulmuş," diyor.

"Tencere dibin kara, seninki
benden kara."

"Tek istediğim seni becermek." Bakışları tenimi yakıyor ve serbest eli kalçamın arkasına dolanıp avuç içi elbisemin kumaşının altından kayarak kıcımlı kavrayana kadar yukarı doğru sürüklenirken burun delikleri alevleniyor. "Ve sen de aynı derecede çok istiyorsun."

"Bu gece değil."

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor ve tek bir kelime fısıldıyor. "Yalancı."

İki seçeneğim var: Onu bu muhteşem otel süitinde öldürmek ve hayatımın geri kalanını kaçarak geçirmek ya da deliliğe teslim olup bedenimin yapmam için can attığı gibi ona tırmanmak.

"Senden hâlâ nefret ediyorum."

Dişleri kulak mememe yaklaşıyor. "Hayır, etmiyorsun. Sadece benim seni istediğim kadar senin de beni istemenden nefret ediyorsun." Çekiştiriyor ve meme uçlarım sertleşiyor. "Kabul et, ben de sana istediğini vereyim."

"Bu yeni bir oyun değil. İkimiz de seni istememi sağlayabileceğini biliyoruz ve bu, oyunu nasıl oynayacağını benden daha iyi bildiğin dışında bir şey ifade etmeyecek."

Üzerimdeki hakimiyetini tamamen bırakıyor. Şaşırmış bir halde topuklarımın üzerinde tökezleyerek kendimi barın üzerinde buluyorum.

Mount geriye doğru bir adım atıp ceketini silkiyor ve oturma odasındaki kanepenin arkasına katlayarak bırakıyor. Bir adım daha atarak kravatının düğümünü çözüyor ve bir sandalyenin üzerine atıyor. Bir adım daha atar ve gömleğinin üst iki düğmesini çözerek boynunun bronzlaşmış, kalın sütununu ortaya çıkarır. Bir adım daha atınca kalan düğmeler de çözülüyor ve gömleği açılarak sert göğsü ve dalgalanan karın kasları ortaya çıkıyor.

Süitin ortasında duruyor, bakışlarımla buluşurken ellerini ceplerine sokuyor. "Şimdi duymak istiyorum. Seni uçurumun kenarına sürüklemeyen ve gelmene izin vermem için her şeyi söylemeye razı olmadan önce."

Dudaklarımı yalıyorum ve düzleştiriyorum. İç kaslarım şimdiden kasılıyor, vücudum bir sonraki adımın ne olacağını beklerken tangamı ıslatan ıslaklık.

Cinayet ya da zevk. Hayatıma ne oldu da bu iki seçenek aynı sorun için eşit derecede geçerli sonuçlar haline geldi?

Dağ oldu.

"Tamam. Kabul ediyorum. Sen kazandın."

Mount başını yavaşça sallıyor. "Bu kazanmakla ilgili değil. Bu, sana verdiğim şeyi arzuladığını kafanda kristal gibi netleştirmekle ilgili. Sadece *kontrolü* ele almamı istemiyorsun, *buna ihtiyacın* var."

Haklıydı. Bunu inkâr etmemin imkânı yok. İkimiz de baktıktan bir yalancı olduğumu biliyoruz.

"O zaman al," diyorum ona.

Yine gülünç derecede yakışıklı yüzü yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Hayır, bu gece onu bana kendi isteğinle vereceksin."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını zengin pencere işlemeleriyle gizlenmiş tavandan tabana pencerelere doğru eğiyor. "Perdeleri aç."

Emri karşısında beynim dönüyor. *Bununla nereye varmak istiyor?*

"Neden?"

"Bir soru daha sorarsan yemin ederim bu gece gelmezsin."

Dudağımı ısıyorum çünkü doğal içgüdüm onun her emrini sorgulamak. Ama bütün gece orgazmdan mahrum kalma fikri, şüphesiz bana çok şey verebilecek olsa da, düşünmek istediğim bir şey değil.

Perdelere doğru adım atıp onları sonuna kadar açtığımda karanlık gözleri ateşle parlıyor. Odanın ışıkları kısık ama yine de içeriye net bir şekilde görebileceğim kadar parlak.

"Ellerini iki yanına koy. Kımıldama."

Camın yansımasında, Mount'un kelepçelerini açışını, gömleğini çıkarışını ve yere bırakışını izliyorum.

Bana doğru geliyor.

Pencereden gelen soğuk vücudumu şimdiden ürpertiyor ve Mount'un sırtındaki sıcaklığı, onunla uğraşırken normal olan savaşçı hisler yaratıyor.

Mount elbisemi aşağı kaydırırken elbisemin fermuarı tıslıyor. Parmakları askıları omuzlarımdan itiyor ama dirseklerimle yakalayıp elbiseyi göğsümde tutuyorum.

"Biri görebilir."

Sesi alçak ama amansız. "Bakabilirler ama benim olana dokunamazlar."

Kollarım kendi iradeleriyle yanlarıma düşüyor ve elbisem aşağı kayarak ayaklarımın dibinde birikiyor.

"Çık şundan."

Mount'un dişleri omzumu sıyırdıktan sonra boynuma doğru ilerliyor ve ben bir inilti tutuyorum.

"Bana kendimi tekrarlatacak mısın?" Kulağıma doğru hırlıyor, lobumu ısıyor.

Bu güç mücadelesi. Arzuladığım. Bunu istediğimi söylediğinde yanılmamıştı.

"Hayır."

İtaat ediyorum ve Mount pahalı tasarım elbiseyi bir kenara atıp bir eliyle bileklerimi kavıyor, ellerimi kaldırıp önce avuç içlerini cama bastırıyor. Kulağıma hırlarken titriyorum, meme uçlarım askısız sütyenimin dantellerine çarpıyor.

"Ellerini camda tut yoksa cezan daha sonra gelecek ve söz veriyorum bu kadar zevkli olmayacak."

Başımı sallıyorum ve Mount tutuşunu bırakıyor. Parmakları kollarımdan omuzlarıma inip göğüs kafesimin etrafında dolaşarak sütyenimin içinden meme uçlarımı okşarken yerimde kalıyorum.

"Bu muhteşem göğüslere yeterince zaman harcamıyorum." Sütyenimin kopçasını açarak yere düşürüyor ve göğüslerim ellerine dökülüyor. Meme uçlarımla oynuyor, doğrudan merkezime zevk sarsıntıları gönderiyor.

İnlemelerim serbest kalıyor ve bu onu daha da tahrik ediyor. "Öne eğil. Onları pencereye koy. Güzel ve soğuk olsunlar. Benim için daha da sertleşmelerini istiyorum."

İçgüdülerim emrinin ne kadar müstehcen olduğu konusunda tereddüt etse de, emrini yerine getiriyorum ve hassas tenim soğuk cama değdiğinde bir nefes çekiyorum.

"Aferin kızıma," diyor Mount, avuç içi kıcıma bir şaplaqla çarpmadan hemen önce.

Doğruluyorum ama kalçalarımı kavrayarak beni tekrar pozisyonuma çekiyor ve ereksiyonunun sert uzunluğunu bana doğru sürtüyor.

"Şimdi seni görmelerinden endişeleniyor musun?" "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Eli karnıma doğru kayıyor ve tangamın bel bandıyla oynamak için aşağı kayıyor, düşmeden önce ince malzemeyi koparıyor. Avucuyla ortamı kavriyor, tatmin olmuş bir şekilde hırlarken dişleri diğer omzumu sıyrıyor.

"O zaman dışarıdaki herkese bu amcığın kime ait olduğunu göstersem iyi olur, belki akıllarına bir şey gelir."

İzleniyor olmanın verdiği yasak heyecan, kafamı karıştıran duygularımı daha da artırıyor. Mount bir parmağını dudaklarımın arasına sokuyor ve beni şimdiden ıslak buluyor. Parmağını piercingimin etrafında gezdirdiğinde kalçalarım hareket ediyor, bedenim daha fazla temas için çaresiz kalıyor.

"Bana bu mükemmel amcığın sahibi olmadığımı mı söyleyeceksin?" Hırıltılı sözleri beni daha da çılgına çevirdi.

"Hayır!" İki parmağını içime sokarken bu kez kelimeyi sert bir iniltiyle söylüyorum.

"Ben öyle düşünmemiştim."

Parmaklarıyla beni daha derinden beceriyor ve ellerim yumruk oluyor. Ama onları camda tutmayı başarıyorum, Mount sikini serbest bırakıp kıcımın yanakları arasında gezdirirken bile teması hiç kesmiyorum.

"Yakında bir gün, bu kıcın kime ait olduğuna dair hiçbir soru kalmayacak, çünkü sikimi içine soktuğumda, adımı haykırıyor olacaksın."

İğrenç sözleri bir başka uzun iniltiyi tetikliyor. Mount yer değiştiriyor, sikinin başını girişime dayıyor ve ucunu içeri sokacak kadar ileri itiyor.

Ağzımı açıyorum, yalvarmaya hazırım ama bu sefer beni bekletmiyor. Tek bir hamlede kendini kabzasına kadar gömüyor. ile

İki eli de camın üzerinde benimkilere dayanıyor, acımadan içime giriyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum.

Boşaldığımda, tüm Dublin'in duyabileceği ve görebileceği bir çığlık atıyorum.

Ama Mount'un kollarının çemberinde, umursamayı unutuyorum.

MOUNT

A İki gün süren panel tartışmalarından sonra viski ve alkollü içkiler hakkında bilmek istediğimden çok daha fazla şey öğrendim.

itiraf etmeliyim ki artık bu konuya daha fazla ilgi duyuyorum. Öğrendiklerimin çoğunu kendi işimi düzene sokmak için uygulamaya koyacağım. Keira ile yollarımızı ayırdık çünkü duymak istediği her sunumda yer alamıyordu.

Onu gözümün önünden ayırıp, sanki bir sonraki yemekleri oymuş gibi ona bakan bir erkek kalabalığına sokmak hoşuma gidiyor mu? Pek değil, ama onları daha az öldürmek istememe neden olan aynı derecede önemli bir şeyi de fark ediyorum-Keira onları erkek olarak görmüyor. Erkek olarak görmüyor. Onları bilgi kaynakları, rakipler, olası satışlar ya da potansiyel tedarikçiler olarak görüyor.

Gündüzleri yüzde yüz iş yapıyor, ama gece süite girdiğimiz anda her şey değişiyor. Güç mücadelesi devam ediyor ama her seferinde daha fazla boyun eğiyor. Bazen tek yapabildiğim onu akşam katıldığımız satıcı partisinden alıp yukarı çıkarken asansörde becermek oluyor.

Beni engelleyen tek bir şey var: Burada inşa ettiği itibara ve güvenilirliğe zarar verme riskini göze alamam. Keira'ya göre bu affedilmez bir günah olurdu. Pencereye karşı farklıydı. Ona camın renkli olduğunu ve kimsenin bizi göremeyeceğini söylemedim. Öfkeli bakışları, bu konuda kavga ettikten sonra geldiğinde çılgınlığının odada yankılanmasını duymaya değirdi.

Bir bağımlı gibi, onunla her birlikte olduğumda, aynı yüksekliğin peşinden koşuyorum. Keira ile uyuşturucu arasındaki fark dışında mı? Onunla geçirdiğim her zaman *daha iyi* oluyor.

Bugün konferansın tek boş günü. Yarın, gün boyunca panellere geri döneceğiz ve ardından akşam ödöl töreni ile son bir gala yapacağız.

Onu bütün gün sikim içine gömülü halde yatakta tutmayı tercih ederdim ama bizim için çoktan planlar yapmıştım. Kot pantolonunu ve formda bir kazağını giyip üzerine deri ceketini geçirirken onlara lanet okuyorum.

Lanet olsun, çok seksi. Çıplak. Giyinik. İç çamaşırılı. Hiç fark etmez.

Bağımlılığın ilk adımı: Bir sorunun olduğunu kabul etmek.

Siktir et bu saçmalığı. Ben gayet iyiyim.

KEIRA

A zel bir araba bizi Dublin sokaklarında dolaştırırken heyecanım her an biraz daha artıyor. Neredeyse hiç dışarı çıkmadım. ama bugün nihayet hayalimde defalarca keşfettiğim şehri görebileceğim.

"Nereye gidiyoruz?" Yanımdaki sessiz adama soruyorum.

"Göreceksin."

Gözlerimi deviriyorum, sürekli bir cevap için zorlamanın bana bir cevap getirmeyeceğini biliyorum. Büyük olasılıkla, kııma şaplak atılmasıyla ve bundan hoşlandığımı itiraf etmekten nefret etmemle sonuçlanacak.

Sessiz kalıp şehrin atmosferini içime çekiyorum. Binaların hepsi birbirine çok yakın, bana New Orleans'ı hatırlatıyor ama farklı bir mimari tarzla inşa edilmişler - bazıları Georgian, bazıları Victorian ve başka ne olduğundan bile emin değilim. Gökyüzü gri, ama bu insanların kaldırımları doldurmasını ve turistlerin şehrin etrafında tur atan yeşil ve kırmızı çift katlı otobüslere binmesini engellemiyor.

Mount'un onu otobüse bindirmeye çalışsam ne diyeceğini hayal edebiliyorum. Bu saçma fikir karşısında hafif bir kahkaha atıyorum.

"Ne?" diye soruyor ve ben de dikkatini üzerimde bulmak için pencereye dönüyorum.

"Seni şu turist otobüslerinden birine binerken hayal etmeye çalışıyordum." "Ve sen bunu komik mi buldun?"

"Hayal etmeye çalışmamı saçma buldum aslında."

Şoför dar sokaklarda manevra yaparken dikkatimi tekrar camdan dışarı veriyorum. Uzun bir kilise beliriyor ve ne olduğunu anlıyorum.

"Bu Aziz Patrick Katedrali, değil mi?"

"Sanırım haklısın. Padraig?"

Padraig, o günkü şoförümüz, araya giriyor. "Evet, hanımefendi. Sekiz yüz yıldan daha eski. Aziz Patrick bizzat bu topraklarda insanları vaftiz etmiş. Şu anki binanın inşaatı 1220 yılına kadar başlamadı."

Uzun gri kuleler gökyüzüne uzanıyor. Büyükbabamın adını aldığı Aziz Patrick'in kendisinin de bu topraklarda yaşamış olduğu fikri beni inanılmaz bir tarih duygusuyla dolduruyor.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve sağ tarafta uzun, kırmızımsı kahverengi tuğla binalar cadde boyunca uzanıyor. Bunların şehir evleri olması gerektiğini anlıyorum, ama her birinin farklı renkte bir kapısı var gibi görünüyor - kırmızı, beyaz, yeşil, sarı, mavi, mor veya turkuaz. Gerçek bir gökkuşağı.

"Bu kapılar da neyin nesi?"

Sürücü açıklamadan önce bir an için dikiz aynasından yukarı bakıyor. "Evlerin hepsi aynı görünüyordu ve tek tip olmaları gerekiyordu, ama ev sakinleri hangisinin kendilerine ait olduğunu bilsinler diye kapıları farklı renklere boyamaya başladılar. Bu sayede sarhoş komşunuz barda çok fazla bira içtikten sonra evinize girmeye çalışmıyordu."

Açıklamasına gülüyorum, çünkü aslında çok mantıklı. Bir köşeyi daha dönüyoruz, sonra bir başkasını ve araba iyi tanıdığım bir isim ve logoya sahip büyük bir binanın önünde durmak için yavaşladığında her şeyi özümsemeye çalışıyorum. Bu aileyi son birkaç yıldır takip ediyorum. Benim aileminkine benzer bir geçmişleri var ve büyük bir inşaat projesini üstlendiklerinde bana ilham verdiler. Eğer Seven Sinners'ı onların seviyesine getirebilirim, kendime koyduğum hedeflerin büyük bir kısmını gerçekleştirmiş olacağım.

Bakışlarımı devasa binanın üzerindeki altın anka logosundan ayırıp Mount'a bakıyorum. "Buraya gelmek istediğimi nereden bildin?"

"Düşündüğünün aksine, dikkatimi veririm."

Konferansın en az yarısını bu içki fabrikasının sahibiyle konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim ama onu bir türlü yakalayamadım.

Mount'un fark etmesine şaşırarak göz kırpıyorum.

Şoför arabayı park ediyor ve önce beni indirmek için kapıyı açmadan önce arabadan iniyor. Mount beni takip ediyor. Sert İrlanda rüzgârı, G'nin paketlediği deri ceket, kot pantolon ve süveter için minnettar olmamı sağlıyor, ama ev sahibinin içeride olma ihtimali varsa, takım elbise ya da daha resmi bir şey giymeyi tercih ederdim.

Ama mümkün değil. Bugün bizim "boş" günümüz olmasına rağmen o da neredeyse herkes gibi bütün gün toplantılarda olmalı. Dünya çapında isim yapmış şirketlerin CEO'larıyla birkaç toplantı ayarlama girişimim reddedildi ve Mount'un fark etmemesini umdum. Bu sürprize bakılırsa, eminim fark etmiştir.

"Turunuzun tadını çıkarın. Hazır olduğunuzda çağrınızı bekliyor olacağım," diyor Padraig arabanın kapısını kapatırken.

Onun bu sözleri bana bu içki fabrikasının tam da Temperance ve Jeff Doon'un Seven Sinners'ın yapmasını istediği şeyi yaptığını hatırlatıyor: kapılarını günlük turlar için halka açmak.

İçeri girdiğimizde içerisi bana Seven Sinners'ın tadilatını hatırlatıyor ve Mount tezgâhın arkasındaki kadına adımı söylerken ben de zihnimden notlar alıyorum.

"Tabii ki. Rehberinize geldiğinizi haber vereyim. Paltolarınızı alayım mı? İçerisi oldukça sıcak olacak."

Mount gibi ben de benimkini ona veriyorum. Bugün takım elbisesini koyu renk bir kot pantolonla değiştirmiş ama şu ana kadar ceketinin altında ne olduğunu görmemiştim; üzerinde Seven Sinners logosu olan yıpranmış gri bir tişört. O tişört yapılabildiği kadar *yıllar* oldu. Babam hâlâ şirketi yönetiyordu ve ben de merdivenin en alt basamağından yukarı tırmanıyordum. Logo giyme deneyi, babam başarısız olduğunu düşünmeden önce bir yıl kadar sürmüştü.

"Nereden buldun bunu?"

Mount bana yan yan bakıyor. "Fark eder mi?" "Evet."

Omuz silkiyor. "Yedi Günahkâr'ı uzun zamandır biliyordum. Seni tanımadan önce bile."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken beynim aşırı hızlanıyor ama tur rehberimiz bizi girişte karşılıyor. CEO'nun kendisinden başkası değil.

"Bayan Kilgore, sizinle tanışmak bir zevk. Siz ve Yedi Günahkâr sayesinde New Orleans'ta sıkı bir rekabet olduğunu duydum." Elimi saygıyla sıktı ve Mount'un bana ne söylediğini hatırladım.

Bir saniye bile kendinizi buradaki hiç kimsenin altında bir kategoriye koymayın.

Sanırım burada *"başarana kadar numara yap"* kuralını uyguluyorum. yaklaşım.

"Bay Sullivan, benim için bir onurdur. Bu-" Mount'ı takdim etmek için dönüyorum ama Sullivan İçki Fabrikası'nın CEO'su benden önce davranıyor.

"Tanıtıma ihtiyacı olmayan bir adam." Deegan Sullivan Mount'a elini uzatıyor ve yanımdaki adam da elini sıkıyor. "Uzun zaman oldu, Mount. Sanırım teşekkür olarak benim viski kutumu aldın?"

Mount başını sallıyor ve **b a k ı ş l a r ı m** masa tenisi oynar gibi iki adam arasında gidip geliyor.

Mount, Deegan Sullivan'ı tanıyor mu? Neden şaşırdım ki?

"Tanıyorum."

Deegan, Mount'ın tişörtüne bakıyor. "Ama görünüşe göre viski zevkiniz değişmiş. Bugünkü tadımımızda sunacaklarımızdan etkileneceğinden emin değilim."

Mount sırtarak iki elinin avuç içlerini yukarı kaldırıyor. "Ben doğma büyüme NOLA'lıyım. Sadakatimin nerede yattığını tahmin etmek zor değil. Her halükarda, bu ziyaret benimle ilgili değil. Bayan Kilgore tur için hazır, umarım sen de hazırsındır Deegan."

"Tabii ki. Keira'ydı, değil mi? Formaliteleri bir kenara bırakmamızda ısrar ediyorum."

"Evet, Keira. Ve bu iyi. İtiraf etmeliyim ki birkaç yıldır gelişimini takip ediyordum."

"Ben de senin. New Orleans'ta İrlanda geleneğine göre viski yapmak kesinlikle insanların dikkatini çekmenin bir yolu."

"Bazılarının, sanırım."

"İçki fabrikasını görmek ister misiniz? Birkaç saat boyunca başka turumuz yok, yani burası bize ait."

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum içimdeki heyecan kabarırken.

"Zaten biraz uzman olduğun için, sana tam bir ders vermeyeceğim ve doğrudan iyi mallara gideceğiz."

Deegan büyük bir kapıyı iterek açtığında, fotoğraf makinelerinin sıcaklığı anında yüzüme çarpıyor ve bana Yedi Günahkâr'ı hatırlatıyor. Merdivenlerden metal bir podyuma çıkıyoruz ve bu sayede tek bir odada tüm operasyonu görebiliyoruz. Seven Sinners'da içki fabrikası binasının yaşı nedeniyle bizimki o kadar iyi organize edilmemiş.

"Haftada birkaç kez tahıl, maltlanmış ve maltlanmamış arpa teslimatı yapıyoruz ve bunları silolardan ıslak değirmene taşımak için özel konveyörler kullanıyoruz."

"Bu bir damıtma operasyonundan ziyade bir bira üretimi operasyonu için daha normal değil mi?" Soruyorum, çünkü bu fikri ben de düşünüyordum. Ama geçen yıl bu konuyu babama açtığımda hemen reddetti.

"Hepimiz verimlilikten yanayız ve bunun çok daha iyi çalıştığını görüyoruz."

Platformun kenarına doğru yürüyorum, değirmeni daha yakından incelemek için parmaklıkların üzerine eğiliyorum. "Verimliliği ben de takdir ediyorum ama babam ..." Sözümü yarıda kesiyorum ve Deegan'ın ona dönüp bakarken başını salladığını görüyorum.

"Bazen dizginleri ele aldığınızda, eski neslin söyleyeceklerini dinlemeyi bırakmanız gerekir. Size verdikleri tek cevap *gelenek olduğu için bu* cevabı verdiklerinde, teknolojinin muhtemelen daha iyi bir çözümü olduğu kanaatindeyim."

Babamın görüşlerine birkaç kez karşı çıktım, ilk kez büyük banka kredisi ve tadilatla. Organik tahıla geçmek dışında operasyonun özünü değiştirmek hiç düşünmediğim bir şeydi. Ama görünüşe göre düşünmeliyim.

Deegan sürecin bir sonraki aşamasına geçiyor. "Eminim püreyi gördüğünüzde ve kokladığınızda tanırsınız."

Tanıdık kokuyu içime çekip sıcaklık ve zamanlama hakkında birkaç soru soruyorum ve Deegan şaşırtıcı derecede açık cevaplar veriyor.

"Şırayı fermentörlere gönderebilmemiz için sıvının ayrıldığını ve kullanılmış tahılın hayvan yemi olarak kullanıldığını açıklamama gerek yok."

Gölümsüyorum. "Evet, temel bilgileri biliyorum." "Eminim daha fazlasını biliyorsundur."

Tur boyunca fermentasyon ve hem paslanmaz hem de ahşap fıçı kullanmanın avantajları hakkında konuşarak ilerlerken, Mount yarım adım arkamda kalıyor ve tüm bu süre boyunca sessiz kalıyor.

Ya canı çok sıkılıyor ya da tıpkı konferansta yaptığı gibi liderliği bana bırakıyor. İlk defa ona şüpheyile yaklaşıyorum ve ikincisi olduğunu düşünüyorum.

İçimden geçen sıcaklığın, muhteşem bakır kaplardan gelen ısıyla hiçbir ilgisi yok ve her şey beni takip eden adamlarla ilgili.

MOUNT

I ama Keira'nın İtalyan yapımı üç devasa fotoğraf makinesine
özlemle bakışı

bana kesinlikle öyle olduğunu söyledi.

"Seven Sinners da üçlü damıtma kullanıyor, değil mi?" Sullivan soruyor ve Keira başını sallıyor.

"Ailemin şimdiye kadar kullandığı tek süreç bu. Sloganımız
Daha az yap, ama en iyisini yap."

"Ve en güçlüsünü," diye ekliyor Sullivan gülerek. "Biz burada bunu anlıyoruz."

Keira'nın eve gidip Seven Sinners'ın tüm sürecini yenileyebilecek kadar bilgi edindiğinden emin olana kadar ikisi soru ve cevaplarla ileri geri gidiyor. Kullanılan sayısız fıçı, olgunlaştırma, fıçılama ve şişeleme tartışması normalde bana biraz ilginç gelebilirdi ama Keira'nın pür dikkat kesilmesi bunu sürükleyici kılıyor.

Turun sonunda, yaklaşık üç saat sonra, Sullivan bize bir bar ve hediyelik eşya dükkanının bulunduğu tadım odasını gösteriyor.

Keira tüm düzeni inceliyor, kıskançlığı dalga dalga yayılıyor.

"Asistanım Temperance şu anda *bunu* yüzüme vurup *sana söylemiştim* diyecekti." Hem Sullivan hem de ben ona bakınca açıkladı. "Uzun zamandır tam olarak bunu yapmam için peşimdeydi. İnsanları buraya getirin, onlara ne yaptığımızı ve bunu neden yaptığımızı öğretin, böylece markayla kişisel bir bağ hissetsinler. Tadına baksınlar ve

Bayılacaklar ve yollarına devam etmeden önce onlara satabildiğimiz kadar mal satacağız. Birkaç fotoğraf çekmemin sakıncası var mı?"

"Çekebilirsin. Kısaca özetlediniz. Bizim yaptığımız da tam olarak bu," diyor Sullivan. "Biz Jack Daniel's ya da Jameson değiliz, insanların adını duydukları için raftan seçebilecekleri bir şişe değiliz. Ama biri bu damıtımevi turuna katıldığında, Sullivan viskisini ömür boyu hatırlayacak ve umarım sonsuza kadar satın alacak. Bu kişisel bir bağ. Bu yüzden bu tesisi inşa ederken turlar düşünülerek inşa edildi."

Keira iç geçiriyor. "Bizi yirmi birinci yüzyıla taşımak için büyük bir renovasyon yaptım - her zamanki gibi oyuna geç kaldık. Bir restoran ekledik ve tüm binaya yeni bir çehre kazandırdık, ancak baştan başlayıp turlara hitap edecek bir tesis inşa etmek imkansız olurdu. Ekipmanlarımızı da yenilememiz gerekeceğinden bahsetmiyorum bile."

"Belki şu an bunun zamanı değil ama o kadar uzun süredir dümende değilsiniz, değil mi? Gitmek istediğiniz yere varmak için hâlâ önünüzde uzun yıllar var."

"Sınırsız fonla, belki . . . Yapabileceğim küçük değişiklikleri yapmam ama kaliteyi korumam gerekecek. Hediyelik eşya dükkanı için yerim var. Restoranımız var. Turlardan bahsedersen avukatlarımın çıldıracağını hissediyorum."

Sullivan sırtıyor. "Avukatların canı cehenneme. Tek yapmak istedikleri engel olmak. Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bul. Dublin'de türümüzün tek örneğiyiz. Elbette eski Jameson binasını gezebilirsiniz ama orada viski yapılmıyor. Bir müze var. Bu, ismi zaten tanıyan insanlar için harika ama birinin kafasında öne çıkmak istiyorsanız daha fazlasına ihtiyacınız var."

Masalardan birine oturup viskilerin tadına bakarken Keira'nın aklı Sullivan'ın tarif ettiği tatların sadece yarısında. Sullivan'ın yorumlarını kafasında değerlendirmeye başlamış bile.

Ben de öyleyim.

KEIRA

W

Sullivan içki fabrikasından çıkarken beynim saatte bir milyon mil hızla hareket ediyordu. Mount mesaj atmış olmalı.

Padraig, çünkü şoför yanaşıyor ve Deegan'ın ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar ettiği viski kutusunu Mount'un elinden alıp bagaja yerleştiriyor.

Telefonumu çıkarıp döndüğümde Temperance ve Louis ile konuşacaklarım hakkında kendime bir düzine not alıyorum. Planlarım var. Bütün planlar.

"Sizi otele geri götürmemi ister misiniz, efendim?" Padraig soruyor.

"Duruma göre değişir," diyor Mount ve dikkatimi telefonumdan ayırıp bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Bu sefer Dublin'de görmeden yaşayamayacağın başka ne var?"

Bu sefer. Sanki geri dönecekmişim gibi konuştun ve o anda Mount'un haklı olduğuna karar verdim. Geri döneceğim. Ama şimdilik. Başka ne görmek istediğimi çok iyi biliyorum.

"Birayı pek sevmem ama hep Saint James Kapısı'nı görmek ve Guinness Storehouse'un tepesindeki Gravity Bar'da bir bira içmek istemişimdir."

"O zaman o tarafa gidelim mi?" Padraig soruyor. "Çok uzak değil, hala Liberties'de ve büyük ölçüde kendi kendine rehberli bir tur yapabilirsin. Turistlerin gözdesi."

Evet demek istiyorum. Mount'un fotoğraf çeken bir insan kalabalığının arasına karışmasını hayal edemiyorum ama gördüğüm fotoğraflarda

Gravity Bar, Seven Sinners'ın en üst katındaki restoranın ilham kaynağının bir parçasıydı. Bu kadar yakın olup da görememek berbat olurdu.

"Hanımefendi ne isterse," diyor Mount ve beni şoke ediyor. "Hadi Depo'ya gidelim. Eğer bir günlüğüne turist olacaksak, bunu doğru düzgün yapalım bari."

On dakika sonra arabadan inip taş ve tuğladan yapılmış devasa bir binanın yanındaki arnavut kaldırımli sokağa giriyoruz. Üzerinde GUINNESS'İN EVİNE HOŞ GELDİNİZ yazan kapıya yöneliyorum. İçerisi tam bir tımarhane. Yüzlerce turistin gürültüsü açık merkezden yukarı doğru yankılanıyor. Bilet almak için sırada beklerken Mount'un eli sırtımın altından hiç ayrılmıyor ve ardından hediyelik eşya dükkanından geçerek tura başlamak için yürüyen merdivene doğru ilerliyoruz.

"Arthur Guinness akıllı bir adamdı."

Mount, bir fermantasyon tankının kısmi bir kopyası gibi görünen bir şeyin üzerine boyanmış bir tabelayı başıyla işaret ediyor. Şöyle yazıyor:

SIYAH VE BEYAZ OLAN HER ŞEY MANTIKLI DEĞİLDİR.

Mount'un bu tabelayı fark etmiş olması bana, yerleşkesinde gördüğüm iki süitte siyah, beyaz ve altının ezici varlığını düşündürüyor. Ve yemek odası. Ve koridorlar.

"Dekorasyon tüyolarını Guinness'ten mi aldın?" Yüzümü ona döndüğümde, altımdaki basamakta, göz hizamızda duruyordu.

Mount'un kahkahası, bir anlığına sessizleştiğine yemin ettiğim sohbetin üzerinde yankılanarak patlıyor. "Hayır. Hayır, yapmadım."

"O zaman tüm bunlar ne demek oluyor?"

İfadesindeki mizah kayboluyor ve cevap vereceğini sanmıyorum ama veriyor.

"Bu bir hatırlatma."

"Neyi?"

"Mutlak diye bir şey vardır. İyi ve kötü. Doğru ve yanlış."

Bu siyah ve beyazı açıklıyor. "Peki bu altın ne?"

"Altın kural. En çok altına sahip olan kuralları koyar. . . ve doğru ile yanlış arasındaki çizgilerin nereye çekileceğini belirler."

Mount az önce bana kafasının içine bir bakış atmış gibi hissediyorum ve bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim. Bu durumda, kuşkusuz, Mount en çok altına sahip, bu nedenle kuralları o koyuyor. Ama doğru ve yanlış, iyi ve kötü... bu kavramlar onu pek rahatsız edecek gibi görünmüyor. Ya da olsa olsa grinin tonlarında yaşadığını söyler diye tahmin ediyorum.

Mount çenesini kaldırıp yukarı bakıyor. "İyi şeyleri kaçırıyorsun."

Gösterdiği yere bakıyorum. Cam bir tabelada şöyle yazıyor:

Burası, neredeyse bir asır boyunca sihirli fermantasyon sürecinin gerçekleştiği depodur. İnşaat Temmuz 1902'de başladı. Dört yıl sonra fermantasyon başladı ve 1988 yılına kadar devam etti.

SİYAH, BEYAZ VE ALTINLA İLGİLİ MERAKIM, bulunduğum yerin tarihi üzerimden geçerken bir an için kenara itiliyor. Benim tutkum olan viskiyle hiçbir ilgisi olmayabilir ama köklerim ve onların şehirle olan bağları her zamankinden daha güçlü geliyor.

Mount ve ben her katta dolaşıyor, levhaları okuyor ve Guinness'in tarihini anlatan hologramları dinliyoruz. Mount'u en çok etkileyen şey, Arthur Guinness'in depo arazisi için dokuz bin yıllık bir kira sözleşmesi imzalama öngörüsüne ve güvenine sahip olması.

"Bu cesaret ister. Hiç d e ğ i l s e bunun için adama saygı duymak lazım."

"Çılgıncaydı! Onun deli olduğunu düşünmüş olmalılar," diyorum.

Mount başını sallıyor. "Zekice, daha çok."

Bir biranın nasıl düzgün yapıldığını öğrendikten ve bir örnek tattıktan sonra nihayet Gravity Bar'a varıyoruz ve bardağın ötesinde Dublin'in meşhur 360 derecelik manzarasını görebiliyorum. Bu gerçeküstü.

Mount arkamda pozisyon alıyor. Ellerini iki yanıma koyuyor, aramızda biralamızın kalıntıları olan uzun masaya yaslanıyor ve beni mekâna sıkışmış çok sayıda insanın itişip kakışmasından koruyor.

"Gerçekten burada olduğuma inanamıyorum." Bakışlarıyla buluşmak için başımı çeviriyorum. "Teşekkür ederim. Bugün yapmak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama benim için çok şey ifade ediyor."

Cevap vermiyor ama karanlık bakışları benimkileri delip geçiyor ve bu adamın kafasının içine bir kez daha bakmayı dilememe neden oluyor. O bir muamma.

Cevap vermeden önce Mount'un avuç içi bir kez daha sırtımın alt kısmına doğru kayıyor. "Birani bitir. Dublin ile işimiz henüz bitmedi."

MOUNT

I beni öpmesini istiyorum. Tam orada, barda, dönüp beni kendi özgür iradesiyle öpmesini istiyorum.

Gelmeyince, hayal kırıklığımı bastırıp onu merdivenlerden aşağı indiriyorum ve binadan dışarı çıkarıyorum, kendime en azından bu geziyi hatırlamadan Guinness'i asla düşünmeyeceğini söylüyorum. *Ve beni.*

Liberties'ten ayrılırken ünlü Saint James Kapısı'nın önünden geçerken Keira uzanıp kolumu tutuyor.

"İşte bu! İşte bu."

Şirketin birçok reklamında gördüğüm altın arplı ve altında Guinness yazan parlak siyah lake kapı ama Keira'nın umurunda değil. Bunu bizzat deneyimlediği için neredeyse koltuğunda zıplıyor ve heyecanı bulaşıcı.

Daha önce Dublin'e gitmiştim. Hoş bir iş değildi ama yapılması gerekiyordu. Ayrıldıktan sonra şehir hakkında gri ve yağmurlu olması ve nehrin yeşilin sağlıksız bir tonunda görünmesi dışında bir şey söyleyemezdim.

Ama şimdi her şeyi Keira'nın gözünden görüyorum ve bu tamamen farklı bir bakış açısı. Sadece yanımda onunla birlikte deneyimleyerek Dublin hakkındaki fikrimi başarıyla değiştirdi.

Padraig'den bizi Temple Bar yakınlarındaki gerçek bir İrlanda barına bırakmasını istediğinde itiraz etmedim. Tam istediğim gibi bir restoranın önünde durduğunda beni arabadan indirmesine ve içeri götürmesine izin veriyorum.

Yemekler yağlı ama doyurucu, görünüşe göre tam da ihtiyacımız olan şey bu, çünkü Keira Temple Bar'daki pubların mümkün olduğunca çoğunu görmek istediğini kafasına koyuyor. Eğer burayı New Orleans ile kıyaslayacak olsaydım, Temple Bar'ı Dublin'in Fransız Mahallesi olarak tanımlardım, muhtemelen bu yüzden ikimiz de burada kendimizi evimizde gibi hissediyoruz. Binaların hepsi birbirine bağlı ve biz de aklımızda belirli bir hedef olmadan, Keira'nın fantezisi bizi nereye götürürse oraya doğru engebeli arnavut kaldırım sokaklarda dolaşıyoruz.

Barlar arasında beni parlak renkli mağazalara sürüklüyor ve en rastgele şeyleri satın alıyor. Benim favorim? Ucuz ama yaratıcı bir kolye.

"Bence bu bana yakışıyor. Değil mi?" Bütün gün içtiği için çakırkeyif. -Viski, bira ve elma şarabı, bunların birleşimi onu benim yanımdayken normal sertliğinden uzaklaştırdı.

Kolyenin parasını ödemek için avroyu uzattım ve avucundan aldım. Kuşu ters çeviren bir el ve parmak eklemlerinde iki kelime dövmesi var: ÇOK ÇALIŞ. Kolyeyi boynuna takarken dudaklarım gülümseme isteğiyle titriyor.

"Kesinlikle sana yakışıyor."

"Ama bu gece değil. Bu gece sadece eğlence için. Başka bir şey için değil." Hafifçe gevelediği sözlerini noktalamak istercesine, bütün gün saçlarını düşük bir at kuyruğunda tutan kravatını çekiyor ve kızıl yelesini sallıyor. "Ben saçımı açtım. Şimdi sıra sizde."

Dükkândan çıktığımızda dükkân sahibi minnettar görünüyor, çünkü dükkânı kapatmak üzere. Güneş batmış ve İrlanda bar müziği sokaklara taşmış.

Keira bana doğru eğiliyor. "Ee?"

Ne kadar çakırkeyif olduğunu anlayamıyorum ama bulmacanın önemli bir parçasını kaçırıyor. "Saçımı açamıyorum." Bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Yeterince uzun değil."

"O zaman başka bir şey yapmalısın."

"Ne?" Yine ağzımın kenarları yukarı doğru çekiliyor.

"Şunu." Yüzümü işaret ediyor. "Gülümse. Neredeyse hiç gülümsemiyorsun. Her zaman çok ... sert görünüyorsun."

Normal ifademi taklit etmeye çalıştığımda, boğazımdan bir kahkaha kopuyor.

"Evet!" Yüzü memnuniyetle aydınlanıyor.

"Benden tek istediğin bu mu?"

Başka bir barın kapısına ulaştığımızda başını sallıyor. "Hayır. Bu gece, sen Mount değilmişsin ve ben de senin borcunu ödemişmişim gibi davranalım. Sadece Lachlan ve Keira olalım. Bunu yapabilir miyiz?"

Dilimin ucunda ona bundan çok daha fazlası olduğunu söylemek var ama kendimi tutuyorum. Onun yerine kendi isteğimi dile getiriyorum.

"Bir şartla."

Bara giriyoruz ve sahnedeki müzisyen her yeri tıklım tıklım doldurmuş.

"Ne?" Keira'yı duyabilmem için kalabalığın arasından bağırması gerekiyor, ben de iki kolumu beline dolayıp onu ayağa kaldırıyorum, böylece ağzım kulağıyla aynı hizaya geliyor.

"Adımı tekrar söyle."

"Haydi, baylar ve bayanlar. Dans edelim," diye bağırıyor sahnedeki adam ve insanları dans pistine doğru çağırıyor.

Keira dudağını ısırtıyor ve onu öpme arzusu beni tekrar sert bir şekilde vuruyor.

İki elini omuzlarıma koyuyor ve eğiliyor.

Nefesim bir an için kesiliyor, dudaklarının dudaklarıma çarpmasını bekliyorum ama dudakları ağzımı geçip kulağıma gidiyor.

"Benimle dans et, Lachlan. Benimle Dublin'de dans et."

MOUNT

K

eira arabanın kapısı kapanır kapanmaz kollarımda bayılıyor ve Pdraig bizi otele geri götürüyor.

Defalarca kumar oynadım ve servet kazandım, artık bana sağladığı güç dışında hiçbir anlamı kalmayana kadar para biriktirdim. Lanet olası bir imparatorluk kurdum. Ama bunların hiçbirisi bana şu anda istediğim şeyi veremez.

"Dans et benimle, Lachlan."

İsteği gülünçtü. Ben dans etmem ama o barda, İrlandalı adam ve gitarı herkesi katılmaya teşvik ederken, ona istediğini verdim.

Bir geceliğine, başka biri olma şansını elde ettim. Benden başka biri. Ve o adam bu kadının ayaklarını yerden kesmeyi başardı, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Keira iç çekerek bedenime sarıldı.

Muhtemelen bunların hiçbirini hatırlamayacak olması çok kötü.

Ya da belki böylesi daha iyi. Benim aksime, hayatının geri kalanını böyle bir gece daha geçirmeyi dileyerek geçirmeyecek.

KEIRA

W

Uyandığım da, başım İrlandalı bir birlik gibi çarpıyor. adım
dansçılar o kullanarak o olarak a
sahne için a

performans. Üzerimi örten çarşaf ve kuştüyü yorgan dışında çıplak bir halde yatağım da yuvarlanıyorum ve oraya nasıl geldiğimi ya da kıyafetlerimi nasıl çıkardığımı hatırlamıyorum.

Saate bakıyorum ve neredeyse öğleden sonra bir olduğunu görüyorum.

"Kahretsin." Sabahki tüm panelleri kaçırmışım. Haftanın başındakiler kadar önemli değillerdi, muhtemelen birçok insan son günden önce kaçtığı için, ama yine de. Bu benim ilk konferansımdı ve en iyi şekilde değerlendirmeyi planlamıştım.

Yatakta doğruldum ve yorganı üzerimden çektim. Bir not sanki yanımda yatıyormuş gibi yere düşüyor. Onu almak için uzandığımda, son bir gün içinde tükettiğim her şey ortaya çıkmak üzereymiş gibi hissediyorum.

Dün gece olanlar için resmen çok yaşıyım.

Hiçbir zaman zil zurna sarhoş olacak biri olmadım çünkü toleransım çoğu insanınkinden daha yüksek ve yine de dün geceye dair anılarım en iyi ihtimalle kırık dökük.

İçki fabrikasını hatırlıyorum. Guinness. Yemek yemeyi. Temple Bar'da dolaştığımı ve birkaç bara gittiğimi. Ama bunun ötesinde, her şey bulanıklaşıyor.

Midem sakinleşince nota uzanıyorum.

*Oturma odasında sıcak kahve var. Başın için komodinde ilaçlar var.
Biraz su iç. Duş al ve yemek için aşağı çağır.
Stilistlerin saat beşte gelecek.*

İMZA YOK, ama kalın yazıyı tanıyorum.

Son kısım kafamı karıştırdı. *Stilistler mi?*

Sonra konferansın son akşamının bu gece olduğunu hatırlıyorum - gala ve bütün hafta devam eden viski ve ispiroto tadım yarışmasının ödül töreni. Gelmeyi planlamadığım için Seven Sinners'a katılmadığımdan beri bu konu hakkında pek düşünmemiştim.

Şu anki hislerime bakılırsa, o zamana kadar kendimi insan gibi hissedeceğimden emin değilim ama ayağa kalkıp dengemi buluyorum. Talimatlarının geri kalanına uymamı emreden otoriter sesini duyabiliyorum ve isyan etmek ikinci doğam olsa da, buna niyetim yok.

Ancak midemin başka planları var ve banyoya doğru kaçıyorum.

Ugh.

Bağırsaklarımı boşalttıktan sonra ağzımı çalkalıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve komodinin üzerindeki ibuprofeni alabilmek için biraz su içiyorum. Kahve şu anda benim için çok fazla. Midemin sallanması durduğunda duşa giriyorum.

Yemek daha sonra gelebilir, çünkü şu anda korkunç bir plan gibi geliyor.

Sıcak spreyin altında bir yıl geçirmiş gibi hissettikten sonra, kendimi suyu kapatmaya ve dışarı çıkmaya zorluyorum.

"İşte."

Lachlan kabarık beyaz bir banyo çarşafı uzatırken çığlık atıyorum.

Lachlan mı? Ne zaman Lachlan oldu bu?

Havluyu alıp vücuduma sarıyorum, kendimi her zamankinden daha çıplak hissediyorum, sunabileceğim her şeyi zaten görmüş olmasına aldırmadan.

"Yemek sipariş ettin mi?"

"Henüz değil."

"Güzel. Oda servisini çağırdım."

Hâlâ kafamdaki büyük değişimin etkisinde olduğum için ne sipariş ettiğini sormuyorum. "Dün gece ne oldu?"

Yüzünde kibirli bir sırıtış ya da belki de yasaklayıcı bir kaş çatma görmeyi bekliyorum, ama ifadesiz kalıyor.

"İkimizin de fark ettiğinden biraz daha fazla içmişsin."

Bakışlarıyla buluşmadan önce havluyu daha sıkı çekip kuyruğunu göğüslerimin arasına sıkıştırıyorum. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Hatırlamasan da fark eder mi?"

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum, ayrıntıları talep etmek istiyorum ama bana vermeyeceğini zaten biliyorum. "Bence sen benden daha inatçısın, biliyor musun?"

Bu ondan bir tepki alıyor. Ağzının bir köşesinde tek bir kıvrılma. "Çok az bir farkla."

"Bana hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Süitin dış kapısı çalınıyor ve sorumu duymazdan gelerek dönüyor.

"Ben kapıyı açayım. Yemek yiyeceksin."

MOUNT

Fya da son iki saattir, Keira'nın saç ve makyajını yapmaları için tuttuğum stilistler sihirlerini gösterdiler. Yemek yemesini, biraz daha uyumasını, hazır olmasını ve geldiklerinde nispeten insan gibi görünmesini sağladım. J'den güvenli hattan bir telefon aldığımda otelin barındaydım. "Bir sorunumuz var." "Ne?" Cüzdanıma uzanıp bara biraz para attıktan sonra telefon görüşmeleri için kullanılan ses geçirmez kabinlerden birine doğru ilerliyorum. "Kartel, teğmenlerinin ortadan kaybolmasıyla ilgili sorular soruyor." "Dalga geçiyor olmalısın." Arkamdaki kapıya yakın boş bir kabin buluyorum. "Hayır, ve bu konuda ısrarcı olmaya başladılar." O geceyi ve odadaki birkaç tanığı düşünüyorum. Sahtekâr belediye meclisi üyesi, bağışların kaymağını yiyen ikiyüzlü mega kilise vaizi ve egosu benimkinden büyük petrol baronu. Hepsi hakkında bilgi sahibiyim ve hepsi de sırlarının benimle birlikte ölmesi umuduyla kartelin beni ortadan kaldırmasını istiyor. "Herkes konuşursa sonuçlarını bilir. Benim adıma hatırlatmalar göndermekten çekinmeyin." J, *hatırlatma* derken bir infaz ekibi demek istediğimi biliyor.

"Bence vaiz zayıf halka. O bir korkak," diyor J.

"Hayır. O endişelerimizin en küçüğü. Gulfstream'inden ya da metresinden vazgeçmek istemiyor. Petrolcü üzerinde en az kozumuz var. Onu izle. Kartel onu sorgulamaya giderse, geçici olarak ulaşılamaz olduğundan emin olun."

"Nasıl geçici olarak?"

"Ailesini İtalya'daki villalarına uzun bir tatile götürmesinin kendi yararına olacağını söyleyin."

"Peki ya karşı çıkarsa?"

"Yap şunu J. Daha fazlasını yapabileceğini mi kanıtlamak istiyorsun? Bu boku hallet."

J'nin sesi değişir. "Her şey kontrol altında. Tatilinin geri kalanının tadını çıkar."

"Bir sorunla karşılaşırsan beni ara. Sürpriz yok."

"Anladım patron."

Bu kaçış tatilinin kartel saçmalığı yüzünden kesintiye uğramasına sinirlenerek telefonu kapattım.

J de benim kadar iyi biliyor ki kartel cesedi asla bulamayacak ve ceset olmadan benim yaptığımı kanıtlamayacaklar. Kanıt olmadan da harekete geçmeye cesaret edemezler.

Ama tanıklar. Sorun olabilirler.

Olmayacaklar.

Bundan daha derin bir pisliğin içine girdim ve temiz çıktım ve bunun da farklı olmayacağını umuyorum.

Kabinin kapısını itip açıyorum ve telefonumdan saati kontrol ediyorum. Gala çoktan başlamış olmalıydı ve Keira'nın ödülleri kaçırmasına izin vermem gibi bir şansım yok.

O bunu bilmiyor ama Yedi Günahkâr'ın son dakikada birden fazla kategoride yer almasını sağladım. Jüri üzerinde hiç kontrolüm yok ama onun ürünü kendi adına konuşuyor.

Ayrıca ona söylemedim çünkü kazanamazsa, başlangıçta yarışmada olduğunu bilmemenin ek bir avantajı var.

Hangi noktada onu sadece fiziksel tehditlerden değil, aynı zamanda yıkıcı bir hayal kırıklığı olacağını bildiğim şeyden de korumam gerektiğine karar verdiğimden emin değilim. Bu hafta pek çok şeyi değiştirdi.

Süite ulaşıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, stilistlerin seslerini dinliyorum ama her şey sessiz. "Keira?"

"Bir saniye!" diye sesleniyor yatak odasının yakınından. "Neredeyse hazırım." Sesi gittiğimden çok daha iyi geliyor.

Oturma odasında bekliyorum ve zihnim J'nin çağrısını tekrar gözden geçirirken kendime bir içki daha doldurmayı düşünüyorum, ama buna karşı karar veriyorum.

Bunun yerine, günler önce Keira'yı becerdiğim pencereden dışarı bakıyorum.

Keşke tekrarlayabilsem dediğim bir şey daha.

Kahretsin, keşke bütün haftayı tekrar geçirebilseydim. Ama bu gece, gerçekliğe geri dönüyoruz. Gala biter bitmez jet pistte bizi bekliyor olacak.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Yatak odasının kapısından içeri adımını atarken sesine doğru dönüyorum ve donup kalıyorum.

Gözleriyle uyumlu parlak bir yeşil olan elbisesi her kıvrımı sarıyor ve yine de sınıfın özü olacak kadar gizliyor. Saçları özenle yapılmış ve telleri yüzünün etrafına düşüyor.

"Yüce İsa."

"Bu iyi bir İsa mı yoksa kötü bir İsa mı?" diye soruyor oturma odasına adım atarken. Elbisenin bir tarafındaki yırtmaç, sıkı bir bacağı ve fuck-me ayakkabıları gösteriyor.

"Bu bir 'Yüce İsa, umarım hâlâ akşamdan kalma değildir, çünkü bu gece bu odadan çıkmaya izin vermek istediğimden emin değilim."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında şimdi kendimi iyi hissediyorum. İçimdeki İrlandalı'dan olmalı." Bana bir göz atıyor, bakışları kasıklarımda duruyor. "Takım elbise içinde her zaman iyi görünüyorsun, ama küçük bir sorunun var gibi görünüyor."

"Sakın sikimden *küçük* diye bahsetme."

Gülüyor ve bu ses bana dün gece ne kadar serbest bıraktığını hatırlatıyor.

Hay sikeyim. Bunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Odayı geçiyor, her adımda bir bacağını gösteriyor, gözlerinde muzip bir parıltı var.

KEIRA

Bridgid ve Briana saçımı, makyajımı ve tırnaklarımı yaparken hafızamın parçaları geri geldi.

En sevimli aksanlarıyla konuşup durdular.

Dublin'de neler gördüğümü ve neler yaptığımı sordular. O ufak tefek şeyleri bile hatırlamak için mücadele etmek zorunda kaldım.

"Bir barda dans ettiğimize oldukça eminim?" Bu bir soru olarak ortaya çıktı çünkü puslu bir hatırlama olsa da, görünüşe göre *Lachlan* dediğim Mount'un böyle bir şey yaptığını hayal etmek zordu.

İçlerinden biri, "Çok *eğlenmişiz* gibi görünüyor," dedi. Kapıdan girdikleri anda isimlerini karıştırmıştım.

"Crack mi? Ben öyle şeyler yapmam. Kokain çok kötüdür."

İki kız da bana güldü. "Crack değil. *Şaka*. Eğlence. İyi vakit geçirmek. İrlandaca üzerinde çalışmalısın. Buraya uyum sağlamış gibi görünsen de kesinlikle Amerikalısın."

Onlar bana İrlandacayı öğretmeye devam ederken aklım başka yerlere gitti. Bana yol gösterecek bir kutu olmadan bin parçalı bir yapbozu birleştirmeye çalışıyormuşum gibi hissettiğim dün geceye geri döndüm.

Şimdi, süitimizde Lachlan'a doğru yürürken, bir şeyler değişti. Bunu iliklerime kadar hissediyorum ve bu beni korkutuyor.

Sonra ne dediğimi hatırladım.

"Dans et benimle, Lachlan. Benimle Dublin'de dans et."

Ve yaptı da. Yavaş şarkılar eşliğinde sallanırken vücudunun benimkine bastırıldığı hissini ve ellerinin tutuşunu hatırlıyorum

beni havaya kaldırdığında belime sarılmıştı.

Bir canavar olduğunu düşündüğüm adam bana hayatımın en güzel haftasını ve hatırladığım kadarıyla hayatımın en güzel *gecesini* yaşattı ve ben bu bilgiyle nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikre sahip değilim.

Bunun sadece seks olması gerekiyordu. Bir borcun geri ödenmesi. Ama kontrolden çıktı ve şimdi tamamen başka bir şeye dönüşmesinden korkuyorum - ki bu imkansız.

Odağı tekrar başladığı yere kaydırmam gerektiğini biliyorum. Sekse. Dün geceye dair yarım kalmış anılarımı silmem gerekiyor çünkü gerçek olamayacak kadar iyiler.

Hayatım boyunca görmek istediğim bir şehirde, bir barda benimle dans eden adam, daha önce bir kez elde ettiğimi düşündüğüm sonsuza dek mutlu olma şansını bana asla veremez. Brett gibi bir dolandırıcı olduğu için değil, *Lachlan Mount* olduğu için.

Kendime onun için bir maldan başka bir şey olmadığını ve asla daha fazlası olamayacağımızı hatırlatmam gerekiyor.

Lachlan'dan bir adım uzakta duruyorum. Hayır, *Mount*, kendime hatırlatıyorum. Yeni bir cesaretle uzanıp sikini avuçluyorum.

Nefes nefese kaldı, şüphesiz bu hareketim karşısında şok olmuştu.

Gördün mü? Bunu yapabilirim. Dün gece ne olduysa unutulacak ve ait olduğumuz yere geri döneceğiz.

"Hayır, kesinlikle önemsiz değil." Ruj sürmediğim dudaklarımı yalıyorum çünkü Brigid ve Briana'ya önce yemek yiyeceksek bunu kendim halledeceğimi söylemiştim.

"Bu da soruna pek yardımcı olmuyor." Sesi sert ve derindi, sanki kendini kontrol altında tutmak için her şeyini harcıyordu.

"Aşağıya böyle mi inmek istiyorsun?" Bakışlarımı bir an için onunkilere dikiyorum, sonra tekrar indiriyorum. Bakışları benim için çok yoğun. "Balo salonuna bu şekilde girersen, o eşlerden hiçbirinin gözlerini kaçıramayacağını garanti edebilirim."

Çenemi yukarı kaldırıyor, hareketlerinde dikkatli ama yine de dikkatimi yüzüne çekmeye zorluyor. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Şiddetli bir yangının önüne atlamışım gibi içimde bir sahiplenme duygusu patlıyor. "Belki," diyorum omuz silkerek.

"O zaman elbette, icabına bak."

Sözleri bir meydan okuma, kabul etmeyeceğimi düşündüğü bir meydan okuma. Ama dün gecedan sonra artık ne istediğime dair en ufak bir fikrim bile yok, sadece bir anlığına bile olsa inanmama izin verdiğim tüm peri masallarını yok etmek dışında.

Elbisemi yana sıyırıp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra da ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Sakın saçımı bozmaya cüret etme."

Avuç içleri bunu yapmak için can atıyormuş gibi esniyor ama onları arkasındaki barın kenarını kavramaya zorluyor.

Düğmelerini ve fermuarını çözüyorum ve sonunda elimi sikinin sıcak kalınlığına doluyorum. Bu sefer kendimi güçlü hissediyorum.

"Makyajın ne olacak?" diye soruyor, sesi boğuk. "Yüzüme boşalmadığın sürece sorun yok."

Cevap vermeyince dudaklarımı dilimi çıkaracak kadar yaklaşıtıyorum ve başından bir damla ön sperm yalıyorum.

İnliyor ve ben geri çekiliyorum. "Anlaştık mı?"

"Evet. Yüce Tanrım, kadın. Beni yalvartmaya mı çalışıyorsun?"

"Güzel bir değişiklik olurdu."

Bana doğru hırlıyor. "Devam et ve dene."

KEIRA

"F uck."

Kafasını fırlattığında aldığım tatmin

Bir elimle taşaklarını kavrayıp, diğer elimle şaftını daha derine götürürken sırtını dönüp küfürler savurması muhtemelen sağlıksız ama umurumda değil. Meydan okumaya başlar başlamaz göreve koyuldum.

Anladığım kadarıyla güç mücadelesi geri dönmüştü ama bu sefer avantaj bendeydi.

Başımı eğip önce bir topu sonra diğerini ağızma alıyorum ve onun iniltisi odayı dolduruyor. Kuralımı bozmasını ve saç stilimi mahvetmesini bekliyorum, bu ikimize de odadan çıkmamak için bir neden verecek, ama yapmıyor.

İsteğime saygı duyuyor ve bu da zaten içinde bulunduğum güç yolculuğuna bir katman daha ekliyor.

Elimi ve ağızımı değiştirerek ama taşaklarını asla bırakmadan sikini okşuyorum ve kirpiklerimin altından yukarı bakıyorum. Karanlık bakışları beni mızraklıyor ve içindeki ham ihtiyaç ve arzu, avantajımı pencereden dışarı atmaya hazır olmamı sağlıyor. Onun yalvarışını duymak, beni ayağa kaldırıp etrafımda döndürmesi ve sikini içime gömmesi düşüncesiyle kıyaslandığında sönük kalıyor.

Bunun benim hakkımda ne söylediğini şu anda bilmiyorum ya da umursamıyorum. "Boğazından aşağı indiğimde hepsini yutacak mısın?"

diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve sikinin başının bir patırtıyla ağızımdan kaymasına izin veriyorum. "Burada ne halt etmeye oyun oynuyorsun?"

Yavaşça ayağa kalkıyorum. "Oyun falan yok. Bu sefer değil."
Mount'ın gözleri eridi. "Becerilmek istiyorsun, değil mi?" Başımı sallıyorum.

"Tanrıya şükür."

Kafamda çizdiğim hikaye çizgisini takip etmiyor, ama ne zaman etti ki? Bunun yerine beni kanepeye doğru sürüklüyor, sonra elbisemi yukarı çekip beni arkaya doğru eğerken yolumdan çekiyor. Külot giymediğimi görünce nefesi kesildi.

"Yaramaz kız. Bu gece o galaya girdiğimizde, hala içine girdiğimi hissedeceksin. İstedğin bu mu?"

"Evet," diye

fısıldadım. "Daha

yüksek sesle."

"Evet, lanet olsun!"

"O zaman beklesen iyi edersin, çünkü ben kendimi tutmayı bıraktım."

MOUNT sözüne yüzde yüz sadıktır. Bir saat sonra, makyajımı düzelttikten ve düşen birkaç saç telini düzelttikten sonra, bacaklarımın arasındaki ağrı nabız gibi atarken onu hâlâ hissedebiliyorum.

Galaya girerken hâlâ dengesizim. İlk içkimi içtikten sonra bile hâlâ dengesizim. Mount Etkisi olduğuna karar verdim.

Yirmi dakika sonra sunucu yarışmanın kazananlarını açıklamaya başladığında herkesin dikkati sahneye yöneliyor. Gülümseyip alkışlarken keşke geleceğimi bilseydim diyorum çünkü Seven Sinners bu gece ödül alanlardan daha iyi olmasa da en az onlar kadar iyi.

Mount'a bir içkiye daha ihtiyacım olduğunu söylemek için ağzımı açıyorum, ancak sunucu Amerikan viskisi için Tadımcıların Seçimi kategorisine giriyor ve duraklıyorum çünkü kazanabileceğimizi bildiğim ödül bu.

"Ve ödül ...'e gidiyor." Devam etmeden önce zarfı dramatik bir şekilde açtı. "Seven Sinners Distillery, New Orleans'ın Ruhu."

Bir o yana bir bu yana bakıyorum, acaba dediklerini başkaları da duydu mu, yoksa hâlâ sarhoş olup halüsinasyon mu görüyorum diye merak ediyorum. *Bu nasıl mümkün olabilir?*

Mount'un eli sırtımın altından kayarak beni yanına çekti. Ona bakıyorum, şok ve kafa karışıklığı içimi parçalıyor.

"Bunu sen mi yaptın? Kazanmamız için bize tuzak mı kurdun?"

Başını iki yana sallıyor. "Tek yaptığım bunu geç bir katılım olarak kabul etmelerini sağlamaktı. Yedi Günahkâr bunu kendi başına kazandı."

"Aman Tanrım." Sevinç, parlak ve göz kamaştırıcı, içimi dolduruyor.

Çenesini sahneye doğru salladı. "Sanırım ödülünüzü kabul etme zamanı geldi."

Eli sırtımda, kalabalığın arasından ilerliyoruz ama podyuma çıkan merdivenleri tek başıma tırmanıyorum. Kristal şişe heykeli kabul ederken ve sunucunun elini sıkarken ellerim titriyor.

"Teşekkür ederim, efendim." Sahnedeki pozisyonumdan kalabalığı tarıyorum, sadece bir yüz arıyorum. Ve bu rakiplerimden biri değil.

Onun yüzü.

Onu bulduğumda, başka bir coşku dalgası üzerime çöküyor. Gülümsüyor ve bu gülümsemeyi daha önce sadece dün geceye dair karmakarışık hatıralarımda gördüğümü hissediyorum.

Tam da düşündüğüm kadar muhteşem.

Sunucu bana başıyla selam verdi. "Bizim için bir zevk, Bayan Kilgore."

Göğsümden fırlamak üzere olan duygularımı yutuyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Mount aşağıda yüzünde şaşırtıcı bir ifadeyle bekliyor.

Gurur.

"Tebrikler, Sayın Başkan."

MOUNT

A Eve dönüş yolculuğumun tamamını Keira'yı mil yüksekliğindeki kulübe kabul ettirmekle geçirmek istesem de işle uğraşmak zorundayım,

O da aynısını yapmakla meşgul. Uçuşun büyük bölümünde sessizlik içinde çalıştık, sadece bir kez yemek yemek için konsantrasyonumuzu bozduk.

Çalıştığım kurumda herkesin çok çalışmasını beklerim, ancak o zaman bile benim sahip olduğum iş ahlakına sahip birini nadiren görürüm.

Ama şu anda ve tüm bu hafta boyunca bunu Keira'da gördüm.

Onu alabileceğimi, becerebileceğimi ve diğer oyuncaklar gibi raftaki küçük bir kutuda saklayabileceğimi düşünerek aptallık ettim.

Ama şimdi onunla ne halt edeceğim? Dün gece bir anomaliydi. New Orleans'a döndüğümüzde, her şey eskisi gibi olmalı. Başka seçenek yok.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Kafamın içindeki ses meydan okuyor. Sen Lachlan Mount'sun. Altın sende. Kuralları sen koyuyorsun. Bu da demek oluyor ki ne istersen alabilirsin.

Ve her şeyden çok istediğim şey Keira'nın bana tekrar ilk adımla seslenmesini duymak.

Ama bu sefer . . . ayık.

KEIRA

I

Ona bakmıyorum.

Ona bakmıyorum.

I. Bakmıyorum. Bakmıyorum. Bakmıyorum. Bakmıyorum. Ona.

Bu bitmek bilmeyen uçuşta yüzüncü kez başarısız olup başımı kaldırıyorum ve önümdeki adamı inceliyorum.

Mount söz konusu olduğunda *as/a* kelimesini o kadar çok kullandım ki, sadece yeminlerimi bozmak için, artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Neden olduğu kişi olmak zorunda? Aşamadığım çatışma bu. Her nasılsa bu yolculukta kendimi, o başka biri olsaydı her şeyin farklı olacağına ve sonunda bana istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyi verebilecek tek adamı bulacağıma ikna ettim. Bir eş.

Ama bu uçakta geçirdiğimiz her saatte, karanlığın somut bir bulut gibi onun etrafında toplandığını, Dublin'de olduğumuz her gün daha da gevşeyen duruşunun rahatlığını söndürdüğünü hissedebiliyorum.

Tekrar yapmak istiyorum.

Oradayken yeterince takdir etmediğim farklılıkların tadını çıkarmak için bir şans istiyorum.

Ama buna da sahip olamam.

Jetin tekerlekleri Lakefront Havaalanı'ndaki piste indiğinde, Keira Kilgore olmaya geri döneceğim, Lachlan Mount'a gırtlığıma kadar borçlu olacağım, bedenimi geri ödeme için istediği gibi kullanacak.

Hiçbir şey değişmemiş olacak ama aynı zamanda her şey var.

İçki fabrikası turundan sonra aldığım tüm notları genişleterek kendimi işe veriyorum. Deegan Sullivan'a bir e-posta yazıyorum, kendisine şahsen teşekkür ediyor ve New Orleans'a ne zaman gelirse Seven Sinners'a gelmesi için açık bir davette bulunuyorum.

Ardından güvenlik önlemlerini en ekonomik şekilde nasıl uygulayabileceğimize dair bir plan üzerinde çalışmaya başlıyorum, böylece içki fabrikası turlarına başlamayı tartışabiliriz. İlk defa babamın bunu duyduğunda ne diyeceğini hiç düşünmüyorum.

Yanımda duran kristal şişe ödülü bana küçük içki fabrikamızda yaptıklarımızın önemli olduğunu ve benim işimin de elimden geldiğince bizi bir üst seviyeye taşımak olduğunu söylüyor.

Kendime, kesinlikle mecbur kalmadıkça bankadaki sermayeye dokunmayacağımı söylüyorum, çünkü borcumu ödeyebilmek istiyorum.

Ama bunu yaparsam, beni karşımda oturan adama ne bağlar?

Hiçbir şey.

Daha bir hafta önce bu fikri kutlardım.

Bende bir sorun var. Böyle hissetmem mümkün değil.

Lastikler piste vurup jet hangarın önünde durduğunda, beni her şeyden daha çok korkutan bir şeyle yüzleştim.

Lachlan Mount'tan nefret etmiyorum.

MOUNT merdivenlerden inerken bana yol gösteriyor, aşağıdan elini uzatıyor. Ayrılmadan önce elbisemi çıkarıp sade beyaz bir bluz ve koyu renk dar bir kot pantolon giydim. Mount takım elbisesini değiştirme zahmetine girmedi. Bu noktada, onun doğal üniforması olduğunu düşünüyorum.

Scar'ın her zamanki arabasıyla bizi beklediğini görmeyi bekliyordum, ama Mount hangarın kapısına doğru ilerledi.

"Geç mi kaldı? O asla geç kalmaz." "V gelmiyor. Ben kullanacağım."

Büyük metal binanın içine giriyoruz ve beyaz yarış şeritleri olan siyah bir kaslı araba içeride park edilmiş.

"Vay be. Bu da nereden çıktı?"

Mount metal bir kutunun yanındaki tuş takımına bir kod girmek için duvara doğru yürürken omzunun üzerinden bakıyor. "Benim koleksiyonum."

Kapı açıldığında anahtarları çıkarır ve tekrar kapatır. Birini bagajı açmak için kullanıyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Ne oldu? İçinde bir ceset olmasından mı korkuyorsun?" "Espri mi bu? Az önce şaka mı yaptın?"

Mount cevap veremedi bir havaalanı çalışanı bagajlarımızla birlikte koşarak içeri giriyor. Bagajları bagaja yerleştirdikten sonra yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı.

"Ben şaka yapmam."

"Saçmalık," diyorum, kendimi durduramadan.

Gözlerini bana dikti. "Kurallar artık farklı-"

"Şimdi döndüğümüze göre mi? Bunu anlıyorum." Koltuğa yerleştim ve sert bir kahkaha attım. "Senden başka bir şey beklemezdim. Ne de olsa koruman gereken bir itibarın var ve burayı kimin izlediğini asla bilemezsin."

İfadesi kararırken gözlerimi kaçırıp kucağımdaki ödüle odaklanıyorum. Bu yolculuktan bana kalan tek somut kanıt.

Mount kapımı çarpıyor ve kaputun etrafında dönüyor. Sürücü koltuğuna oturup anahtarları kontağa soktuğunda, tam on ikiden vurduğumu anlıyorum.

İrlanda'da olduğu gibi bir adam olmak istese bile, burada bu mümkün değil.

Motor kükreyerek çalışıyor, hırıltısı onu kullanan adamın mizacına mükemmel bir şekilde uyuyor. Birkaç dakika ısınmasına izin veriyor, ikimiz de gergin bir sessizlik içinde oturuyoruz, sonra geri vitese takıp gaza basıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, ama Dublin'de yaptığım gibi şehrin her parçasını içime çekmek yerine, tanıdık sokaklardan geçerken hiçbir şey görmüyorum.

Hız sınırlarını aştığından yüzde yüz eminim, ama hangi polis bunun için ona ceza keser ki? Muhtemelen çoğu

maaş bordrosunda.

Fransız Mahallesi'ne yaklaşıyoruz ve Mount, Scar'ın kullanmaya alışık olduğum dolambaçlı yollardan birini kullanmak yerine, şehrin kalbinden geçerek eve doğru ilerliyor.

Eve.

Bu kelimeyle sessizce alay ediyorum. Öyle bir yer değil ve biz ayrılmadan önce olduğu gibi lüks bir hapishane hücrelerinden başka bir şey olduğunu düşünüyorsam aptalın tekiyim.

Artık Dublin'de dans etmiyoruz.

Mount gaza basıp direksiyonu sertçe sağa kırmadan önce bir dur işaretinde birkaç yaya için yavaşlıyor. Araba ileri fırlıyor, lastikler gıcırdayıyor ve dönerken vücudu bana doğru savruluyor.

"Lanet olsun!"

Ne oluyor be?

Vücudu benimkine doğru daha da yükseliyor ve her şey kaosa dönüşüyor.

İnsanlar travmatik şeyler olduğunda dünyanın yavaşladığını, böylece ağır çekimde geliştiğini gördüklerini söylerler.

Benim için öyle olmuyor.

Sürücü tarafındaki cam kırılıyor, cam parçaları etrafa saçılıyor. Anladığım tek şey, Mount direksiyonu tekrar kırdığında ve başım cama çarptığında hissettiğim *acı*. Araba bir elektrik direğine çarpıp devriliyor ve durabiliyor.

Pop. Pop. Pop. Pop. Pop.

Örümcek ağlarıyla kaplı ön camda delikler açıldı. Şoka girmiş bir halde nefes almaya çalışıyorum ama alamıyorum. "Keira!"

Etrafımdaki dünya kaybolurken Mount'ın çığlığı zayıf geliyor.

İki kez göz kırpiyorum, göz kapaklarım her seferinde daha da ağırlaşıyor. Başım öne eğiliyor ve tekrar göz kırpiyorum.

Gömleğim ne zaman kırmızıya döndü?

"Bana bak! Keira!"

Başımı kaldırmaya çalışıyorum ama ağır geliyor.

Emniyet kemeriyle boğuşuyor, bana doğru eğilmeden önce onu koparıyor. Yüzüme uzanırken elinden daha fazla kırmızı damlıyor.

Bu kan mı? Düşüncelerim bulanıklaşıyor.

"Benimle kal Keira. Lütfen. Lanet olsun. Kal. Benimle. Benimle."

Emirlerini duyuyorum ama her kelimedede daha da zayıflıyorlar. Gözlerim kapanıyor.

"Hayır!" Ormanda fısıldayan bir aslan gibi.

Biri başımı kaldırıyor ve gözlerimi bir saniyeliğine açmaya zorluyorum. Karanlık bakışlarındaki acıyı, öfkeyi ve yıkımı görecektense kadar uzun bir süre.

"Lachlan?"

"Benimle kal. Seni şimdi kaybetmeyeceğim!"

"Yapamam. Nefes al." Uzaktan siren sesleri gelirken gözlerim tekrar kapanıyor ve Lachlan Mount her şey tamamen sessizliğe gömülmeden önce adımı haykırıyor.

Lachlan ve Keira'nın hikâyesi *Günahkâr İmparatorluk*'ta sona erecek.

Meydan Okuyan Kraliçe hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim! Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız, çok minnettar olurum. Banam meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size bir

Kişisel not.

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her seferinde ücretsiz bir kitap veriyorum ay!

Yaklaşan indirimlerden ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni da takip edinBookBub'](#)

Yeni yayın uyarıları için beni [Amazon](#)'da takip edin!

MEGHAN İLE BİRLİKTE CONNECT WITH MEGHAN

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okurlarından haber almayı çok seviyor.

ALSO BY MEGHAN MARCH

ÜÇLEME DAĞI

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

BAĞIMSIZ

Beni Geri Götür

Kötü Karar

BENEATH SERİSİ:

Bu Altında Mürekkebin

Zincirlerin Altında Bu

Altında Bu

Altında Yaraların

Yalanların

Bu Altında Gölgelelerin

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli Zevkler

Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli Kız

Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

